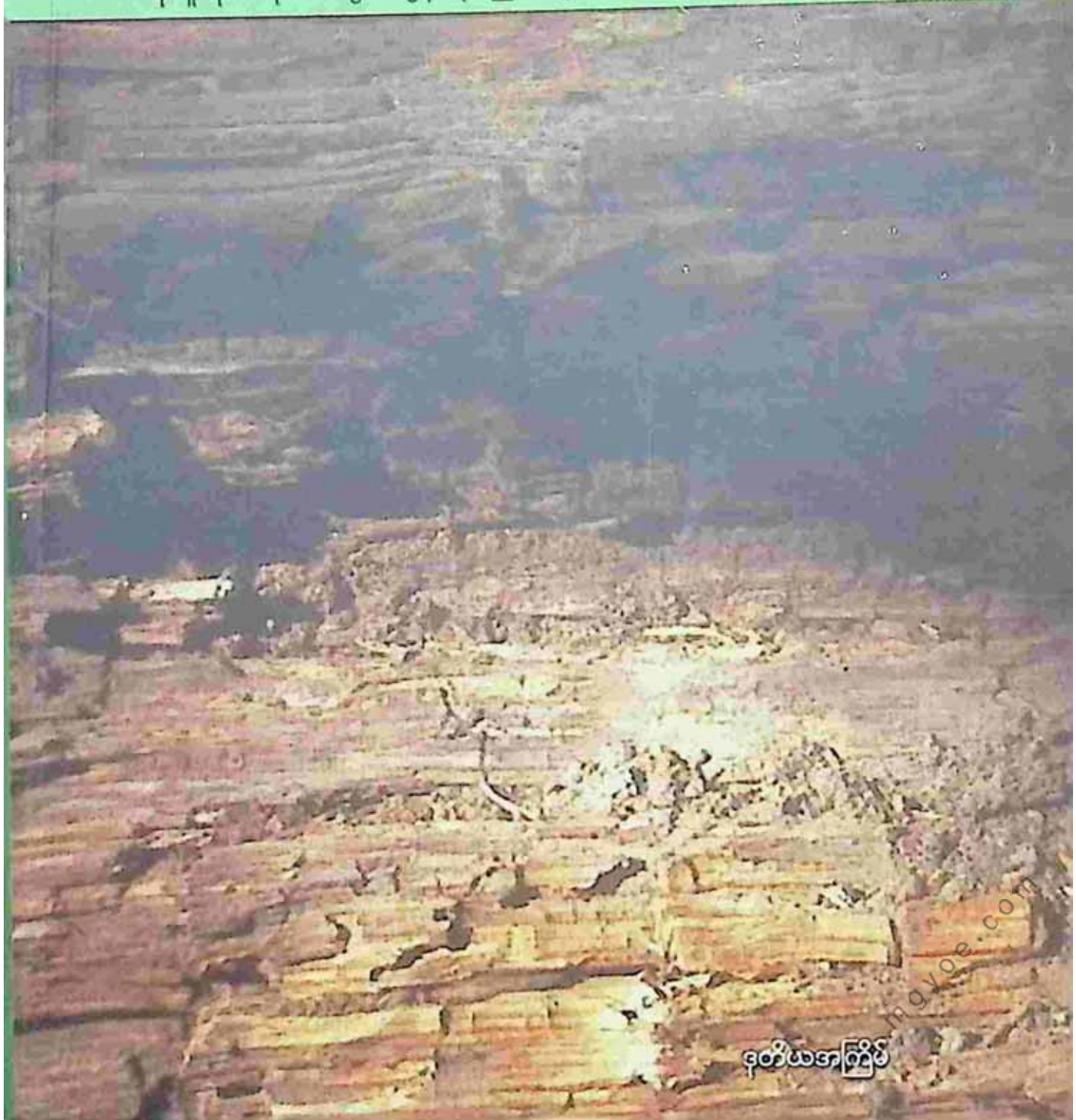

၇၆၅၀၅၅၀၆၀၇၁

ခင်နှင်းယု ဇီဝဇိုးစံအိမ်

စာရေးသူကိုယ်တိုင် မကွယ်လွန်မီစုစည်းစီစဉ်ခဲ့သော လက်ရွေးစင်အတွေးရသဆောင်းပါးစု

ဒုတိယအကြိမ်

mgvoe.com

စီစဉ်ရေးဆွဲသူ ခင်နှင်းယု

တစ်ဖက်မှာ ၃၁၉ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၁ (၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၇)၊ ၈၅၊ ဝဲငှလမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၇၊ မေလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀၊

၂၀၀၃ စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်၏ပထမအကြိမ်။

ရောင်းစျေး ၃ ၀ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

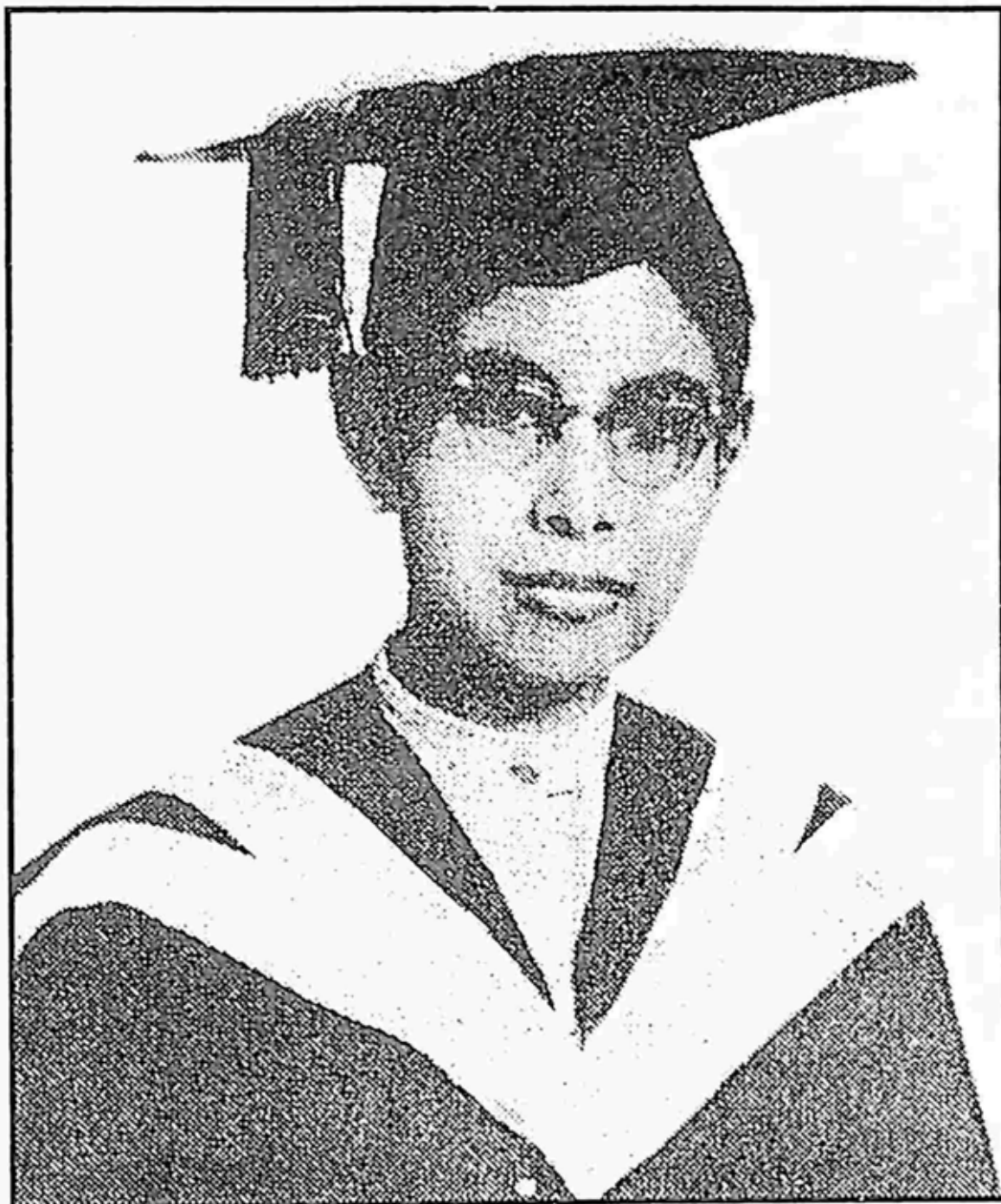

ဇီဝဇိုးစံအိမ်

လက်ရွေးစင်အတွေးရသဆောင်းပါးစု
ခင်နှင်းယု

ရတနာစာအုပ်ကြီးစုံ၊ ၂၀၁၅

ကျေးဇူးမှတ်တမ်း - ဆရာအောင်ဝေး၊ ဆရာလေးကိုတင်

ဆရာမကြီးဒေါ်ခင်နှင်းယု ငယ်စဉ်က

ခင်နှင်းယု (၁၉၂၅ - ၂၀၀၃)

- ၁၉၂၅ - အစိုးရကျောင်းဆရာကြီး ဦးဘ၊ ဒေါ်သိန်းတင်တို့မှ ဝါးခယ်မမြို့၌ စက်တင်ဘာလ ၇ ရက်၊ တနင်္လာနေ့တွင် ဖွားမြင်ခဲ့။ မွေးချင်း ခုနစ်ယောက်အနက် ငါးယောက်မြောက်ဖြစ်ခဲ့။ အမည်ရင်း ဒေါ်ခင်စု။
- ၁၉၃၀ - ဝါးခယ်မမြို့ ဦးဘိုးထင် မြန်မာစာသင်အလယ်တန်းကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားခဲ့။
- ၁၉၄၀ - ဝါးခယ်မမြို့ ဦးဘိုကြီး မြန်မာ့စာအထက်တန်းကျောင်းတွင် ရှစ်တန်း၊ ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်းပညာသင်ခဲ့။
- ၁၉၄၃ - ဂျပန်ခေတ် ဆယ်တန်းအောင်မြင်။ ဂျပန်ခေတ် ဝါးခယ်မမြို့နယ် အာရှလူငယ်အစည်းအရုံးတွင် အမျိုးသမီးဌာန အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့။
- ၁၉၄၆ - ဖ-ဆ-ပ-လ သတင်းနှင့် ဝါဒဖြန့်ချိရေးဌာနတွင် လက်ထောက်အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့။
- ၁၉၄၇ - ယင်းဌာနတွင် တွဲဖက်အတွင်းရေးမှူးဖြစ်လာပြီး ဖ-ဆ-ပ-လ သတင်းစဉ်တွင် တာဝန်ခံအယ်ဒီတာအဖြစ် ထမ်းရွက်ခဲ့။ ခင်နှင်းယု ကလောင်အမည်ဖြင့် ပထမဆုံးရေးသားသော 'အရိုင်း' ဝတ္ထု 'စာပေဒေသာ' တွင် ဖော်ပြခဲ့။
- ၁၉၄၈ - တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲအောင်မြင်။ ထိုနှစ်တွင်ပင် ဦးနု၏ အတွင်းရေးအတွင်းဝန်အဖြစ် စတင်လုပ်ကိုင်။ ဦးနုနှင့် မောင်နှမတစ်ဝမ်းကွဲတော်ခဲ့။ မြန်မာပြည်လွတ်လပ်ရေး အထိမ်းအမှတ် စာပေပြိုင်ပွဲတွင် 'အချို' ကလောင်အမည်ဖြင့် ရေးသားသော ဝတ္ထုတိုသည် တတိယဆု ရရှိခဲ့။
- ၁၉၅၀ - ဗိုလ်ကြီးကျော်သောင်းနှင့် လက်ထပ်ခဲ့။
- ၁၉၅၂ - 'ဇွဲနှောင်းရွက်ကျန်' ဝတ္ထုရှည် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် ပထမဦးပုံနှိပ်ဖော်ပြခဲ့။

m ၁၉၅၃ - ဝ မြစ်တီမဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုဆောင်းပါး စာပေပြိုင်ပွဲတွင် စာဖတ်ပရိသတ်ဆန္ဒ အရ ထိုနှစ်အတွက် ပထမဆုကို 'သရဖူ' ဝတ္ထုရှည်ဖြင့်ရယူခဲ့။

၁၉၅၆ - သက်ကြီးတက္ကသိုလ်တွင် ပညာဆက်လက်လေ့လာပြီး ထိုနှစ်တွင် အိုင်အေ အောင်ခဲ့။

၁၉၅၉ - ဦးနု၏ အတွင်းရေး အတွင်းဝန်ရာထူးမှ နုတ်ထွက်၍ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် တွင် ပညာဆက်သင်ခဲ့။

၁၉၆၁ - 'ကြေးမုံရိပ်သွင် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်' ဖြင့် စာပေဗိမာန် တစ်ထောင်ဆုရခဲ့။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ စာစီစာကုံး၊ ခေတ်သစ် အနောက်တိုင်း သမိုင်း၊ မြန်မာ ဝေါဟာရနှင့် အနုစာပေ၊ ကမ္ဘာ့အရှေ့ဖျားသမိုင်း ဘာသာတွဲဖြင့် ဘီအေဘွဲ့ ရယူခဲ့။

၁၉၆၂ - ကိုင်ရိုမြို့တွင် ကျင်းပသော အာရှ၊ အာဖရိက စာရေးဆရာများညီလာခံ သို့ မြန်မာနိုင်ငံကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် သွားရောက်ခဲ့။

၁၉၇၀ - ခင်ပွန်းသည် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးကျော်သောင်း ကွယ်လွန်ခဲ့။

၁၉၇၀-၈၅ ထိုနှစ်များ (၁၅ နှစ်လုံးလုံး) ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းမြေ့ သာယာခြင်း ကင်းမဲ့ခဲ့။ ချစ်သောသူများနှင့် အဖန်တလဲလဲ ကွေကွင်းရသော ဆင်းရဲ ဒုက္ခကို ခံစားရင်းမှ မဟာစည်သာသနာရိပ်သာတွင် ပြန်လည် တရားအား ထုတ်ရင်း 'ပွဲတွေ့ အမြတ်တရား' ဘာသာရေးစာအုပ်တစ်အုပ် ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့။

၁၉၈၅ - ကျန်းမာရေး အလွန်ဆိုးရွားသောကြောင့် ဆေးရုံမှ ဆေးကုသမှုခံယူပြီး နောက် ချမ်းမြေ့ရိပ်သာတွင်နေရင်း ဝေယျာဝစ္စလုပ်ခဲ့။ တစ်နှစ်ခန့် အနားယူပြီးမှ ပေဖူးလွှာမဂ္ဂဇင်းတွင် ဝတ္ထုများ ပြန်လည်ရေးသားခဲ့။ ပထမဆုံး ပြန်ရေးသားသောဝတ္ထုမှာ 'တစ်ထောင့်ငါးရာည၏ အိပ်မက် များ' ဖြစ်ပြီး ပေဖူးလွှာ၊ ကလျာ၊ ရင်ခုန်ပွင့်၊ စံပယ်ဖြူ၊ လုံမလေး၊ ချယ်ရီ၊ မိုးဝေ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊ ဆောင်းပါးများ ရေးသား ခဲ့။

၁၉၉၅ - ကလျာမဂ္ဂဇင်းတွင် 'မြကြာဖြူ' အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်ကြီးရေးသားခဲ့။ ထိုနှစ်အတွက် 'မြကြာဖြူ' ဖြင့် အမျိုးသားစာပေ (ဝတ္ထုရှည်) ဆုရခဲ့။

စာဆို၏ (၁၉၇၀ ခုနှစ် မတိုင်မီ ဝတ္ထုများထဲမှ) ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖြစ်သော ဝတ္ထုများမှာ-

- (၁) နဂါးငွေ့တန်း (ညပန်းချီ) ဟု အမည်ပြောင်း။ (၂) မွေး။ (၃) ယောက်ျားတို့အကြောင်း။ (၄) စိမ်းသင့်မှစိမ်း။ (၅) ပန်းပန်လျက်ပါ (ယင်းဇာတ်ကားမှာ ၂၅ ပတ်ကျော် ပြသရ၍ ရုံတင်စံချိန်ချိုးခဲ့)။ (၆) မိုးကျော်သူ။ (၇) သခွတ်ပန်း။ (၈) ယဉ်မင်းပိုက်။

စာဆို၏ (၁၉၈၅ ခုနှစ်တစ်ပိုက်) ရုပ်ရှင်နှင့် ဗီဒီယိုရိုက်ကူးခဲ့ရသော
ဝတ္ထုများမှာ-

ရုပ်ရှင်- (၁) ပန်းပန်လျက်ပါ ။ (၂) မွေး။ (၃) သခွတ်ပန်း။ (၄)
အောင်မြင်သောနေ့။ (၅) သရဖူ။

ဗီဒီယို - (၁) နွားတစ်ထောင်။ (၂) တစ်ထောင့်ငါးရာည၏ အိပ်မက်
များ။ (၃) ပန်းများကိုပွင့်စေသူ။ (၄) လမင်းကြီးသာစမ်းပါ။

စာဆို၏ အကြိမ်ကြိမ်ပြန်လည်ပုံနှိပ်ရသော ဝတ္ထုများမှာ-

(၁) မွေး (၁၀ ကြိမ်)။ (၂) ထိပ်စုဖုရား မဗျိုင်း (၅ ကြိမ်)။ (၃) လမင်း
ကြီးသာစမ်းပါ (၃ ကြိမ်)။ (၄) ပန်းပန်လျက်ပါ (၃ ကြိမ်)။ (၅)
စိမ့်သင့်မှစိမ်း (၃ ကြိမ်)။ (၆) သပြေ (၂ကြိမ်)။ (၇) မိုးကျော်သူ (၅
ကြိမ်)။ (၈) သခွတ်ပန်း (၅ ကြိမ်)။ (၉) အောင်မြင်သောနေ့ (၃
ကြိမ်)။ (၁၀) ယဉ်မင်းပိုက် (၂ ကြိမ်)။ (၁၁) ရေချိုတွင်း (၂ ကြိမ်)။
(၁၂) မယ့်သည်းအိမ် (၂ ကြိမ်)။ (၁၃) ဦးဆောက်ပန်း (၂ ကြိမ်)။

၂၀၀၃ - ဇန်နဝါရီလ (၂၁) ရက် (အင်္ဂါနေ့) နံနက် (၈:၃၀) နာရီတွင်
ရန်ကုန်မြို့၊ ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီး၌ ကွယ်လွန်သည်။

*

(စာရေးသူ၏အမှာစာ)

မိုးရိပ် လေရိပ်ကို ငှက်များသည် လူတို့ထက် အသိစောသည်။ ငှက်များ သိုက် ဖွဲ့စောသည်ကိုမြင်လျှင် မိုးဦးစောစောကျမည်ဟု လူကြီးများက ပြောကြသည်။

အမှန်လည်း မိုး၏အရိပ်အယောင်ကိုမှ မမြင်ရခင် ကျိုးတို့သည် သစ်ကိုင်း ခြောက်များကို ကိုက်ချိစုဆောင်းကြသည်။ စာလေးများကတော့ မြက်ရိုင်းခြောက် များ၊ သစ်ကိုင်းပျော့ပျော့သေးသေးလေးများ၊ တစ်ခါတစ်ရံ သွပ်နန်းကြီးအသေး လေးများကို ကိုက်ချိစုဆောင်းကြသည်။

သူတို့၏ သဘာဝအသိဖြင့် ရောက်လာတော့မည့် မိုးရာသီအတွက် သူတို့ သိုက်မြိုကို စောစောစီးစီး ပြင်ဆင်ဆောက်လုပ်ကြသည်မှာ လူထက် ဝီရိယ ကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။

ကျိုးနှင့် ငှက်ကြီးများအသိုက်သည် သစ်ကိုင်းခြောက်အကြီးများ၊ အရှည် များနှင့် ဖွဲ့ရ၍ ထိုးထိုးထောင်ထောင်မညီညာ၊ လူ့မျက်စိဖြင့် မသေမသပ် ရှိ သော်လည်း သူတို့မိသားစုအတွက် လုံလောက်သော မှီခိုရာအိမ်လေးဖြစ်သည်။

စာလေးများကတော့ များသောအားဖြင့် မြက်ပင်ခြောက်များ၊ ကောက်ရိုး များကို သွယ်လှယ်ယှက်တင်၍ သိုက်အိမ်ဆောက်ကြသည်။ သူတို့သည် ငှက်ကြီး များထက် လက်ရာသေသပ်သူများဆိုလောက်အောင် အသိုက်ကို ဆောက်ကြ

သည်။ ဝင်စရာ ထွက်စရာ အပေါက်နှင့်၊ နေစရာအခန်းနှင့် အကျအန သစ်
ကိုင်းများတွင် တွဲလောင်းကျနေသော စာသိုက်များ၊ ဖွဲ့ကြသည်။

သို့သော် လူတို့ဆိုစကားရှိသည်။ ရှုပ်ပွနေသော ဆံပင်နှင့် အိမ်အပြင်
အဆင်တို့ကိုမြင်လျှင်...

“နင့်ဟာ စာဘူးတောင်းသိုက်ကျနေတာပဲ” ဟု စာဘူးတောင်းသိုက်ကို
ရှုတ်ချသည့်အနေနှင့် လူတို့စကားသုံးကြသည်။

သို့သော် စာဘူးတောင်းသိုက်လေးများ အပင်မှာတွဲလွဲချိတ်နေပုံမှာ လှပ
ပါသည်။

သူတို့ခိုလှုံဖို့အတွက် ငှက်တွေ သိုက်အိမ်ဖွဲ့ ဆောက်လုပ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဇီဝဓိုးခေါ် ပျံလွှားငှက်လေးများကတော့ တစ်ဘာသာ။ ဇီဝဓိုးငှက်များ
သိုက်အိမ်ဖွဲ့ပုံက ဆန်းပါသည်။ သူတို့က များသောအားဖြင့် ပင်လယ်ပြင်ရှိ
ကျွန်းများပေါ်မှ ကျောက်ဆောင်များပေါ်မှာ သိုက်အိမ်ဖွဲ့ကြသည်။ ပင်လယ်
တစ်ဝိုက်တွင်လည်း သွားလာကျက်စားကြသည်။

သူတို့အစာရှာရာမှ ပြန်ရောက်လျှင် သူတို့နေထိုင်ရာ ကျောက်ဆောင်
ကျောက်ကမ်းပါးရှိ ကျောက်တောင်ခေါင်းမှာ အစာကို အန်ချကာ အသိုက်
လုပ်ကြသည်။ တချို့မှာလည်း အန်ရင်း သူတို့အန်ဖတ်မှာ သွေးပါလာတတ်
သည်။

ဇီဝဓိုးငှက်များ၏ အသိုက်ကတော့ သူတို့ခိုလှုံနေထိုင်ဖို့ ဆောက်လုပ်သော်
လည်း လူတို့က သူတို့အသိုက်ကို ခွာယူ၍ ဆေးအဖြစ် သုံးစွဲကြသည်။

ငှက်သိုက်ကို အားဆေးများတွင် ထည့်သွင်းသုံး၍ တချို့ကတော့ ကြက်
စွပ်ပြုတ်မှာ ငှက်သိုက်ထည့်ကာ အားအင်ချို့တဲ့သော လူမမာနှင့် လူအိုများ
ကို ကျွေးကြသည်။

မြိတ်က အိမ်တစ်အိမ်တွင် ဇီဝဓိုးခေါ် ပျံလွှားငှက်လေးများ အသိုက်ဖွဲ့ပုံကို
မြင်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်နှင့် သူတို့မှာ ပင်ပန်းလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။
ရှာဖွေရရှိ၍ စားထားသော အစာကို ပြန်လည်အန်ထုတ်၍ ငှက်သိုက်ပြုကြသည်။

ကျွန်မ ဇီဝဓိုးငှက်လေးများအကြောင်းကို ကိုယ်တိုင်မြင်၍တစ်ကြောင်း၊
စာပေဗိမာန်ထုတ်စာအုပ်မှ ဖတ်၍ သူတို့အကြောင်းကို အခြေခံကာ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းမှာ
စာရေးဆရာများအကြောင်းကို ရေးခဲ့ပါသည်။

ငှက်ကလေးတို့ ပမာဏအားဖြင့် ငယ်ကြသည်။ ပင်ပန်းကြီးစွာ ရှာဖွေ

ရသော အစာကိုမှ အန်ထုတ်၍ အသိုက်လုပ်ရသည်။ ဒီအသိုက်ကို လူတို့ကယူကာ အားဆေးအဖြစ် အသုံးပြုကြသည်။

ကျွန်မရင်ထဲမှာလည်း စာရေးဆရာများကို ဇီဝဇိတ်ကလေးများလို ထင်သည်။ သူတို့ကို ဘယ်သူမှ စေခိုင်းသည်မဟုတ်၊ ကိုယ့်အတိုင်းအတာနှင့်ကိုယ် စာပေဗဟုသုတကို လေ့လာဖတ်ရှုကြသည်။ စာပေနယ်မှာ ကျက်စားခဲ့သည် ဆိုရမည်။ ပြီးတော့ ရှာဖွေသမျှ စာပေဗဟုသုတကို သူတို့နှလုံးသားမှ အန်ထုတ်ခါ စုဖတ်ပရိသတ်ကို ပေးကြသည်။ သူတို့စာပေသည် စာဖတ်သူ အတွက် အားဆေးဖြစ်ပါသည်။ ဇီဝဇိတ်ကလေးများလိုပင် တချို့စာရေးဆရာများ သူတို့နှလုံးသားမှ စာပေများကို အန်ထုတ်၍ ကျန်းမာရေးကိုမှ ဂရုမစိုက်၊ စိုက်လိုက်မတ်တတ် သူတို့စာပေကိုသာ ဇောက်ချ အားသွန်ပြုစုရင်း ကွယ်လွန်သွားကြသည်။

ယခုလည်း ကျွန်မသည် ကျွန်မ ဖွဲ့နွဲ့ခဲ့ပါသော စာပေသိုက်ကို စာဖတ်ပရိသတ်ထံသို့ ပို့လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ဆောင်းပါးအရေးနည်း၍ ဝတ္ထုအရေးများပါသည်။ ဝတ္ထုတို၊ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်ပေါင်းချုပ်များ၊ လုံးချင်းဝတ္ထုများ စာဖတ်ပရိသတ်လက်သို့ စုစည်းစည်း ရောက်ခဲ့ပါသော်လည်း ဆောင်းပါးကတော့ ကျိုးတိုးကျဲတဲ။ မဂ္ဂဇင်းများမှာသာ တစ်ခါတစ်ရံပါရှိတတ်သည်။

ယခု “စိတ်ကူးချိုချို အနုပညာ” စာပေတိုက်မှ ကျွန်မဆောင်းပါးများကို စုစည်း၍ ဖော်ပြလိုပါသည်ဆို၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခွင့်ပြုလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မဆောင်းပါးများသည် ကျိုးနှင့် ငှက်ကြီးများအသိုက်လို သစ်ကိုင်းတွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် မသေမသပ်၊ အကျည်းတန်တာလည်းပါမည်၊ စာသူငယ်အိမ်လို သေသပ်တော့မလိုနှင့် ရှုပ်ရှုပ်ပွပွလည်းပါမည်။

ဥပမာ...ကိုင်ရီတွင်ကျင်းပသော အာရှ အာဖရိက စာရေးဆရာကွန်ဖရင့် အကြောင်းကို ဟိုတုန်းက ခံစားချက်ဖြင့် ‘နိုင်မြစ်ပေါ်မှ ဆည်းဆာချိန်’ ဟူ၍ ကျွန်မ ဆောင်းပါးရေးခဲ့သည်။ ယခု ဖတ်ကြည့်တော့ ထိုဆောင်းပါးသည် ညနေဆည်းဆာချိန်လိုပင် ဝိုးတဝါးနိုင်လှသည်။

ကျွန်မဆိုလိုသည်က “သူတို့တင်လာသောအဆို၏ ခေါင်းစဉ်တွင် အမေရိကန် ခေါင်းဆောင်သော နယ်ချဲ့ဝါဒကို ဆန့်ကျင်ရမည်” ဆိုသော ဝါကျတွင် အမေရိကန်ဆိုသောစကားလုံးကို ဖြုတ်စေချင်သည်။ နယ်ချဲ့ဝါဒဆိုလျှင် ဘယ်သူ ခေါင်းဆောင် ခေါင်းဆောင် အရှေ့ကလာသည်ဖြစ်စေ၊ အနောက်က လာသည်

ဖြစ်စေ ဘယ်ပုံစံနှင့်လာလာနယ်ချဲ့ဝါဒကို ဆန့်ကျင်ရမည်ပဲဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ဆိုလိုချင်သောသဘောမှာ ဤဆောင်းပါးတွင် မှေးမှိန်သလိုရှိနေသည်။

အမှန်တော့ ကျွန်မတို့ တိုင်းပြည်၏ ကြားနေရေး နိုင်ငံခြားရေးမူဝါဒအရ နိုင်ငံကြီးငယ်များနှင့် ပဋိပက္ခဖြစ်လိုပါ။ အထူးသဖြင့် အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတို့နှင့် အဆင်ပြေအောင် ဆက်ဆံရမည်။ အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ နိုင်ငံတစ်ခုခုနှင့် ပြဿနာဖြစ်လာရင်တောင်မှ စာရေးဆရာအလုပ်သည် “ကြီးသည့်အမှုငယ်အောင်၊ ငယ်သည့်အမှု ပပျောက်အောင်” အရှည်ချစ်ကြည်ရေးတည်တံ့အောင် ရေးသားရ မည်မှာ စာရေးဆရာ၏တာဝန်ဖြစ်သည်။

တရုတ်နီသမ္မတနိုင်ငံတော် ပေါ်ပေါက်လာပြီးနောက် တရုတ်နီနှင့် အမေရိ ကန် နှစ်နိုင်ငံဆက်ဆံရေး မပြေမလည်ဖြစ်နေသည်ကို ပြေလည်အောင် ပထမ ဆုံးလုပ်ခဲ့သူမှာ မြန်မာ ဖြစ်သည်။

မြန်မာက “တရုတ်တို့သည် ကမ္ဘာတွင် ပထမဆုံး ယဉ်ကျေးမှုအစောဆုံး ရရှိသူများဖြစ်၍ သူတို့ယဉ်ကျေးမှုများကို ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသားများအား ဖြန့်ချိ ပေးဝေခြင်းဖြင့် ကျေးဇူးပြုခဲ့သူများဖြစ်သည်။

အမေရိကန်တို့သည်လည်း မိမိတို့တိုင်းပြည်ကြီးပွားတိုးတက်လာသည် နှင့်အမျှ ဆင်းရဲမွဲတေသောနိုင်ငံများကို ငွေကြေးထောက်ပံ့ကူညီသော သဒ္ဒါ တရားရှိသူတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ဒီလိုတိုင်းပြည်ကြီးနှစ်ပြည် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မကြည့်ချင်လောက် အောင် ရန်စောင်အမုန်းပွားနေတာကို မမြင်လိုပါဘူး” ဟု ၁၉၅၄၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် မြန်မာက ပီကင်းမြို့တော်တွင်ကျင်းပသော ဝန်ကြီးချုပ် ချောင်အင်လေး၏ ညစာစားပွဲမှာ ပြောခဲ့သည်။

ဒီစကားကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် မြန်မာသည် ကမ္ဘာနှင့်ချီလျှင် သေးငယ်သော နိုင်ငံဖြစ်သော်လည်း ကမ္ဘာငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် အရှေ့တောင်အာရှပြဿနာများ ပြေလည်ရေးအတွက် တရုတ်နီနှင့် အမေရိကန်တို့ ချစ်ကြည်ရေးကို ပထမဆုံး ဆောင်ရွက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ တရုတ်နီသည် မြန်မာတို့၏ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံဖြစ်၍ ပို၍အကျွမ်းဝင်သည်။

ဒုတိယ တရုတ်နီနှင့်ပြေလည်မှုဖြစ်မည်ဟု သဘောပေါက်သူမှာ ကစ်ဆင် ဂျာဖြစ်၍ တတိယအမေရိကန်တရုတ်နီချစ်ကြည်ရေးအဖြစ် တရုတ်နီသို့ ကိုယ်တိုင် သွားရောက်လည်ပတ်သူမှာ အမေရိကန်သမ္မတနစ်ဆင် ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ မြန်မာနိုင်ငံသည် “ဝါဒချင်းမတူသော်လည်း အတူလက်တွဲ နေနိုင်ရေး” ဘန်ဒေါင်းညီလာခံ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့သော တိုင်းပြည်များအနက် တစ်နိုင်ငံဖြစ်ခဲ့သည်။

ဤကဲ့သို့သော မြန်မာပြည်၏ မူဝါဒကို အခြေခံကာ အာရှ အာဖရိက စာရေးဆရာ ညီလာခံတွင် ကျွန်မ ‘အမေရိကန်ခေါင်းဆောင်သော’ ဟူသော စကားလုံးကိုဖြုတ်စေလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မကို အစိုးရက စေလွှတ်ခြင်းမဟုတ်၊ သို့သော် စာရေးဆရာဟူသည် ဖြစ်ပေါ်လာသောအခြေအနေပေါ်တွင် မိမိဘယ် နေရာမှာ ရပ်တည်ရမည်ကိုသိရမည်။ အခြေအနေအရ ဆုံးဖြတ်ရမည်ပဲ ဖြစ် သည်။ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ကျွန်မပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျွန်မ ရေးခဲ့သော ‘နိုင်ငံမြစ်ပေါ်မှ ဆည်းဆာချိန်’ ဆောင်းပါးမှာ ဆိုလိုချက်မပေါ်၊ ဝိုးတဝါးဖြစ်နေသည်ဟု ထင်ပါသည်။

စာဖတ်သူအနေနှင့် ကျွန်မဆောင်းပါးများကို ဖတ်ရာတွင် ကြည်ကြည် လင်လင်ရော၊ ဝိုးတဝါးအမြင်ရော ခံစားရမည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မအနေနှင့်ကတော့ ဤဆောင်းပါးများကို ကြိုးပမ်းအားထုတ်ရာတွင် ဇီဝဓိုးငှက်ငယ်၏ အသိုက်မြို့ လုပ်သော ဝိရိယထက်တော့ မလျော့ပါ။

ဗွေအဏ္ဏဝါပြင်ကို ဇီဝဓိုးငှက် အစာရှာသလို ကျွန်မ တတ်နိုင်သလောက် ရှာဖွေစုဆောင်း၍ ရသမျှ ကျွန်မရင်မှအန်ထုတ်ကာ စာဖတ်ပရိသတ်ကို ပေးလိုက် ပါသည်။

ငှက်သိုက်စားရသလို ပရိသတ်မှာ အားရှိစေချင်တာကတော့ ကျွန်မ၏ စေတနာပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်မနှင့် ရေးဖော်ရေးဖက် စာရေးဆရာများမှာလည်း ဤလိုအားထုတ်မှုနှင့် ဤလိုစေတနာရှိသည်ကို ကျွန်မ ယုံကြည်ပါသည်။

ကျွန်မတို့စုဆောင်းရသမျှ စာပေကိုအန်ထုတ်ရင်း နှလုံးကွဲ၍ သေပွဲဝင်ရ ပါစေ၊ စာဖတ်ပရိသတ်မှာ ကျွန်မတို့စာပေကြောင့် အင်အားရှိလျှင် ကျေနပ်ပါပြီ။

ဤစေတနာဖြင့် “ဇီဝဓိုး၏စံအိမ်” အမည်နှင့် ကျွန်မ၏ ဆောင်းပါးပေါင်း ချုပ်ကို စာဖတ်ပရိသတ်အား ပေးအပ်ပါသတည်း။

ချမ်းမြေ့ရွှင်လန်းပါစေ။
ခင်နှင်းယု
၃-၇-၂၀၀၁

စာအုပ်နှင့်ပတ်သက်၍

ဆရာမကြီး မကွယ်လွန်မီက စုစည်းစီစဉ်ခဲ့သော ဤစာအုပ်ကို ဆရာမကြီး ကွယ်လွန်ပြီး () လ အကြာတွင် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိဖြစ်ပါပြီ။ အမှတ်တရသဖွယ် ဖြစ်သွားရသဖြင့် စာအုပ်တိုက်အနေဖြင့် ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်းတော့ ဖြစ်ရပါသည်။

ပြန်ကျနေသော ဆောင်းပါးပေါင်း ၂၆ စုစည်းမိရာတွင် စာပေရေးရာ အတွေးအမြင်များဖြစ်သော ဆောင်းပါး ၁၀ ပုဒ်ကို အပိုင်း(က)၊ နိုင်ငံရေးနှင့် ဆက်စပ်သော အတွေးအမြင်များကို အပိုင်း(ခ)၊ လူမှုရေး၊ ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့်ဆက်စပ်သော အတွေးအမြင်များကို အပိုင်း(ဂ)၊ သံသရာနှင့်ဆက်စပ်သော ဘဝအမြင်များကို အပိုင်း(ဃ) ဟု အပိုင်းလေးပိုင်းခွဲ၍ စီစဉ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်အတွက် စာမူများ စုစည်းရှာဖွေပေးသော ဆရာလေးကိုတင်နှင့် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးသော ဆရာအောင်ဝေးတို့အား ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ဆရာမကြီး ရောက်လေရာဘဝ ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ရနိုင်ပါစေ။

(စိတ်ကူးချိုချို)

မာတိကာ

(က)

၁။	ပန်းကလေးများကြောင့်	၁၃
၂။	မွေးတည့်လေ	၂၁
၃။	စာပေဗိမာန်ဆုနှင့် သူ့အဘော်	၂၉
၄။	နိုင်မြစ်ပေါ်က ဆည်းဆာချိန်	၃၅
၅။	ခယောင်းတောမှ ရုတ်ခြည်းထ၍	၄၇
၆။	ဇီဝဇိုး	၇၉
၇။	စာပေမြို့တော်ဟောင်း	၉၁
၈။	ဘယ်သူ့များထိမလဲ	၁၀၁
၉။	ကျေးဇူးစကားဆိုပါသည်	၁၀၉
၁၀။	အုတ်ကြားမြက်၊ စိန်ပန်းနီနီနှင့် ဦးဖေမောင်တင်	၁၁၉

(ခ)

၁၁။	ဘကြီးမှိုင်းနှင့် စောင်းတော်ရှင်	၁၆၃
၁၂။	ဘုတလင်သား	၁၇၁
၁၃။	ပျော်မိတယ်၊ သနားမိတယ်	၁၈၁
၁၄။	ပုထုဇဉ်တို့၏ အရိုင်းမြေ	၁၈၇
၁၅။	ပွင့်ဆဲ ကြွေဆဲ ဘဝလမ်းထဲ	၁၉၉
၁၆။	ဘာတွေမှားခဲ့သလဲ	၂၀၉

(ဂ)

၁၇။ ရွှေထုတ်သည့်မြပဝါ	၂၂၁
၁၈။ ဣန္ဒြေတံခါး	၂၂၉
၁၉။ မယားပြိုင်	၂၃၉
၂၀။ မယားကြီး	၂၄၉
၂၁။ ယမကာမြစ်	၂၅၉
၂၂။ မုဆိုးကြီးနှင့် ရသေ့ကြီး	၂၇၁

(ဃ)

၂၃။ ဖြစ်ချင်တာလည်း မဖြစ်ရပါ	၂၇၉
၂၄။ အချစ်နှင့်ကြွေးမြီ	၂၉၃
၂၅။ ဘဝ၏ညများ	၃၀၁
၂၆။ ချမ်းမြေ့ပါ၏လော	၃၀၉

ပန်းကလေးများကြောင့်

ဥပစာအထက်တန်းတွင် ပညာသင်ရစဉ်က ဦးပုညဝတ္ထုပေါင်းချုပ်ကို စာမေးပွဲ အောင်ရုံမျှ ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့ပေသည်။ စာမေးပွဲအောင်ပြီးလျှင် ကျောင်းသုံး စာအုပ်များကို များသောအားဖြင့် မေ့မေ့လျော့လျော့ပင်ထားလိုက်၏။ နောက် တစ်တန်းဖြစ်သော ဝိဇ္ဇာအောက်တန်းအတွက် စာအုပ်သစ်များကိုသာ စိတ်ပါ ဝင်စား၍ နေမိသည်။

များသောအားဖြင့် ကျောင်းသားတိုင်းသည် ထိုကဲ့သို့ပင်ဖြစ်တတ်၏။

မရွှေဇင်သည်လည်း သူ့စာအုပ်ဟောင်းများကို တစ်ခန်းရပ် သိမ်းဆည်းကာ စာအုပ်သစ်များကိုသာ လိုက်လံရှာဖွေစုဆောင်းမိ၏။

သို့သော် ရင်ထဲတွင် စာအုပ်ဟောင်းများကို သိမ်းဆည်းချိန်၌ ဝေဒနာတစ်ခု ကို ခံစားနေသလိုဖြစ်၏။ ထိုဝေဒနာက လွမ်းဆွတ်ခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

ဦးပုညဝတ္ထုပေါင်းချုပ်ကို ကိုင်လိုက်လျှင် ရင်ထဲတွင် လွမ်းသည့်ရောဂါသည် ပေါ့၍သွား၏။ ဝတ္ထုတွေထဲမှ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းကို ဖတ်လိုက်ရလျှင် နှစ်လည်း နှစ်သိမ့်၏။ ရင်ထဲမှာလည်း နာကျင်ခြင်း၊ ယူကျုံးမရခြင်းနှင့် အသည်းနာခြင်း ဟူသော ဝေဒနာများကို ခံစားရ၏။ ထိုဝေဒနာများ ခံစားရသည်ကို စိတ်က မကြောက်ရွံ့ပေ။ ဒီလိုခံစားပြီးမှ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်၍သွားသည်မှာ စာရေးသူ ဦးပုည၏ အတတ်ပညာတစ်ရပ်ပေပဲလားဟု တွေးထင်မိပေသည်။

သုတေသီပညာရှင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ လက်ရှိ မြန်မာပညာရှိတို့သည်လည်းကောင်း ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဝတ္ထုကို အကောင်းဆုံး၊ အရသာအရှိဆုံးဝတ္ထုဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ချင်မှ ဆုံးဖြတ်ကြပေလိမ့်မည်။

မရွှေဇင်အဖို့တွင် ထိုဝတ္ထုကို ပြန်၍ဖတ်တိုင်း ဝတ္ထု၏ နောက်ကြောင်းတွင် ဘာတွေများရှိနေမလဲ၊ ထိုဝတ္ထုကိုရေးသားစဉ် ဦးပုည၏စိတ်သည် ဘယ်လိုများ ခံစားနေရပါသလဲ၊ ထိုဝတ္ထုရေးသားစဉ် ဦးပုညတို့ခေတ်သည်...ဘယ်လိုများ နေပါလိမ့်ဟူ၍ တွေးတွေးနေရသည်မှာ အရသာတစ်ခုပင်ဖြစ်တော့သည်။

မရွှေဇင်က စွဲမြဲစွာယုံကြည်နေသည်မှာ စာရေးသူတို့ အသည်းနှလုံး မည်သည် များသောအားဖြင့် ခေတ်၏ အရောင်ပြန်ဟပ်ခြင်းကို ခံရစမြဲဖြစ်၏။ သူတို့၏လက်ရာများကို လေ့လာလျှင် ထိုခေတ်၏ အခြေအနေကို တစ်ပိုင်းတစ်စ တွေ့ရှိနိုင်မည်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆ၏။

မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးအား ထိုဝတ္ထုကို ဆက်သွင်းစဉ် အချိန်အခါက အကြောင်းအရာ တစ်ရပ်ရပ်သည် ဦးပုညအသည်းနှလုံးတွင် အရောင်ပြန်ဟပ်၍ မနေပါလျှင် ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဝတ္ထုသည် ထိုမျှကောင်းမည်မဟုတ်ပေ။

ပထမဆုံးတွင် သုတေသီနှင့် ပညာရှင်တို့သည် ထိုဝတ္ထုကိုဖတ်ပြီး စကားလုံး နိုင်နင်းပုံကို ချီးကျူးကြမည်ဖြစ်၏။ သူစကားလုံးများသည် ပြေပြစ်ကျစ်လျစ် သည်၊ လှပသည်၊ သူ့နေရာနှင့်သူ နိုင်နင်းအောင်သုံးနိုင်သည်တို့ထက် အရသာ ရှိသည်ဟူ၍ ဆိုလျှင် ပို၍မှန်ပေမည်။ တချို့နေရာများ၌ ရင်ထဲတွင် နင့်၍ နင့်၍ သွားပေသည်။

ဥပမာဆိုလျှင် သောနတ္ထိရ်သည် ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းရှေ့မှောက်၌ အပြစ်ရောက်၍ နေသော်လည်း သူ့ကိုယ်သူကာကွယ်လိုပုံ၊ သုဘဒ္ဒါမိဖုရားအပေါ်၌ အပြစ်ပုံချလိုပုံ နေရာတို့တွင်...

“အဆာကျယ်လှ၊ ရှင်ဘုရင်မကြီးက၊ မြမရှား၊ စိန်မရှား၊ အလွန်ပင်များ သည်ကို နားလေးလေဟန်၊ ဆင်စွယ်မှ ပန်လိုသည်၊ သာမန်ဂုဏ်ငယ်၊ ဆင်နက်စွယ်များကို နားဝယ်လက်မခံ၊ ညှိစော်နံသည်ဟု ရွံရှာသတဲ့ဘုရား” ဟူ၍ စာဖတ်သူက ဒီမိဖုရားကြီးနယ် အဖြစ်သည်း သည်းလွန်းသည်ဟူ၍ သုဘဒ္ဒါကို ချဉ်သွားအောင် စကားလုံးများသုံး၍ထားပေသည်။

ထိုစကားလုံးများတွင်သာမက သောနတ္ထိရ်သည် သူ့တစ်ယောက်တည်း အပေါ် အပြစ်မပုံပါရန် ရှေ့နေဟန်ပါပါ လျှောက်လဲသွားပုံကိုလည်း စာဖတ်သူတို့

သဘောကျပေလိမ့်မည်။

“အစွယ်လိုသူ မိဖုရား၊ အသွားစေခိုင်းသူ မင်းဧကရာဇ်၊ လေးပစ်သူက ဘုရားကျွန်တော်၊ ကြံဖော်ကြံဖက် သုံးယောက်သားအနက်တွင်မှ ကံကွက် ကျား၍၊ ငမိုက်သားမုဆိုးလေ၊ နင်ချည်းပင် သေစေတော့ဟု၊ ငွေတောင်ကြီး အဟန်၊ ဆဒ္ဒန်မင်းမြတ်၊ ကျွန်တော်အားသတ်လျှင် သေရပါလိမ့်မည်”

ဤနေရာတွင် ဦးပုညသည် သူ၏ သောနုတ္တိရ်အား လိမ္မာပါးနပ်သော တရားခံတစ်ယောက်အဖြစ် ဖန်ဆင်း၍ထားပေသည်။ စကားလုံးများထဲတွင် တခြား ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတို့၏ အပြစ်များကို ဖော်ရင်းမှ သူ့အတွက် လွတ်အောင် အသနားခံပုံမှာလည်း စကားအရာ လိမ္မာပါးနပ်လှပေသည်။

ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် အစွယ်ကို ပိုင်းဖြတ်ပြီးချိန်၌ မုဆိုးသို့မှာလိုက်သော စကားတို့သည် အသည်းဆတ်ဆတ်ခါ နာစရာကောင်း၏။ သုဘဒ္ဒါသည် စွယ်တော်ကို ရင်ခွင်ပိုက်၍ ဆင်မင်းမှာသမျှစကား ကြားရချိန်တွင် ရင်ကွဲနာကျလောက်အောင် မချီတရီဝေဒနာ ခံစားရလောက်အောင်ပင် အစွမ်းထက်လှ၏။ ဘယ်လိုမှ အဆက်အသွယ်မရှိသော ရိုးရိုးစာဖတ်သူတွင်ပင် ရင်ထဲတွင် နာ၍လာလေသည်။

“ငွေတောင်ကြီးအသွင်၊ ခင်မလင်ကို၊ အရှင်လတ်လတ်၊ သင်စေ၍ သတ်ခဲ့ပြီ၊ အစွယ်တော်မြတ်နှစ်ချောင်း၊ ခြောက်ရောင်မောင်းကိုလည်း၊ ၎င်းဆင်ကြီး မသေခင် ဖြတ်လှီး၍၊ သွေးစီးသံထွက်၊ နာကျင်စွာနှိပ်စက်၍၊ အသက်ဆုံးစေခဲ့ပါပြီ။ ဤစွယ်စုံကို ရွှေဘုံသူမှန်ကူ၊ သုံးရက်တော်မူသေးလျှင်၊ ရန်သူ၏ အစွယ်ကို ရွှေလက်ဝယ်သပါမည်”

ထိုနေရာတွင် သူ ဝေဒနာ မချီတရီခံစားနေရာမှ စွယ်တော်ကို ဖြတ်ပေးလိုက်ကြောင်း၊ တစ်ခါက သုဘဒ္ဒါ၏ချစ်လင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူက ထိုမျှပြင်းစွာ ဝေဒနာခံစား၍ ပေးလိုက်သော စွယ်တော်ကို သုံးရက်သေးလျှင် သုံးပါဟု ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် မချီစွာနှင့် ပြောလိုက်၏။

“မောင်မင်းသခင်၊ မုန်းပင်စိုက်ပျိုး၊ ပြေချိန်တန်၍မှ မပြေနိုင် ငြိုးတတ်သည်၊ မုဆိုးတစ်ပိုင်း မိန်းမရိုင်းကြီးကို ငါမှာတိုင်းပြောပါလေ”

သုဘဒ္ဒါကို ဖွဲ့၍ခေါ်လိုက်သည့် စကားလုံးများသည် ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနှင့် နာကြည်းဟန်ကိုပြ၏။ ‘မုဆိုးတစ်ပိုင်း-မိန်းမရိုင်းကြီး’ဟူ၍ သုဘဒ္ဒါကို ခေါ်လိုက်သော စကားလုံးက သုဘဒ္ဒါ၏ အကျင့်စာရိတ္တ စိတ်နေစိတ်ထားကို

အဓိပ္ပာယ်ကြွယ်ဝစွာ ဖော်ပြပြီး ဖြစ်လေသည်။

“ငါ ဆဒ္ဒန်ဆင်သည်၊ မြေတွင်လုံးလုံး၊ မြားချက်နှင့်ဆုံးပါပြီ၊ ရွှေသုံး
ရုံခြယ်၊ ကြာရိပ်လယ်မှာ၊ ရယ်ကာ မောကာ၊ မျက်နှာငွေလ၊ ရွှင်ပပနှင့် ခင်မ
ဝမ်းမြောက်ပါလေတော့”

ထိုနောက်ဆုံးစကားလုံးများက သုဘဒ္ဒါ၏ အသည်းနှလုံးအား မြားသဏ္ဍာန်
ပစ်ဝင်၍ စူးဟန်တူပေသည်။ ထိုစကားလုံးများ ကြားပြီးပြီးချင်း အသည်းနှလုံး
ပြိုက်ပြိုက်ကြွေကာ ရင်ကွဲနာကျ၍ မရဏာပွဲဝင်ရတော့သည်။

ဤအကြောင်းများသည် ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဝတ္ထု ဘာကြောင့် ကောင်းသနည်း
ဟု ဆရာတစ်ယောက်ကမေးလျှင် စာသင်သားအနေနှင့် စကားလုံးရွေးချယ်ပုံ
များကို ဖြေဆိုမည်ဖြစ်၏။ စာမေးပွဲဖြေလျှင်လည်း အကိုးအကားပြုရန် မူရင်း
စာပိုဒ်များကို ထုတ်နုတ်ကျက်မှတ်၍ ဖြေဆိုရမည်ဖြစ်၏။

သို့သော် စာသင်ခန်းမှထွက်၍ အပြင်လောကသို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်
နက် ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဝတ္ထုအပေါ်တွင် အမြင်သည် မရွှေဇင်အတွက် တစ်မျိုး
ပြောင်းလဲခဲ့၏။ ဘယ်လိုပင်ဖြစ်စေ စာသင်ခန်းတွင် ဆရာ၏ အတွေးအခေါ်၊
ဆရာ၏ဝေဖန်ချက်သည် မရွှေဇင်တို့၏ခေါင်းအား လွှမ်းမိုးမြဲဖြစ်၏။

စာသင်ခန်းမှ ထွက်သောအခါမှပင် မရွှေဇင်တို့သည် ပင်ကိုဉာဏ်ဖြင့်
တွေးခေါ်၍ လာကြလေသည်။ ထိုသောအခါ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဝတ္ထု၏ ‘အသက်’ကို
လိုက်၍ရှာတတ်လာ၏။ ပင်ကိုဉာဏ်က ချဲ့၍ တွေးလာ၏။ ဤဆောင်းပါး၏
အစက ရေးခဲ့သလိုပင် ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဝတ္ထု ရေးချိန်ခေတ်ကိုလည်း တွေး၍လာ
၏။ ရည်ရွယ်ချက်ကိုလည်း စူးစမ်း၍လာလေသည်။

ထိုမျှ ရင်ကွဲစရာကောင်းသည်၊ မချိစရာကောင်းသည်၊ အသည်းနာ
စရာကောင်းသည်ဟု မှတ်တမ်းတင်ရမည့် ထိုဝတ္ထု၏ ပင်ကိုအကြောင်းကဘာ
မှ မဖြစ်လောက်သည့် အကြောင်းလေးဖြစ်၏။

“ဆင်မင်းလည်း၊ အင်ကြင်းပန်းပင်ကို၊ ငွေစင်မကို၌၊ ဦးကင်းဖြင့် ငှေ
ခိုက်၍၊ ပြိုက်ပြိုက်ကျကြွေ၊ ရွှေနိဖလံ ဝတ်ဆံဝတ်မှု၊ အထုံအခိုး၊ ဝန်းကျင်ဖြိုးမျှ၊
ပန်းမိုးရွာစေတော်မူသတည်း။ ထိုအခါ၊ စူဠသုဘဒ္ဒါမိဖုရား၏ကိုယ်ထက်၌ သစ်
ခြောက် သစ်ခက်၊ ပုရွက်ပဆုပ်၊ ခါချဉ်ထုပ်တို့သည် လှုပ်တိုင်းကြွေလာကုန်
၏။ မဟာသုဘဒ္ဒါမိဖုရား၏ အပေါ်၌ကား ပုံကြီးနံလျား၊ ရွှေမျက်ပါးကို
တစ်ပါးစီလွှာ၍ လေညာက လွင့်သကဲ့သို့၊ ပန်းပွင့်ပန်းငုံ၊ ပန်းဝတ်မှုတို့သည်

စုပုံကြွေကျလာလေသတည်း”

ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဝတ္ထုတွင် ဤနေရာသည် ပင်မဖြစ်ခဲ့၏။ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းကမူ အမှတ်မထင် ဦးကင်းဖြင့်ဝေ့တိုက်၍ အင်ကြင်းပင်စည်ပင်ခက်များမှ အင်ကြင်းပန်းတို့ကို ကြိဝေသွန်းဖြန့်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ လေညာနှင့် လေအောက်ဖြစ်၍ အကြောင်းမသင့်ဘဲ စူဠသုဘဒ္ဒါအပေါ်သို့ ခါချဉ်ထုပ်ကျသည့်အကြောင်းက ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဝတ္ထုကို အသည်းကွဲမတတ် အရသာပေါ်အောင် ဖန်ဆင်းလိုက်၏။

ဆင်မင်းကတော့ ဖြစ်မှ ဖြစ်စေတော့ဟူ၍ စေတနာမရှိရိုးအမှန်ပင်ဖြစ်၏။ ထိုမျှကိစ္စလောက်သည်လည်း သေလောက်အောင် ရန်ငြိုးမဖွဲ့ရာ။ ‘ရန်ငြိုး’ဖွဲ့ပေလိမ့်မည်ဟူ၍လည်း ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် သံသယမရှိခဲ့ပေ။

သို့သော် ငြိုးသူ၊ တေးထားသူ စူဠသုဘဒ္ဒါအဖို့တွင်မူ လက်စားချေရန် ရန်ငြိုးတစ်ချက် အသည်းနှလုံးတွင် ဖွဲ့ပြီးဖြစ်ပေသည်။ ဒုတိယတစ်ချက်တွင်လည်း ပဒုမ္မာကြာပန်းကို ဝေသည့်နေရာ၌ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် အမှတ်မထင်ပင် ကြွင်းကျန်သော ပဒုမ္မာကြာဝတ်ဆံတို့ကို စူဠသုဘဒ္ဒါမိဖုရားအား ပေးဝေလိုက်၏။

ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းအတွက်ကမူ ‘အမှတ်မထင်’ပင် ဖြစ်၏။ စူဠသုဘဒ္ဒါအတွက်ကမူ ဒုတိယရန်ငြိုးဖွဲ့လောက်အောင်ပင် ရင်ထဲတွင် နာကြည်းဖွယ် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မဟုတ်ပါလော။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အား ဆွမ်းလုပ်ကျွေး၍ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း၏ စွယ်တော် ဖြတ်ယူနိုင်သည့်ဘဝ ရပါစေသားဟူ၍ပင် ဆုတောင်းသည်အထိ ရန်ငြိုးကြီးခဲ့ရသည်။

ဤနေရာ၌ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းအနေနှင့်ကြည့်လျှင် ပန်းလေးဝေသည့်ကိစ္စ မဖြစ်လောက်ဟူ၍ ဆင်မင်းသည် သဘောထားမည်ဖြစ်၏။ “ငါ့အား ရန်ငြိုးထားပေလိမ့်မည်” ဟူ၍လည်း တွေးထင်မိဟန်မတူပေ။ မဟာသုဘဒ္ဒါမှာ အကြီးဖြစ်၍ ဦးစားပေးခြင်း ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဝတ္ထုကိုဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်းနှင့် ဦးပုညသည် တစ်စုံတစ်ဦးအား သတိပေးလို၍ပင်လော၊ သူ၏ ရေမြေရှင်ဖြစ်သော မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးကိုပင် ရည်ရွယ်လေသလောဟူ၍ အတွေးပွားစရာ မရွှေ့နိုင်ခေါင်းထဲတွင် များ၍လာလေသည်။

“ရေမြေရှင်မင်းကြီး၊ အရှင်မင်းကြီးကမူ အမှုကိစ္စတို့၌ အမှတ်မထင် သဘောထားစင်ကြယ်စွာ ကြီးသူကို ကြီးသည့်အလျောက်၊ ငယ်သူကို ငယ်သည့်အလျောက် ခွဲဝေပေးကမ်း ဝေခြမ်းသော်လည်း မကျေနပ်သူ အငြိုးဖွဲ့လိုသူမှာ ဘာ မဟုတ်သည့် အကြောင်းကိုပင် အကောက်ဉာဏ်ဆင်၍ အရှင်မင်းကြီးအား

ကြီးစွာသော ရန်ငြိုးဖွဲ့ပေသည်” ဟူ၍ ရေမြေရှင်ဘုရင်မင်းမြတ်အား သွယ်ဝိုက်
သောနည်းဖြင့် သတိပေးလို၍ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဝတ္ထုကို ရေးလေသလားဟု
တွေးထင်စရာရှိသည်။

“မိဖုရားသုဘဒ္ဒါသည်၊ အိုင်သာဆဒ္ဒန်၊ ဤရေကန်တွင်၊ ညာရံမဟာ၊
သုဘဒ္ဒါနှင့်၊ ဝဲယာခြေရုံ၊ စံသည့်ကာလ၊ ဒေါသအပြစ်၊ မဖြစ်မမြောက်၊ မမှန်း
လောက်သည်ကို၊ အဆောက်အဦ၊ အပြစ်ကြီးယူပြီးလျှင်၊ ငြူစူမျက်ဝင့်၊ ငါချစ်
လင်ကို၊ သင်မိဖုရား သတ်ဖြတ်နိုင်အားပေသည်’

ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဆိုသည့် အထက်ပါစကားကို ဖတ်ရင်း “ဘာမဟုတ်သည့်
ရန်ငြိုးက လူတစ်ယောက်ယောက်ကို သတ်ပစ်လိုက်လျှင်” ဟူသော အတွေးသည်
မရွှေ့စေရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ခုန်လာ၏။ ဦးပုညသည်လည်း သူ့ခေတ်တွင်
ထိုကဲ့သို့ဖြစ်တတ်သော အခြေအနေများ ပေါ်၍လားမသိ၊ သတိရှိရန်သော်
လည်းကောင်း၊ ဖြစ်မိလျှင် ရင်ကွဲမတတ် ယူကျုံးမရစရာ ဖြစ်တတ်သည်ကို
လည်းကောင်း ရည်ညွှန်းလို၍ ထိုမျှပေါ်လွင်အောင် အသက်ပါစွာ ဖွဲ့နွဲ့ခဲ့နိုင်ခြင်း
ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အပြင်ရန်သည် ထင်ရှားစွာ မြင်နိုင်၍ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရပြီးမှ အားမတန်
လျှင် ရှုံးရသော်လည်း အတွင်းရန်ကမူ တစ်ချက်အငိုက်မိရုံနှင့် အသက်ပါရ
သည်ကိုပင် ရည်ရွယ်လေသလော။

သုဘဒ္ဒါသည် တစ်ခါက ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း၏ ချစ်စွာသောမိဖုရား ဖြစ်ခဲ့
၏။ အတူတကွ သေအတူ ရှင်မကွဲ ဆင်တို့အပေါ်တွင် အုပ်ချုပ်လာခဲ့သူများ
ဖြစ်၏။

ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းအား လက်စားချေ သတ်ပြီးချိန်တွင် စူဠသုဘဒ္ဒါသည်
ဟိုစဉ်က နေခဲ့ထိုင်ခဲ့ပုံ၊ အတူတကွ ကယုကယင် ချစ်တုံ့တင်ခဲ့ပုံများကို တွေး
မိပြီး ရင်ကွဲနာကျ သေရပြန်၏။

နောက်ဆုံးတွင် အသတ်ခံရသူ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းလည်း သေရ၏။ သတ်သူ
စူဠသုဘဒ္ဒါသည်လည်း မရှုမလှသေရပြန်၏။

ကုသိုလ်အမှုဆိုသည်မှာ ပြုသူအား အပြုခံရသူက ခွင့်လွှတ်သည်ပင် ဖြစ်
ဦးတော့ ကံအကြောင်းတရားက လက်စားချေကာ အပြစ်ပေးတတ်ပေသည်မှာ
ဓမ္မတာပင်ဖြစ်သည်ဟု သင်ခန်းစာပြလို၍လော။

ဝတ္ထု၏အစတွင်မူ ဦးပုညသည် ‘ဆုတောင်းမလွဲရန်’ တရားနာပရိသတ်

အား သြဝါဒပေးလို၍ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းပတ္တုကို ဟောသည်ဟု စကားချီးတွင်ဆို၏။
ကျောင်းအမှောင်ရိပ်က လွတ်လာသော မရွှေဇင်ကမူ...

ပန်းအဝေမတတ်၍ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသော်မှ အသတ်ခံရသေးလျှင် နန်းအဝေ
မတတ်သည်ကြောင့် သူ၏ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး ဒုက္ခရောက်မည်ကို စိုးရိမ်သော
ကြောင့် သတိပေး ရေးသားသည်ဟု ထင်မြင်မိပေသည်။

[မြဝတီမဂ္ဂဇင်း၊ စင်တင်ဘာလ၊ ၁၉၅၆ ခုနှစ်]

mgyc.com

mgyc.com

မွေးတည့်လေ

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အား ရုပ်ရှင်ရိုက်ရန် ရောင်းချမည်ကြံတိုင်း ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် သမီးမိန်းကလေးအား အိမ်ထောင်ချရမည့်အချိန်တွင် ဖြစ်လာသော ပူပန်သောက မျိုး ရောက်ခဲ့ရသည်။

ဝတ္ထုရေးပြီး ထွက်လာချိန်တွင် သမီးကို မွေးဖွားပြီး အရွယ်ရောက်လာ သလိုပင် တိုင်းပြည်က ကြိုက်သည်ဆိုသောအခါ ဝမ်းမြောက်၏၊ ရွှင်လန်း၏၊ ရင်အေး၏။

ကိုယ့်သမီးကတော့ ချောပြီး လှပြီး လူကြိုက်များပြီး ဖြစ်လေသည်။

ထိုသမီးကို လက်ထပ်ထိမ်းမြားရန်အတွက် လာရောက်တောင်းဆိုသော အချိန်တွင်မူ ရင်ထဲမှာ အမျိုးမျိုးတွေးရပြန်တော့သည်။ “လာရောက်တောင်း ခံသော သတို့သားသည် သမီးအပေါ်မှာမှ သစ္စာရှိပါမည်လော။ သမီးကို ထိုက်သင့်သော အခြေအနေမှာ ထားနိုင်ပါမည်လော၊ သူ့လက်ထဲရောက်ပါမှ သမီးလေးကို ထင်သလိုချယ်လှယ်လိုက်မှဖြင့် ” စသော အတွေးများမှာ မိခင် တစ်ယောက် နှလုံးသားကို အထူးပင် ယောက်ယက်ခတ် ပူပန်စေပေသည်။

ထိုကဲ့သို့ပင် ဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ရန် ရောင်းမည်ကြံတိုင်း “ငါ့ဝတ္ထုကို အောင်မြင်အောင်ကြိုးစားပြီး ရိုက်မည့်သူတွေမှ ဟုတ်ပါမည်လား။ ဝတ္ထုနှင့် လျော်ညီစွာ ခမ်းနားမှု၊ သေသပ် သပ်ရပ်မှု၊ လိုအပ်သော သဘာဝတ္ထကျမှုတို့၌ ပြည့်စုံအောင် ငွေကုန်ကြေးကျခံ၍ ရိုက်နိုင်သော ကုမ္ပဏီမှ ဖြစ်ပါမည်လော၊ ဝတ္ထုကိုဝယ်ပြီးကာမှ ထင်သလိုရိုက်ထုတ်လိုက်ပါလျှင် အစရှိသော အတွေးများ

သည် ကျွန်မရင်ထဲတွင် လှိုင်းကြွသလို ပြည့်သိပ်၍ လာတတ်၏။

တချို့ကမူ “ကိုယ့်ဝတ္ထုကို ဘယ်လိုမှ ထိခိုက်သည်မဟုတ်၊ ရုပ်ရှင်မစွဲလျှင် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သာ ထိခိုက်သည်ဖြစ်၍ ပူစရာမလို” ဟု ဆို၏။ ကျွန်မသဘော တွင်မူ ထိုသို့မယူဆပါပေ။ ကိုယ့်ဝတ္ထုနှင့်ပတ်သက်သမျှ စာပေထုတ်ဝေသူရော၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးသူ ပိုင်ရှင်ရော အောင်မြင်စေလိုပေသည်။

‘မွေး’ဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ရန် ရောင်းချမည်ကြံစဉ်က ခဲမှန်ဖူးသော စာ သူငယ်လို ကြောက်နေသည်။ ကျွန်မ၏ ပထမဆုံးဝတ္ထု ‘နဂါးငွေ့တန်း’ကို ဒါရိုက်တာ စိန်လှအောင်က လာဝယ်၏။ ကျွန်မသည် စိန်လှအောင်အပေါ် ယုံကြည်ချက်နှင့် ရောင်းချလိုက်၏။ စာချုပ်တွင် စိန်လှအောင်သည် ကျွန်မအား အခွင့်အရေးအတော်များများပေး၏။ “ရိုက်နေစဉ်သော်လည်းကောင်း၊ ရုံတင်စဉ် သော်လည်းကောင်း၊ တစ်စုံတစ်ရာ ကျွန်မ မကြိုက်နှစ်သက်ပါက တားမြစ် ပိတ်ပင်နိုင်ရုံမက တရားဥပဒေအရပါ အရေးယူပါရန်” ခွင့်ပေးထားလေသည်။

သို့သော် ‘နဂါးငွေ့တန်း’ကို ‘ညပန်းချီ’ဟူသော အမည်သို့ပြောင်း၍ ရိုက်ကတည်းက ကျွန်မဝတ္ထုသည် ရေတိမ်နစ်မည်ကို ကျွန်မ သတိပြုမိ၏။

စိန်လှအောင်က ဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်မထင်သလို ဝေဖန်ပါရန် ပြောသည်။ ကျွန်မသည် ဝေဖန်လိုစိတ်လည်းမရှိတော့။ တရားဥပဒေတွေ ဘာတွေနှင့်လည်း စကားမဆိုချင်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မြန်မာရုပ်ရှင် ကုမ္ပဏီတို့၏ လူမကျွမ်းကျင်မှု၊ စက်ပစ္စည်းမလုံလောက်မှု၊ ငွေအင်အားမတောင့် တင်းမှုတို့ကို ကျွန်မသိရှိပြီးဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

အကယ်၍သာ ‘နဂါးငွေ့တန်း’ကို ရိုက်သူသည် ဟောလိဂ်ဒ်မှ ကုမ္ပဏီ တစ်ခုခုသာ ဖြစ်ခဲ့ပါမူ ကျွန်မဝတ္ထုဇာတ်လမ်းအား ဖျက်ဆီးသူများအနေနှင့် ကျွန်မ တရားစွဲမည်ဖြစ်၏။ ယခုတော့ ကျွန်မဝတ္ထုကိုပင် ခိုးမချဘဲ တခမ်းတနား သိက္ခာရှိရှိ ဝယ်ယူရိုက်ကူးသည်ကိုပင် ကျွန်မက ဒါရိုက်တာ စိန်လှအောင်နှင့် ဒါရိုက်တာ ချစ်မောင်တို့ကို ကျေးဇူးတင်ရပေသေးသည်။

‘မွေး’သည် ရုပ်ရှင်အဖြစ်ရောက်ရခြင်းမှာ မထင်ဘဲနှင့်ဖြစ်ခြင်းဖြစ်၏။

စုံထောက်မဂ္ဂဇင်းမှ ကိုစောလင်းနှင့်ဆက်သွယ်၍ ဒါရိုက်တာ ဦးချစ်ခင်က ‘သရဖူ’ဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ရန် လာဝယ်သည်။ ဦးချစ်ခင်အပေါ်တွင် ‘ဖြေလျော့ ခွေ’ဝတ္ထု ရိုက်စဉ်ကတည်းက ကျွန်မခင်ပွန်းသည်သည် လေးစားပြီးဖြစ်သည်။ ကျွန်မစိတ်ထဲတွင်လည်း ဒေသစွဲရှိသည် ဆိုရပေမည်။ ဦးချစ်ခင်မှာ ဝါးခယ်မ

သားဖြစ်၍ ယုံကြည်စိတ်ချမိသည်။

‘သရဖူ’အား ရုပ်ရှင်ရိုက်ရန် စရန်ငွေ တစ်ထောင်ပေး၍ ကျန်ငွေကို ကန်တော့ပွဲပေးသည့်နေ့ အကုန်ပေးချေရန် ကတိပြုသွား၏။ ထိုနေ့တွင်ပင် ‘မွေး’ဝတ္ထုကို ရှုမဝတိုက်မှ ထုတ်ဝေသည့်အတွက် လက်ဆောင်အဖြစ် ဦးချစ်ခင်အား တစ်အုပ် လက်ဆောင်ပါးလိုက်ပါသည်။

‘မွေး’သည် ပင်ရင်း မြဝတီမဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်ဖြစ်သော်လည်း လုံးချင်းအဖြစ် ထုတ်သူမှာ ရှုမဝဦးကျော်ဖြစ်သည်။

နောက်နေ့တွင် ဦးချစ်ခင်နှင့် ပြည်တော်အေးရုပ်ရှင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်ညွန့်ညွန့်တို့ ရောက်လာ၍ ‘မွေး’ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ရန် ရောင်းချဖို့ စကားဆိုလာသည်။

ကျွန်မရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ်နှင့်ဖြစ်သွားသည်။ ‘သရဖူ’တုန်းကမပူ၊ ‘မွေး’ကို ဘာကြောင့် ရင်ပူရသနည်းဟု ဆိုစရာရှိသည်။ မွေးသည် ဇာတ်လမ်း ဇာတ်အိမ် ကျယ်လွန်းလှသည်။ ‘နဂါးငွေ့တန်း’လိုလည်းမသွက်၊ Emotion ခေါ် စိတ်ဖြင့် ခံစားမှုများ အလွန်များသောဝတ္ထုဖြစ်သည်။ စကားလုံးကို စာဖတ်ပရိသတ်က စွဲကြောင်း ဝေဖန်သောစာများမှ ကျွန်မသိရ၏။ ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်သည် စာပေအနေနှင့် ပရိသတ်စွဲတိုင်း ရုပ်ရှင်အနေနှင့် လူကြိုက်များ အောင်မြင်နိုင်မည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

‘မွေး’ဝတ္ထု၌ စကားလုံးလှပုံများ၊ အဖွဲ့အနွဲ့များသည် ‘လာလုလုငေး’ ခြေဖျားကို မမိပေ။ ‘လာလုလုငေး’သည် ကျွန်မ၏ဆရာ တင့်တယ်၏ အဖွဲ့အနွဲ့ အလွန်ကောင်းသော ပြည်သူ့ကြိုက်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်ခဲ့၏။ သို့သော် ရုပ်ရှင်အဖြစ် မစွဲပေ။

ထို့ကြောင့် ‘မွေး’ကို ရောင်းရမည့်ဆဲဆဲအခါတွင် ရင်တမမနှင့် ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်မ၏ခင်ပွန်းသည်ကမူ ‘ဦးချစ်ခင် တစ်မျက်နှာကို တစ်ရွာထင်၍’ရောင်းချရန်ကို တယ်လီဖုန်းနှင့် ကျွန်မအား ခွင့်ပြုလိုက်၏။

ကျွန်မစိတ်ထဲတွင်လည်း ပိုင်ရှင်က ဝယ်ရဲ၍ ဒါရိုက်တာကတောင် ရိုက်ရဲသေးသည်။ ငါက ကြောက်နေစရာမဟုတ်ဟု ကိုယ့်စိတ်ကို တင်းလိုက်ရ၏။ ဝတ္ထုမှာ ဇာတ်အိမ်ကျယ်သည်။ (Action) ခေါ် ရုပ်လှုပ်ရှားမှုထက် (Emotion) ခေါ် စိတ်လှုပ်ရှားမှုက များသည်မှာ သူတို့ မသိသည်မှမဟုတ်ဘဲဟု ကိုယ့်စိတ်ကို ဖြေရ၏။ မွေးမှာ ဝတ္ထုအနေနှင့် ရှုမဝဦးကျော်၏ ဝါဒဖြန့်မှုကြောင့် ပရိသတ်လက်သို့ အတော်ရောက်နေပေပြီ။

ရိုက်ပြီဟုဆိုကတည်းက ‘မွေး’သည် ယိုးဒယားကနေတော့သည်။ ဖြစ်လိုက်ရသည့် အနှောင့်အယှက်၊ တွေ့လိုက်ရသည့် အခက်အခဲ။ ပြောစရာ မရှိတော့ပေ။ မြင့်မြင့်ခင်ရော၊ ဦးကျော်ဆွေပါ ဂရုတစိုက် အချိန်ပေးသည့် ကြားကပင် အဆင်မပြေသောအဖြစ်များ အများကြီးတွေ့ရသည်။ ဦးချစ်ခင်တို့က ရုပ်ရှင်ရိုက်တိုင်း ခင်နှင်းယုကိုယ်တိုင်လာကြည့်ပါဆို၍ လိုက်ကြည့်တိုင်း ကျွန်မ စိတ်မော့၍ ပြန်လာခဲ့ရ၏။

ဦးချစ်ခင်ကလည်း သူလိုချင်သော တိကျသည့် အခမ်းအနား တကယ့် ရှုမြင်ကွင်းများ မရက မရိုက်လိုသောကြောင့် ပိုင်ရှင်ကလည်း အတော်ကြီးစားပေးရပေသည်။ အရပ်ကူပါ လူထပ်ပါနှင့် အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေသင်္ဂဟကောင်းမှုကြောင့် အိန္ဒိယအခန်းကိုလည်း တကယ်အစစ် သွားရောက်ရိုက်ကူးနိုင်ခဲ့ပေသည်။

‘မွေး’သည် နှစ်နှစ်ကြာမှ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ခုအဖြစ် ပိတ်ကားပေါ်သို့ ရောက်လာရလေသည်။

ပိတ်ကားပေါ်သို့ ချောမောစွာ ရောက်လာရခြင်းမဟုတ်၊ ရုပ်ရှင်ရုံသပိတ်နှင့် တိုးနေပြန်တော့သည်။

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်လည်း ရင်တမမနှင့် မျက်လုံးပြူးနေသည်။ ပြူးရပေမည်။ ထုတ်လုပ်သူအနေနှင့် ငွေရင်း နှစ်သိန်းကျော် သုံးသိန်းနီးပါးမှာ တော်ရုံတန်ရုံနှင့် စွန့်စားရဲခြင်းမဟုတ်ပေ။

ဖတ်ဖတ်မောနေပြီဖြစ်သော ထုတ်လုပ်ရေးတာဝန်ခံ ငြိမ်းကမူ...

“ယုရေ၊ အသံလေးသာပိုကောင်းလိုက်ရင် ‘မွေး’အတွက် ဘာမှ ပူစရာ မရှိဘူး”ဟု ရုံမတင်ခင် ကျွန်မကို လာပြော၏။

ဦးချစ်ခင်ကလည်း ‘Technique’စက်ကိရိယာအတတ်ပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုသာ “ကျွန်တော် မွေးကို အားမရဘူး”ဟု ရုံမတင်ခင်က ဆို၏။

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ခများမှ သပိတ်ကိစ္စနှင့် မျက်လုံးပြူးနေရဆဲပင်ဖြစ်၏။ မွေး ရုပ်ရှင်ကားသည် ကျွန်မရေးသော ‘မွေး’ဇာတ်ကောင်လိုပင် အနှောင့်အယှက် အပျက်အဆီး ဒုက္ခ သုက္ခများလှချည်ကလားဟု ကျွန်မဘာသာတွေးမိ၏။

ချက်ချင်းပင် ကျွန်မသည် ကျွန်မလုပ်နေကျအလုပ်တစ်ခုကို သတိသွားရ၏။ မည်သူမှ စကားမပြောဘဲ အဓိဋ္ဌာန်ဥပုသ် ရက်ရှည်ယူလိုက်၏။

‘မွေး’ဖြစ်နေသောအခက်အခဲများ လုံးဝကင်းစင်ပါစေသတည်း’ဟု အဓိဋ္ဌာန်

ပြုလိုက်သည်။

ဥပုသ်ထွက်သောနေ့တွင်မူ ကိုကြီးက စကားဆိုလာသည်။ “သပိတ်လည်း ရက်ရွှေ့သွားကြပြီ၊ မွေးလည်း ချောချောမောမောပဲ ရုံတင်နိုင်ပြီ။ ကြိုတင်ပြီး လက်မှတ်ဝယ် Booking လုပ်တာပဲ သုံးသောင်းကျော်သွားပြီ” ဟု ဆို၏။

မည်သူ၏ ကြိုးစားမှုကြောင့် မည်သို့ဖြစ်သည်ဟုတော့ ကျွန်မ မသိပေ။ ကျွန်မရင်ထဲတွင်မူ အဓိဋ္ဌာန်ဥပုသ် သီလတန်ခိုးကို ပြင်းထန်စွာ ပိုမိုယုံကြည်သွား လေသည်။

မွေးကား ရုံပေါ်ရောက်လေပြီ။

“ဟင်...ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ အားမရလိုက်တာ”

“မွေးက ရှည်လိုက်တာ”

“မွေးကလည်း ဝတ္ထုလို အစေ့အငှမရိုက်တော့ ဆတ်တင့်ငဲ့နဲ့ ရိုက်ထား သမျှ တစ်နေ့ နှစ်ပွဲနဲ့ အကုန်ပြုဖို့ကောင်းတယ်”

“ဝတ္ထုလိုလည်းမဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဘာပဲပြောပြော ဒီကျော်ဆွေ၊ မြင့်မြင့်ခင် ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကောင်နှစ်ယောက်ကို ခွင်ကျအောင်ကိုင်ရဲတဲ့ ဦးချစ်ခင်ကို အချိုးကျူး ဆုံးပဲ”

စာရေးဆရာတစ်ယောက်ကမူ...

“မြန်မာဇာတ်ကားတွေမှာ ဇေယျဟာ ဆရာဝန်ဘဝဆွေအခန်း ဝင်ရိုက်တယ် ဆိုပါတော့၊ ဇေယျဆိုတာပျောက်ပြီး ဆရာဝန်ဘဝဆွေလို့ ပရိသတ်မှာ မကျန်ရစ် ခဲ့ဘူး။ ဆရာဝန်ဘဝဆွေကသာ ဇေယျလို့ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ‘မွေး’ရဲ့ထူးခြားချက်က ကျော်ဆွေဆိုတာ ပျောက်ပြီး ‘အတွတ်’အနေနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ထွန်းဝေ ပျောက်ပြီး ‘ကိုကိုနိုင်’ဟာ ပရိသတ်ပါးစပ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သလို မြင့်မြင့်ခင် ပျောက်ပြီး ‘မွေး’သာကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီသုံးယောက်ရဲ့ အောင်မြင်မှုပဲ”

“တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မွေးကိုကြည့်တာ နှစ်ခါရှိသွားပြီ” ကျောင်းက ကျူတာတစ်ယောက်က ဆို၏။

အဆောင်မှူးတစ်ယောက်ကမူ...

“မွေးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ‘အတွတ်’ သိပ်ဖြစ်ချင်တာပဲ” ဟု ပြောပြန် သည်။

“ကျွန်မကတော့ အတွတ် စကားတိုးတိုးပြောတာ သဘောကျလို့ ပြန်

ကြည့်တာ သုံးခါရှိပြီ”ဟု ကျောင်းသူတစ်ယောက်ကဆို၏။

ဝန်ကြီးကတော်တစ်ယောက်ကမူ “အဲဒီအတွတ်က သဘာဝကျလွန်းပြီး စကားတိုးတိုးပြောတာ လွန်သွားတော့ ဘာမှမကြားရဘူး။ ဒီဇာတ်ကားမှာ အသံဖျက်နေတယ်”ဟု ဆို၏။

ပါလီမန်အတွင်းဝန်တစ်ယောက်ကမူ “အားလုံးခြုံပြီး ကျွန်တော်တော့ သဘောကျတယ်။ အသံနည်းနည်းလိုတယ်၊ အတွတ်က နောက်ဆုံး သူ့အချစ်ကို ဖွင့်ပြောတာ သဘောမကျဘူး”ဆို၏။

ကျွန်မအနေနှင့်မူ ထိုကဲ့သို့ ဝေဖန်သည်ကို သဘောကျသည်။ ကျွန်မ ဇာတ်ကောင်အတွက်ကို အသက်သွင်းစဉ်ကတည်းက သူသည် အချိန်ကိုမတွက် တတ်သူတစ်ယောက်အနေနှင့် အသက်သွင်းထားရာ ယခုနေရာတွင် နှေးနှေး ကွေးကွေး လုပ်ရမည့်နေရာတွင် မြန်မြန်ထက်ထက် လုပ်လိုက်မိသော အမှားက အတွတ်အား နောက်ဆုံး ပစ်ရိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်က ကျွန်မလိုချင်သလို မြင်သွားသည်ကို ကျွန်မ သိပ်ဝမ်းသာ၏။

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမနောက်မှာ မွေးကို ကိုကိုနိုင် ရည်းစားစကားပြောခန်းမှာ ထွန်းဝေဟန်ကိုသဘောကျလို့ ပြန်ကြည့်တာ နှစ်ခါ ရှိပြီ”

‘မွေး’ကား ဝေဖန်သံ၊ ပြစ်တင်သံ၊ ကဲ့ရဲ့ ချီးမွမ်းသံတို့နှင့် ဂယက်လှံ၍ နေလေသည်။ ချစ်လည်းချစ်ကြ၏၊ မုန်းလည်းမုန်းကြ၏။

တချို့က သုံးကျပ်ခွဲတန်း လူထုကို ဂရုစိုက်၏။ ကျွန်မဆန္ဒကမူ သုံးကျပ် ခွဲတန်းမှသည် ခုနစ်ဆယ့်ငါးပြားအထိ သတိပြုမိ၏။

ဇာတ်လမ်းမှာ အလယ်က အေး၍ အားလပ်ချိန်မှသည် အဆုံးအထိ (Climax)ကို သယ်သွား၏။ အိန္ဒိယအပြန် ကိုကိုနိုင် နောက်မိန်းမ ကလေးမွေး ကြောင်း သိရပြီး ကိုကိုနိုင်၊ အတွတ်၊ မွေးတို့ သုံးယောက် ဆုံခန်းတွင် ပရိသတ်သည် အပ်ကျသံမကြားရ၊ ငြိမ်သက်နေသည်။ ကျွန်မရင်ထဲတွင် ထို အခါမှ အလုံးကျ၍ အေးသွားတော့သည်။

ပရိသတ်ကို အထင်သေးသူတစ်စုက တစ်ကျပ်ခွဲတန်း၊ ခုနစ်ဆယ့်ငါးပြား တန်းသမားတို့သည် (Emotion)များသော ရုပ်ရှင်ကို မကြည့်တတ်၊ နောင်ဂျိန်နှင့် နတ်ကားသာ ကြည့်တတ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

‘မွေး’တွင် ပရိသတ်သည် ထိုကဲ့သို့ ဝေဖန်သူတို့မှားကြောင်း ပြလိုက်သည်။

သူတို့သည် အထင်သေးအပ်သော လူတန်းစားများ မဟုတ်ကြပေ။

ဇာတ်ကောင်များနှင့် ဒါရိုက်တာသာ ကြီးကြီးစားစား အောင်မြင်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ကြားအံ့။ သူတို့သည် အသည်းနှလုံးနှင့် ခံစားတတ်သောသူများပီပီ ဇာတ်ကားခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါနိုင်ကြသည့်လူများ ဖြစ်ကြောင်းကို 'မွေး' တွင် သက်သေပြလိုက်သည်။

အင်မတန်အေး၍ လူဆိုးမပါဘဲ ဇာတ်အိမ်ဆင်ထားသော 'မွေး'ဇာတ်ကား သည် စင်စစ် အလယ်ပိုင်းတွင် လေးနေလေသည်။ ထိုလေးနေသော အပိုင်းကို အသက်သွင်းကာ လှုပ်ရှားပေးရာတွင် ပြောင်မြောက်စွာ ကြိုးစားပေးသော ဦးကျော်ဆွေနှင့် ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင်တို့အား ကျွန်မ အထူးပင် ကျေးဇူးတင်မိသည်။

ကျွန်မ ထပ်မံ၍ ကျေးဇူးတင်ရမည့်သူများမှာ အလင်္ကာကျော်စွာနှစ်ဦး ဖြစ်သော ရွှေပြည်အေးနှင့် ဦးစိန်ဝေလျှံ၊ စန္ဒရာဦးချစ်ဆွေ၊ ဦးမြတ်လေးနှင့် အဆိုကျော် ဦးမောင်မောင်ကြီး၊ ဦးမင်းသူတို့ ဖြစ်သည်။ သီချင်းစကားလုံး ရှာသူများကိုရော၊ ထိုစကားလုံးများကို ပရိသတ်အသည်းနှလုံးကို ပို့ပေးသူများ ကိုရော၊ ကျွန်မ အထူးကျေးဇူးတင်မိသည်။

ကျွန်မတို့ အနုပညာသမားတို့သည် လူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတွေ့ဆုံကြ သော်လည်း ပညာချင်း အတွေးအခေါ်ချင်း တစ်နေရာတွင် ဆုံတတ်ကြပါ တကားဟု တွေးမိသောအခါ "ဘယ်လိုပဲ" ဟု မဖော်ပြတတ်သော ကြည်နူးသော စိတ်ဝေဒနာကို ကျွန်မ ခံစားလိုက်မိသည်။

ကျွန်မ၏ ဝတ္ထုများထဲတွင် ဇာတ်ကောင်များသည် အထီးကျန်သောအခါ တွင်ဖြစ်စေ၊ ရွှင်လန်းတက်ကြွသောအခါတွင်ဖြစ်စေ ပန်းလေးများနှင့် အဘူနေ ကြ၏။ ပန်းများကြွေ၍ မွှေးပျံ့သောလမ်းတွင် လျှောက်သွားတတ်ကြသည်။

ထို ကျွန်မ၏အတွေးလေးများသည် စာစပ်သူ ကဗျာဆရာ (ဝါ) သီချင်း စပ်သူ၏ နှလုံးသားတွင် အလိုအလျောက်ပေါ်လာ၏။ သူသည် ကျွန်မနှင့် မတွေ့ဖူး၊ မကြုံဖူးပါလျက်...

“ပန်းကြွေသောလမ်း၊ ဖြတ်သန်းလျှောက်သောအခါ ကိုယ့်အသည်း ဘယ် နှယ်ရှိပါ့မယ် မွှေးငှယ်” ဟူသော တမ်းတယူဖွယ်ကောင်းသည့် သီချင်းကို သူ့ အသည်းနှလုံးမှ သွန်ချပေးလိုက်လေသည်။

ကျွန်မတို့ချင်း မဆုံမိပါဘဲလျက် အတွေးအခေါ်ချင်း ဆုံမိကြသည်ကို ကျွန်မ အလွန်ပင်နှစ်သိမ့်မိပေသည်။

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးကျော်စိုးမှာ မွေး ရုံပေါ်ရောက်မှပင် ပြုံးနိုင်တော့သည်။

“မခင်ယု လာပါဦး” ဟု ဖိတ်ခေါ်ကာ မြို့လယ်ရှိ ရုံလေးရုံစလုံး တစ်ပတ် တိတိ ပြည့်နေပုံကို ခေါ်ပြ၏။ အရုံးအမြတ်မှာ ကျွန်မနှင့် မဆိုင်တော့ပြီ ဆို သော်လည်း ကျွန်မလည်း ထိုအခါမှ “ဟင်း” ချနိုင်တော့၏။

ဦးချစ်ခင်လက်သို့ သမီးကညာ မွေးကို ဝကွက်အပ်လိုက်မိခြင်းအတွက် ကျွန်မ ယခု သံသယမဖြစ်တော့ပေ။ ငွေထုတ်ရဲသူ ပိုင်ရှင်ကိုလည်းကောင်း၊ ထုတ်လုပ်မှုအတွက် လိုမ့်နေအောင် ကြိုးစားရသူ မမညွန့်နှင့် မမငြိမ်းကိုလည်း ကောင်း၊ ဇာတ်ဆောင်သူတို့၏ စေတနာသည်လည်းကောင်း မွေးကို တန်ဆာ ဆင်ကြပေသည်။

စေတနာသာ မပါခဲ့လျှင် နောက်ထပ် သိန်းမည်မျှပင်ကုန်ကုန် ‘မွေး’ ကား ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတစ်ခုအဖြစ် မရောက်နိုင်ပေ။

မွေးအပေါ်၌ ပွဲကြည့်ပရိသတ် စေတနာညွှတ်မှုကြောင့်ပင် နောက်ဆုံးအပတ် တနင်္ဂနွေနေ့အထိ ရုံပြည့်ရလိုက်သေးသည်။

‘မွေး’ ကား အောင်မြင်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ တိုက်ပွဲတွင် ရွပ်ရွပ်ချွံချွံ စွန့်စား၍ တိုက်ခဲ့ရသောကြောင့် အောင်မြင်မှုကိုရလာသော စစ်သားတိုင်းတွင် နဖူး၊ ဒူး စသည်တို့၌ အနာရွတ်မကင်းကြ။

ထို့အတူ ‘မွေး’ သည်လည်း ပရိသတ်လက်ခံ၍ အောင်မြင်သော ဇာတ်ကား တစ်ကား ဖြစ်သော်လည်း အနာရွတ်မကင်းသည်ကို ကျွန်မ ဝန်ခံပါ၏။

သို့သော် အနုတ္တ ထိုအမည်ကလေး ‘မွေး’ တည့်လေ။

[ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၊ စက်တင်ဘာလ၊ ၁၉၆၁ခုနှစ်၊]

စာပေဗိမာန်ဆုနှင့် သူ့အဘော်

စာပေဗိမာန်ဆုကို မမျှော်လင့်ဘဲရရှိတဲ့အတွက် အလွန်ပဲဝမ်းသာပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မမျှော်လင့်သလဲဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်လောက်က ကျွန်မဆရာက မေးဖူးပါတယ်။ “စာပေဗိမာန်ဆု ရဖူးပါသလား”တဲ့။ ကျွန်မက “ကျွန်မ တစ်သက်မှာတော့ စာပေဗိမာန်ဆု ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စာပေဗိမာန် သုခမိန်တွေသတ်မှတ်ထားတဲ့ ‘ဘောင်’ထဲကို ခွင်ကျအောင် ကျွန်မ မရေးနိုင် လို့ပဲ” လို့ ဖြေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ ဆရာကတော့ “မင်းတော်တဲ့တစ်နေ့ ရမှာ ပါ” လို့ ပြောပြပါတယ်။

မနှစ်က ကျွန်မရဲ့ဆရာတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ စာရေးဆရာကြီး ဦးသိန်းဖေမြင့်ရဲ့ ‘အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ’ဝတ္ထု စာပေဗိမာန်ဆုအဖြစ် ပေးလိုက်တော့ ကျွန်မ အလွန်ဝမ်းသာသွားတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ စာပေဗိမာန်ရဲ့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ‘ဘောင်’ဟာ ကျယ်ပြန့်လာပြီလို့ ကျွန်မ ယူဆမိလို့ပါပဲ။

ကြေးမုံရိပ်သွင်စာအုပ်ဟာ ရှုမဝ၊ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းများမှာ ရေးခဲ့တဲ့ ကျွန်မ ဝတ္ထုတိုများအနက် ကျွန်မစိတ်ကြိုက် ဝတ္ထု ၁၂ ပုဒ်ကို ရွေးထုတ်ပြီး ပြန်လည် စုပေါင်း ရိုက်နှိပ်ထားတဲ့စာအုပ် ဖြစ်ပါတယ်။

ဒုတိယအမှတ် (၂) အဖြစ် ကျွန်မဝတ္ထုတိုများကို ဆက်လက်စုပေါင်းပြီး ထုတ်ဝေသွားပါ့မယ်။

ကျွန်မဝတ္ထုတိုများကို စုပေါင်းပြီး တစ်အုပ်တည်းဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ အကြံ

ဉာဏ် ပထမဆုံးပေးသူကတော့ ကျွန်မ မမြင်ဖူးတဲ့ ကျွန်မရဲ့စာဖတ်ပရိသတ် ဦးတင်လှသော်ပါပဲ။ သူ့အကြံဉာဏ်အတိုင်း ကျွန်မ စိတ်ကူးနေတုန်း ငွေတာရီ စာစဉ်က လာရောက်တောင်းခံလာတာနဲ့ 'ကြေးမုံရိပ်သွင်'ဟာ စာတစ်အုပ်အဖြစ် အကောင်အထည်ပေါ်လာတာပါပဲ။

စာဆိုနဲ့ စာဆိုရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ ဆက်စပ်နေတယ်ဆိုတာကတော့ အများ သိရှိပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ကြေးမုံ သို့မဟုတ် မှန်ပြင်ဟာ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အဆင်း အသွင် အကျည်းတန် အရုပ်ဆိုးတာတွေကိုရော၊ အလှအပကိုရော အထင်းသား ပေါ်လွင်စေသလိုပါပဲ။ စာရေးသူတစ်ယောက်ရဲ့ စာပေမှာလည်း သူ့ခေတ်ရဲ့ အလှအပရော၊ အကျည်းတန်တာတွေကိုရော အားလုံးကိုမြင်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မစာအုပ်ကို 'ကြေးမုံရိပ်သွင်' လို့ ကျွန်မ အမည်ပေးခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မစာအုပ်ကို ဆရာဦးမျိုးမင်းက ဝေဖန်တဲ့နေရာမှာ ခင်နှင်းယုသည် လူ့လောကဇာတ်ခုံကို နံ့နားက၊ နောက်က တစ်ကြီး ကြည့်ထားဟန်တူသည်။ ကြည့်ပြီး တွေ့ရသမျှကို ဝတ္ထုတိုအဖြစ်ဖြင့် အန်ချထားသည်။ ဘယ်အချိန်အခါ ကများ သွားကြည့်လိုက်မှန်းမသိ။ သူ့အသက်အရွယ်နှင့်ဆိုလျှင် လူ့လောက ဇာတ်ခုံကို ဤမျှ ထင်းထင်းကြီးမြင်ခဲ့သည်မှာ အံ့ဩစရာကောင်းသည်လို့ ဆိုခဲ့ပါတယ်။

ပထမတော့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မလည်း လောကဇာတ်ခုံကို ရှေ့တည့်တည့်က ကြည့်ဖို့ မွေးဖွားလာတယ်လို့ အောက်မေ့ခဲ့မိပါတယ်။ နောက်တော့မှ ကျွန်မဟာ ကျွန်မနေရာ ဘယ်နေရာလဲဆိုတာ သိခဲ့ပါတယ်။ လောကဇာတ်ခုံကို ကန့်လန့်ကာ ဘေးနဲ့ ဇာတ်ခုံနောက်ကပဲ ကြည့်ရမယ့်ဘဝပါလားလို့ သိပါတယ်။

ဒီလူ့လောကကို စာရေးသားဖို့ ခေတ္တအလည်ရောက်တာနဲ့ ကျွန်မဟာ ဘဝဇာတ်လမ်းကို ရှေ့ပွဲခင်းလောက်ကသာ ကြည့်တတ်ခဲ့ရင် ကျွန်မ စာပေဟာ အပေါ်ယံရှုပ်ရှုပ်ကလေးပဲဖြစ်မယ်။ အမှန်တရားကို သရုပ်ဖော်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါ ဘူး။

ဇာတ်ကြည့်တဲ့နေရာမှာ မာနကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့မနေနဲ့။ ဇာတ်ဆရာကတော်ရဲ့ ဆေးလိပ်လည်း မီးညှိပေးသင့်ပေး၊ မင်းသမီးကြီးကပြီးလို့ ကန့်လန့်ကာနောက် ပြန်ဝင်လာရင် ထဘီခေါက်ပေးသင့်ပေး၊ စစ်သူကြီးဇာတ်စင်ရှေ့ ထွက်ရမယ့် အခန်းရောက်ရင် ဓားတို့ ဘာတို့ ယူပေးသင့် ပေးလို့ သွန်သင်လိုက်သူက တော့ ကျွန်မရဲ့မိခင် ဒေါ်သိန်းတင်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မာနကြီးတဲ့ သူ့သမီးကို

ဇာတ်ခုံတစ်နေရာမှာထားခဲ့ပြီး သူ့ကတော့ လူ့လောကကို စွန့်ခွာသွားပါပြီ။

ပွဲကြည့်လိုအကောင်းဆုံးနေရာကတော့ ကန့်လန့်ကာကြားပဲလို့ နေရာချထားသူကတော့ ကျွန်မရဲ့အစ်ကိုကြီး ဦးနုပါပဲ။ ကျွန်မငယ်ငယ် အရွယ်ပရောက်တရောက်မှာ မီးဖိုထဲဝင်လာပြီး “မိခင်ယု ငရုတ်သီးထောင်းရင်းနဲ့ ဘဝကို အချိန်ဖြုန်းတော့မှာလား” လို့ သူမေးခဲ့တဲ့ မေးခွန်းဟာ ကျွန်မဘဝကို ဘဝန်းသစ်စေခဲ့တာပါပဲ။ သူကတော့ မေ့ချင်မေ့သွားပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်မအဖို့ ဒီစကားလုံးကို ကြားယောင်ပြီး အမြဲကြိုးစားတာပဲ။

အရွယ်ရောက်လို့ ဇာတ်စင်နောက်၊ သို့မဟုတ် ကန့်လန့်ကာကြားက ကျွန်မခေတ်ရဲ့ ဇာတ်ထုပ်ကိုလည်း လွမ်းကြည့်လိုက်ပါရော ဖဆပလ ဆယ်နှစ် ဆယ်မိုး ဇာတ်ထုပ်ကြီးနဲ့ တိုးနေပါရော။

အပြင်ကန့်လန့်ကာရှေ့မှာတော့ ပျော်ရွှင်စရာ၊ ကြည်နူးစရာ၊ လွမ်းစရာတွေကို တခမ်းတနား ကပြသွားတာပါပဲ။ ကျွန်မ ကန့်လန့်ကာကြားက မြင်ရတာကတော့ အားတက်စရာနည်းနည်းပဲ တွေ့ရတယ်။ ဇာတ်ခုံနောက်မှာက အခန်းတစ်ခန်းမထွက်ခင် ဖြောင်းဆန်နေကြတာ တွေမြင်ရတော့ သိပ်ရင်မောတာပဲ။ ကျွန်မ မြင်ရတာတွေကို နိုင်ငံရေးလိုမရေးဘဲ “လူတို့သဘောသည် ဤသို့ပါတကား” ဆိုတဲ့ လူကို လေ့လာခြင်းအနေနဲ့ပဲ ကျွန်မ ရေးခဲ့ပါတယ်။

ဒါကြောင့် အသစ်ကိုတွေ့ရင် တွဲဖက်အနစ်နာခံလာခဲ့တဲ့ အဟောင်းကို ပစ်ရက်သော သူကို ရည်ညွှန်းပြီး ‘ခံပွင့်’ကို ရေးခဲ့ပါတယ်။ စံပယ်ပန်းတွေ နန်းပေါ်မလှိုင်ခင် ခံပွင့်ကိုသုံးခဲ့ပြီး စံပယ်ပေါ်လာတော့ ခံပွင့်ကို ပစ်ရက်လေခြင်းလို့ ကျွန်မတော့ လူ့လောကကို သံဝေဂယူမိပါတယ်။

‘ဘိန်းစားရေချမ်း’မှာဆိုလည်း ပတ်ဝန်းကျင်က ရေချမ်းကို လူဆိုးကြီး၊ လူယုတ်မာကြီးလို့ ထင်မြင်ကြပေမဲ့ ရေချမ်းဟာ တကယ်တော့ သူတော်ကောင်းကြီးတစ်ယောက်ပါပဲ။ လူတွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါ ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်နဲ့ အဆုံးအဖြတ်ခံရ လူဆိုးကြီးဘဝနဲ့ ဇာတ်စင်ပေါ် စခန်းသိမ်းသွားကြရတဲ့ သူတော်စင်တွေကို ကျွန်မ ရည်ညွှန်းခဲ့ပါတယ်။

တစ်ဖန် လူတွေဟာ အာလယဆိုတဲ့သဘော သက်ဝင်လာရင် သခါရကို အစဉ်ထာဝရသဘောလို့ မှတ်တတ်ကြတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့တန်ခိုးအာဏာ တည်မြဲရေးအတွက် စာပေ သို့မဟုတ် စာရေးသူများကို လွမ်းမိုးချင်လာတယ်။ မွေးချင်လာတယ်။ အဲဒါကို မြင်လာပြန်တော့လည်း စာပေဟာ လမင်းလို့ ထာဝရမြဲပြီး

တန်ခိုးအာဏာဟာ မိုးသားတိမ်တိုက်များလို ခေတ္တသာ လမင်းကိုဖုံးလွှမ်းပြီး
မကြာခင် မိုးရေမိုးစက်များအဖြစ် ရွာချပြီး ပျောက်ပျက်သွားမယ်ဆိုတဲ့သဘောကို
'လမင်းနဲ့တိမ်တိုက်'မှာ ကျွန်မ ရေးခဲ့ပါတယ်။

'ရွှေတမာ'ကတော့ ဝတ္ထုထဲပါတဲ့ ရှေးကဗျာဟောင်းလေးကို ကျွန်မ သိပ်
သဘောကျတယ်။

မဲလေပင်ပျိုအောက်
ပေါက်လာတဲ့ ရွှေတမာ
ခါးချက်ကနာ။
ရေစီးရယ်တစ်ခါ
ရေသာရယ် တစ်လှည့်။
သူများလို တို့မရိုင်းတယ်
တိုင်းသိပါရဲ့။

အဲဒီကဗျာလေးကိုက တိုတိုနဲ့ အဓိပ္ပာယ်သိပ်ထိရောက်တာပဲ။

တို့များဟာ တို့အလှည့်ရောက်လာလို့ ခါးနိုင်တဲ့အင်အားရှိချိန်မှာတောင်
အခါကြီးခါးခဲ့တဲ့ သူများကို လက်စားပြန်မချေပါဘူး။ သူများလို တို့မရိုင်းပါဘူး
ဆိုတဲ့ ရိုးရိုးလေးပြောပြပုံဟာ ခွင့်လွှတ်ခြင်းကို အဓိပ္ပာယ်အပြည့်အစုံ ဖော်ပြ
ပါတယ်။

အတုံ့အလှည့်တွေနဲ့ ငါ့ဘုရားရှိခိုးပြီး သတ်ပြီးရင်းသတ်နေတဲ့ ဇာတ်ခုံကို
မြင်ရတာ မောမောနဲ့ ကျွန်မဟာ 'ရွှေတမာ'ကို ရေးခဲ့ပါတယ်။

'နှင်းဆီမွေ့ရာ'ကတော့ လူတွေဟာ အာရုံငါးပါးက အသိစိတ်ဓာတ်တွေ
ကြွယ်ဝလေသမျှ အတွေ့ကိုသာယာလေလေ ဒုက္ခတွေများလေလေဆိုတဲ့ သဘော
ကို ရည်မှန်းခဲ့ပါတယ်။

တခြားဝတ္ထုတိုများကိုလည်း ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုစီနဲ့ ကျွန်မ ရေးခဲ့ပါတယ်။
နောက် ကြိုကြိုက်မှပဲ ပြောပြပါ့မယ်။

ကျွန်မဟာ လူလောကကို စာရေးဖို့အလည်ရောက်လာသူပီပီ လက်ထပ်တဲ့
အခါမှာလည်း စစ်မှုထမ်းသူကို လက်ထပ်ခဲ့လေတော့ ဘဝဟာ ပိုစုံပြီး ကျွန်မ
ဘဝ ကြေးမုံပြင်မှာ စစ်လောကဟာလည်း အရိပ်ထင်လာပြန်တယ်။ ဒါကြောင့်
'ကျွန်းဒေကရီ'ကို ကျွန်မ ရေးခဲ့ပါတယ်။

ဘဝကို မြင်ရုံနဲ့မပြီးသေးပါဘူး။ ပရိသတ်ကို တင်ပြတဲ့နေရာမှာ ပရိသတ်

မနောကို ချောချောကြီးကျအောင် ဝတ္ထုရေးပုံကို ပထမဆုံးသင်သူများကတော့ ဆရာဦးတင့်တယ်နဲ့ ဆရာဦးသန်းဆွေပါ။ အတုခိုးတာကတော့ မြင်သမျှ ကြားသမျှ စာပေသမားများထံက အားလုံးယူခဲ့တာပါပဲ။ ကျွန်မစာပေများ စက်တင်ပုံနှိပ်တဲ့အဖြစ်မရောက်ခင် လက်ရေးစာမူတွေကို ကြိုးစားဖတ်ပေးတဲ့ ဘကြီးဟန်နဲ့ သခင်သာခင်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ဘဝမှာတော့ ခရီးတစ်ကွေ့ ရောက်ခဲ့ရပြန်ပြီ။ ကျွန်မတို့ဘဝအတွေ့အကြုံ လေးတွေကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့ သဘာပတိကြီးနဲ့ စာပေဗိမာန်ပညာရှင်များရော ကျွန်မရဲ့ ချစ်စွာသော စာဖတ်သူများကိုရော အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ကျွန်မရဲ့အမြင်ကို တင်ပြရာမှာ နှစ်ဖက်စွန်းသို့မရောက်စေဘဲ မဇ္ဈိမပဋိပဒါ ကျရမယ်လို့ မေမေကွယ်လွန်ပြီးနောက် ကျွန်မစာပေကို ထိန်းသိမ်းပေးတဲ့ ကျွန်မ ခင်ပွန်းသည်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

အားလုံး ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းမြေ့ရွှင်လန်းပါစေ။

(၁၈-၁၂-၆၁ စာဆိုတော်နေ့ စာပေဗိမာန်ကနိုးမြင့်သော ဝတ္ထုတိုဆုကိုလက်ခံစဉ် ပြန်ကြားသော ခင်နှင်းယု၏ ပြောကြားချက်)

[မြဝတီမဂ္ဂဇင်း၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၁၉၆၂ခုနှစ်]

mgyc.com

mgyc.com

နိုင်ငံမြစ်ပေါ်က ဆည်းဆာချိန်

နိုင်ငံမြစ်ရှိရာသို့ ကျွန်မသွားသောအချိန်မှာ ဆည်းဆာချိန်ဖြစ်သည်ကို မသွားခင်ကပင် ကျွန်မ သိရှိခဲ့ပေသည်။ သို့သော် ဤဆည်းဆာချိန်သည် ညဉ့်အမှောင်သို့ မကူးပြောင်းခင် ကြားကာလဆည်းဆာချိန်ပင်လော၊ ကြည်လင်တောက်ပသော နေရောင်ခြည်ဖြင့် အားသစ်တက်ဖွယ်ကောင်းသော နံနက်ခင်းသို့ ကူးပြောင်းမည့် ဆည်းဆာချိန်လော ဆိုသည်ကို ကျွန်မ မဝေခွဲတတ်ပေ။

နေရောင်ခြည်လည်း ဝိုးတိုးဝါးတားလင်းနေဆဲဖြစ်၍ ကျွန်မသည် အားသစ်တက်နေပေသည်။ နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ကျွန်မတို့ အာရှ၊ အာဖရိကတိုက် စာရေးဆရာတို့ တွေ့ဆုံကြရပေမည်။ ကျွန်မတို့ အသည်းနှလုံးတွင် ပွင့်ကြသော ပန်းများကို ပွင့်လင်းစွာ ကြည့်ရှုခွင့်ရကြပေမည်။ လဲလှယ်ခွင့်၊ မြတ်နိုးစွာပြောနိုင်ခွင့် ရပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်ခဲ့၏။

ကျွန်မတို့၏ ဘိုးဘွားပိုင် ရင့်ကျက်ပြီးဖြစ်သည့် ယဉ်ကျေးမှုများအကြောင်းလည်း နှိုးနှောဖလှယ်ခွင့် ရရှိပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မျှော်ကိုးခဲ့၏။

ကျွန်မသည် ချစ်မိလျှင် အသည်းစွဲတတ်သူဖြစ်ပေရာ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်ကပင် နိုင်ငံမြစ်ကို မမြင်ဖူးဘဲနှင့် ချစ်နေသည်။ ရှေးဟောင်းအီဂျစ်ကို 'Egyptian'ခေါ် (အီဂျစ်မြို့သားကြီး) ဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးကတည်းက မျက်စိထဲတွင် မြင်နေသည်။ အိပ်မက် မက်နေသည်။ တစ်နေ့သော် အီဂျစ်ပြည်ကြီးကို မျက်ဝါးထင်ထင် ပြင်ရပေမည်ဟု ပြင်းစွာယုံကြည်ခဲ့သည်။

ဝတ္ထုထဲတွင် ဇာတ်လိုက် သမားတော်ကြီး ဆီနူးသည် နိုင်းမြစ်ကမ်းပါးတွင် မွေးဖွားလာသူဖြစ်၏။ သူသည် မွေးစကတည်းက နိုင်းမြစ်ရေတွင် မျောပါလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ အရွယ်ရောက်ပြန်တော့လည်း နိုင်းမြစ်ပေါ်တွင် ရေပန်းများ တဖွားဖွား တက်အောင် လှော်ခတ်သွားသော အိဂျစ်လှေကြီးများကိုကြည့်ကာ သူသည် အားတက်သည့်အခါလည်း တက်ခဲ့၏။ ဝမ်းနည်းသည့်အခါလည်း နည်းခဲ့သည်။

သို့သော် ဝတ္ထုဆုံးခါနီးတွင်မူ သူ့တိုင်းပြည်အခြေအနေကြည့်ကာ သူ စိတ်ပျက်ခဲ့ဟန်တူသည်။ “နေဝင်ချိန်ကိုကြည့်ဖို့ သူ့မွေးဖွားလာခဲ့ပါတကား” ဟူသော သူ၏ ညည်းညူသံကို ကျွန်မ မမေ့ပေ။

သူ၏ ယုံကြည်ချက်ကိုမစွန့်လွှတ်သောကြောင့် ဘုရင်က သူ့ကို နယ်နှင့် ဒဏ်ပေးခဲ့သည်။ သူ့ကိုပေးအပ်သော ရာထူးကိုပင်မယူ၊ အားလုံးကိုစွန့်လွှတ်ကာ နယ်နှင့်ဒဏ်ပေးရာသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ ဇာတ်လိုက်ကြီး ပါဝင်သွားသော အကွက်တို့တွင် အိဂျစ်တို့၏ ဇွဲ၊ သတ္တိ၊ ယုံကြည်မှုတို့ကို ခပ်စေ့စေ့လေးပေါ်အောင် ဆီနူးသည် ဖော်ပြသွားခဲ့သည်။

ယခုသော် ကျွန်မအိပ်မက်ထဲတွင်တမ်းတသော ဆီနူး၊ တစ်ခါက စိတ် ကူးယဉ်ခဲ့သည့် နိုင်းမြစ်ကို ကျွန်မ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရပေပြီ။ သို့သော် နိုင်းမြစ် ကမ်းပါးသည် ရှေးဟောင်းအိဂျစ်မဟုတ်တော့။ အာရပ်ပြည်ထောင်စု အဖြစ် အမည်ပြောင်းထားသော ခေတ်သစ်အိဂျစ်ဖြစ်၍နေပေပြီ။

ကျွန်မ အားတက်သရောမျှော်လင့်တမ်းတခဲ့သော အာရှ အာဖရိကမှ စာရေး ဆရာများကိုလည်း တွေ့ရပေပြီ။

ကျွန်မသည် အသည်းနှလုံး၏ လွတ်လပ်ခွင့်ကို မြတ်နိုးသူဖြစ်ပါ၏။ မသွားခင် အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူကို တိုင်ပင်စဉ်က “သွားဖို့တော့ကောင်းပါတယ်။ စရိတ်အတွက် အစိုးရဆီကလည်း မယူရင်ကောင်းမယ်၊ သံရုံးတွေရဲ့ အထောက်အပံ့ကိုလည်း မယူရင်ကောင်းမယ်။ ဒါမှလည်း ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တင်ပြနိုင်မှာ”

ကျွန်မသည် သူ့ဆိုလိုချက်ကို သဘောတူညီသည့်အတိုင်း ကိုယ့်စရိတ်နှင့် ကိုယ် လာခဲ့သူဖြစ်ပေသည်။ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် အာရှ အာဖရိက စာရေးဆရာညီလာခံကို စခဲ့ပေပြီ။ ၁၂ ရက်၊ ၁၃ ရက် နှစ်ရက်လုံးလုံးလို သက်ဆိုင်ရာ တိုင်းပြည်မှ ဝန်ကြီးချုပ်များ၏ သဝဏ်လွှာကို ဖတ်ရှုခြင်း၊ တိုင်းပြည် အသီးသီးမှ ကိုယ်စားလှယ်ခေါင်းဆောင်များ၏ အစီရင်ခံစာကို ဖတ်ပြကြခြင်းဖြင့်

အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။

အစီရင်ခံစာများ ဖတ်ကြကတည်းက ဤကွန်ဖရင့်ကြီးကို ကျွန်မ စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးမြင်လာသည်။ တစ်စုံတစ်ခုသောအရိပ်ကြီးသည် အစည်းအဝေးခန်းမပေါ် မိုးနေသလို စိတ်ထဲမှာထင်မိ၏။ ကျွန်မဖြစ်နေကျအတိုင်း အသက်ရှုရ ကျပ်လာလေသည်။

သက်ဆိုင်ရာ တိုင်းပြည်များမှ ဝန်ကြီးချုပ်များ၏ သဝဏ်လွှာများကမူ ငြိမ်းချမ်းရေးကို မျှော်လင့်ကြီးစွာ အရင်းခံထား၍ သဝဏ်လွှာပါးကြပေသည်။

ဤကွန်ဖရင့်ကြီးသည် ငြိမ်းချမ်းရေးပန်းတိုင်သို့သွားရာ မီးရှူးတန်ဆောင်သဖွယ် ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းကြ၏။ ကျွန်မကား ဤဆုတောင်းသဝဏ်လွှာကို နားထောင်ရင်း ပြုံးမိ၏။

မြန်မာပြည်မှ စာရေးဆရာ ကိုယ်စားလှယ်များသည် စုစုပေါင်း သွားသည်မှ သုံးယောက်သာဖြစ်၏။ ဘာမှလည်း မသွားခင် တွေ့ဆုံတိုင်ပင်သွားခြင်းမရှိ၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း ဤကွန်ဖရင့်များကို အတွေ့အကြုံမရှိ။ ပထမဆုံး တွေ့ဖူးသူဖြစ်သည်။

ပထမနှစ်ရက် ပြီးသည်နောက် ကော်မတီများ ခွဲထိုင်ရာတွင် ကျွန်မအား တတိယကော်မတီဖြစ်သည့် The re-valuation of the History of Afroasian People and culture တွင် ဝင်ရောက်ဆွေးနွေးဖို့ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆရာဇဝနက အတိအကျညွှန်ကြားထားခြင်းမူ မရှိပေ။ ဝင်ရောက် ဆွေးနွေးလိုကလည်း ဆွေးနွေး၊ မဆွေးနွေးလိုကလည်း နေနိုင်ပါသည်ဟု ဆို၏။ ကျွန်မ ပြင်ဆင်လာသော အဆိုလွှာကိုပင် တင်ပြဟူ၍လည်းမပြော၊ မတင်ပြနှင့်ဟူ၍လည်း မပြောပေ။

သို့သော် အစည်းအဝေးထိုင်စဉ်တွင်မူ တခြားတိုင်းပြည်အသီးသီးက အဆိုလွှာများ တင်ပြလာပါလျက် ကျွန်မတို့ မြန်မာပြည်မှ ဘာမျှ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု မရှိလာသည်ကို ကျွန်မရင်ထဲတွင် ကသိကအောက်ဖြစ်မိပေသည်။ သို့သော် သူတို့အချင်းချင်း စကားများနေစဉ် တခြားတိုင်းပြည်မှ တင်လာသော အဆိုများကို ကျွန်မ ကမန်းကတန်းဖတ်၏။ အစည်းအဝေးခန်းကား ကျွက်ကျက်ညံ့၍နေလေသည်။ ဥက္ကဋ္ဌနှင့် အတွင်းရေးမှူးရွေးချယ်၍ပင် ဤအစည်းအဝေးကို ထိုင်မည်လော၊ အတွင်းရေးမှူးတစ်ယောက်ပင် ရွေးချယ်၍ သူ့အား ကူညီမည့်သူ တစ်ယောက် တွဲဖက်ရွေးချယ်ကာ အစည်းအဝေးထိုင်မည်လော ဆိုသည်ကိုပင်

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သဘောတူညီမှုမရနိုင်ကြပေ။ အချိန်သာကုန်သွားခဲ့သည်။ ဘာမျှမပြီး။

ကျွန်မစိတ်ထဲတွင်မူ ပြုံးမိ၏။ ဤလိုပုံနှင့် ဘယ်လိုလုပ်၍ ငြိမ်းချမ်းရေး အတွက် စခန်းသွားကြပါမည်နည်းဟု တွေးတောမိသည်။

နောက်ဆုံးသဘောတူညီချက်ရကြ၍ အစည်းအဝေးစကြချိန်တွင်မူ ကျွန်မ သည် အားလုံးသော တိုင်းပြည်များမှ တင်ပြလာသော အဆိုပြုလွှာများကို အားလုံး ဖတ်ရှုပြီးပေပြီ။

အဆိုလွှာအားလုံးတွင် နောက်ပိုင်းက တစ်ယောက်ရှိနေရမည်ဟု ကျွန်မ ယူဆ၏။ အဆိုပြုလာသော အကြောင်းအရာများသည် မိမိတို့၏ ရာဇဝင်၊ မိမိတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုကို မည်သို့ ပြန်လည်ဆန်းသစ်လာအောင်၊ အမှန်အတိုင်း ဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမည်ဟူသော လမ်းစဉ်ကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လိုသော လမ်းကြောင်းများကို မတွေ့ရ။ နောက်ဆုံးတွင် ကော်မတီတစ်ခု ဖွဲ့စည်းလိုက်၍ ထိုကော်မတီမှ အားလုံးတင်ပြလာသော အဆိုလွှာများကို စိစစ်ရွေးထုတ်၍ နောက်နေ့တွင် တင်ပြရန်ဖြစ်၏။

နောက်နေ့ ၁၅ ရက်နေ့တွင်မူ ထိုတတိယကော်မတီ၏ ထောက်ခံတင်ပြ ချက်များကို ဆေးနွေးရာတွင် စကားများကြတော့သည်။ စကားများသောအပိုဒ်မှာ ပထမစကားချီးတွင်ပါဝင်သော...

“အာရှ အာဖရိက၏ အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုကို တိုးပွားစေရန်နှင့် အစစ် အမှန် တကယ်လွတ်လပ်သော အခြေခံဥပဒေပိုင်နက်အတွင်းတွင် အမျိုးသား ယဉ်ကျေးမှုကို သွင်းယူရန်၊ နယ်ချဲ့ဝါဒနှင့် ကိုလိုနီဝါဒကို တွန်းကန်ကြိုးစားရာ တွင်လည်းကောင်း၊ အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကြိုးစားရာတွင်လည်း ကောင်း ၎င်းတိုက်နှစ်တိုက်သည် ခွဲခြမ်းတိုက်၍ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ယူနိုက်တက်စတိတ် အမေရိကန်ခေါင်းဆောင်သော နယ်ချဲ့ဝါဒနှင့် ကိုလိုနီဝါဒကို အမြစ်ပါ တွန်း မချသမျှ ကာလပတ်လုံး အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုတွင် ထုံးတမ်းစဉ်လာက အမွေ အနှစ် တိုးပွားရေးအတွက် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခြင်းများကို မပြုလုပ်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် အာရှ အာဖရိက စာရေးဆရာများသည် နယ်ချဲ့ဝါဒနှင့် ကိုလိုနီဝါဒကို ဆန့်ကျင်ရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ကြရာတွင် မိမိတို့၏ကလောင်များကို လက်နက် သဖွယ် အသုံးပြုကြရန်သာဖြစ်သည်”

ဤစာပိုဒ်တွင် စကားများကြသည်။

တချို့ကလည်း “ဤဆွေးနွေးပွဲသည် နိုင်ငံရေးပွဲလား၊ ဖာပေနှီးနှောဖလှယ်ပွဲလား” ဟု မေးကြ၏။

ကျွန်မကား ‘ဘုရား’ တမိတော့၏။ ဤအစည်းအဝေးကား ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် ရှေးရှုရွေ့လျားနေဟန်မတူ။ မိမိတို့စိတ်ကြိုက် အမည်တပ်ထားသော နယ်ချဲ့သမားတို့အား ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ရေးအတွက် အင်အားစုရာ နိုင်ငံရေးပွဲကြီးပါတကား။

ကျွန်မကား ကျွန်မကလောင်ကို မြတ်နိုးစွာ ရင်ဝယ်ပိုက်ထားလိုက်ပါ၏။

ကျွန်မသည် ဤအစည်းအဝေးကို ကိုယ့်စရိတ်နှင့်ကိုယ် လွတ်လပ်စွာ တက်လာသူဖြစ်၏။ ကျွန်မ၏ ယုံကြည်ချက်ကို လွတ်လပ်စွာ တင်ပြနိုင်ပါ၏။

မြန်မာနိုင်ငံတွင်နေစဉ်ကပင် ကျွန်မချစ်မြတ်နိုးသောအစိုးရအား လစ်ဟင်းနေသည်ထင်ပါက ကျွန်မကလောင်ဖြင့် ထိုအချက်ကို ရဲဝံ့စွာတင်ပြခဲ့ပါသည်။ ဥပမာ... ‘မျှော်လင့်လို့ဖြင့်မဆုံးနိုင်’ ဝတ္ထုတွင် အခြေခံဥပဒေ၏ အခွင့်အရေးများသည် စာရွက်ပေါ်မှာတင်ရှိသည်။ လူထုတွင် တကယ်မခံစားရသည်ကို တင်ပြခဲ့၏။ မကြာခင်ပင် အစိုးရက လူတန်းစားလွတ်မြောက်ရေးအတွက် လုပ်လာခဲ့၏။

‘ယဉ်ကျေးမှု’ အမည်ခံ၍ ‘ဖျက်ဆီးမှု’ သဘောပါဝင်လာသော အမေရိကန်၏ စာပေအချို့နှင့် အနောက်ယဉ်ကျေးမှုများ၏ အန္တရာယ်ကို ကျွန်မဝတ္ထုများထဲတွင် ဖော်ပြ၍ ရှုတ်ချခဲ့သည်။ ရင်ဆိုင်၍တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ သို့သော် “ခင်ဗျား အမေရိကန်ကို မုန်းသလား” ဟု မေးလျှင် ကျွန်မ မမုန်းပေ။ သူတို့ထံမှ မြန်မာနှင့် မသင့်လျော်သော ယဉ်ကျေးမှုကိုသာ ရှုတ်ချပစ်ပယ်လိုသည်။ (Mark Twain) မတ်တိုင်း၏ စာပေကို ကျွန်မ မြတ်နိုး၏။ ရှယ်လီနှင့် ဝီလီယံဝတ်ဝဒ်၏ ကဗျာများကို ကျွန်မ နှစ်ခြိုက်၏။

ကျွန်မ တစ်သက်တွင် ကွန်မြူနစ်မဖြစ်နိုင်ပါ။ သို့သော် ရုရှားမြေပေါ်တွင် မွေးဖွားလာသော တော်စတိုင်း၏ ဝတ္ထုများထဲတွင်မူ ကျွန်မ အိပ်စက်လိုပေသည်။ သူ၏ ‘စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး’ ဝတ္ထုကြီးသည် ကျွန်မ အသည်းနှလုံးနှင့်အတူ အမြဲရှိ၏။

ထို့အတူ ရှေးခေတ် တရုတ်ပြည်၏ ဘုရင်ခေတ်များကို ကျွန်မ ရွံရှာသော်လည်း ကျွန်မသည် ‘ဟန်ခေတ်’ ၏ ကဗျာများကို နှစ်ခြိုက်လှသည်။

ကျွန်မသည် နိုင်ငံရေးအားဖြင့် မည်သို့ပင် ဆန့်ကျင်နေပါစေ၊ ယဉ်ကျေးမှု

စာပေရေးရာတို့တွင်မူ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကောင်းနိုးရာရာ နှီးနှောဖလှယ်သွားရပေမည်။

ကျွန်မတို့၏ ကလောင်မှ မင်စက်များသည် ငြိမ်းချမ်းရေးပန်းတို့ ပွင့်လန်းရန်အတွက် သွန်းဖျန်းသော ရေစင်သည်သာလျှင် ဖြစ်ရပေမည်တကား။

ယခုတော့ ‘လက်နက်သဖွယ်စွဲကိုင်ရမည်’ ဟု အလျှဉ်းညှိုးတောက်သော မျက်နှာထားကြီးများနှင့် စကားဆိုလာသော ဤအစည်းအဝေးခန်းမတွင် ကျွန်မကား နေစရာမရှိ၊ ကျွန်မ ကလောင်အား ထားစရာမရှိ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ ရင်ဝယ်ပိုက်ထားလိုက်ရ၏။

အစည်းအဝေးခန်းမှ ကိစ္စတစ်ခုရှိ၍ ကျွန်မ ခေတ္တအပြင်ထွက်သွား၏။ ဦးပြည့်စုံမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ကျွန်မ ပြန်လာလျှင် ဦးပြည့်စုံက ပြော၏။ “ဒေါ်ခင်နှင်းယု၊ ဂျပန်ကတော့ နယ်ချဲ့သမားကို နာမည်တပ်ပြီး ဖော်ထုတ်ရမည် ပြောနေတယ်။ သူက အမေရိကန်တွေ သူတို့အပေါ် လုပ်သွားတဲ့ ဟိရိုရှီးမားနေ့ကို မမေ့နိုင်ဘူးတဲ့ဗျ။ သူတို့ယဉ်ကျေးမှုကိုလည်း အမေရိကန်က ဖျက်ဆီးနေလို့တဲ့။ ဒေါ်ခင်နှင်းယု တစ်ခုခု ထပြောပါလား။”

“သူတို့တိုင်းပြည်နဲ့သူတို့ ပြဿနာတော့ရှိမှာပေါ့။ ဆရာဝေနေကျော်ပြီး တော့ ကျွန်မ မပြောချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နယ်ချဲ့သမား ဘယ်သူ၊ ဘယ်သူကို တိုက်ရမယ်ဆိုတဲ့ နာမည် နာမ ဖော်ထုတ်ပြီး အရှေ့အနောက် သွေးခွဲတဲ့ စကားလုံးတွေတော့မသုံးချင်ဘူး။ ဒီမှာသူတို့သုံးထားတဲ့စကားလုံးက ယူနိုက်တက် စတိတ် အမေရိကန်က ခေါင်းဆောင်သော နယ်ချဲ့ဝါဒနဲ့ ကိုလိုနီဝါဒကို အမြစ်မှ တွန်းမချနိုင်သမျှ ကာလပတ်လုံးဆိုတော့ တခြားလူခေါင်းဆောင်တဲ့ နယ်ချဲ့ဝါဒတော့ မတိုက်ရဘူးလို့ ဖြစ်နေတယ်”

ကျွန်မ ဦးပြည့်စုံအား ပြန်ပြောနေစဉ်တွင် တရုတ်ကိုယ်စားလှယ်တော်များမှ မစ္စတာအမ်ပိုး၏ စကားပြန်က “ဒေါ်ခင်နှင်းယု ကျွန်မတို့ တင်ပြတာကို သဘောတူမလား” ဟု အင်္ဂလိပ်လို မေးလာ၏။ သူတို့က ဂျပန်၏အဆိုကို ထောက်ခံပေသည်။

“မစ္စတာအမ်ပိုးကို ပြောပြပါ။ ကျွန်မတို့အားလုံး အမုန်းပွားစရာကိစ္စတွေကို ဘာလို့လုပ်မလဲ။ ဘယ်လိုအသွင်နဲ့ပဲလာလာ၊ ဘယ်သူခေါင်းဆောင်ခေါင်းဆောင် နယ်ချဲ့ဝါဒ၊ နယ်ချဲ့သမားတွေကို ဆန့်ကျင်ဖို့ဆိုရင် ကျွန်မ

အဆင်သင့်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ (Particular) နာမည်ကြီးဖော်ပြပြီး သူတို့ကြောင့်ဖြစ်တာ၊ သူတို့ကို တိုက်ရမယ် ခိုက်ရမယ်ဆိုတာကတော့ မကောင်းလွန်းဘူးထင်တယ်”

စကားပြန်မလေးကမူ ကွဲကွဲနှင့် အမ်ပိုးကိုပြောလိုက်၏။ “ဒီလိုဆို အဲဒီ နာမည်တွေနောက်က ‘အစရှိသည်ဖြင့်’ လို့ ထည့်ပေးမယ်၊ သဘောတူလား” ဟု အမ်ပိုးက ဆို၏။ ဆိုရင်း ပြောရင်းမှ တကတည်း စကားပြန်မလေးက နယ်ချဲ့သမား မည်သူများဟူသော အမည်နောက်က ‘အစရှိသည်ဖြင့်’ ထည့်၍ ထိပ်ဆုံးက အမေရိကန်အမည်ကို ထည့်လိုပါသည်ဟု ထပြောတော့သည်။ ဂျပန်က သူ့သဘောကျဖြစ်သွား၍ လက်ခုပ်ထတီးလိုက်၏။ အမှန်တော့ ဂျပန်နှင့် တရုတ်နီတို့ နောက်ပိုင်းက ဇာတ်တိုက်ထားဟန်တူသည်။

အားလုံး ထောက်ခံဖို့ အတွင်းရေးမှူးကပြောသောအခါ နိုင်ငံ လေးဆယ်က သဘောတူညီ၏။

ကျွန်မကမူ “အမေရိကန်ခေါင်းဆောင်သောဟူ၍ နာမည်တွေတပ်ရင် ကျွန်မတော့ မထောက်ခံဘူး” ဟု တရုတ်ကိုယ်စားလှယ်အား ပြောပြလိုက်ကာ ထိုင်နေလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မမှာ မြန်မာအမျိုးသမီးပီပီ ညကြီးသန်းခေါင် ကျွန်မတို့ကိုလာကြိုသော မစ္စတာအမ်ပိုးကို အထူးအာနာပါ၏။ သို့သော် ကျွန်မကား သူ့ကို မထောက်ခံနိုင်ပါပေ။ အခန်းပြင်ဘက်ထွက်ခါမှ စကားပြန်မလေးကို ပြောရ၏။

“ရှင်တို့တင်ပြချက်ကို ကျွန်မ သဘောမတူညီနိုင်တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ” ဟု ပြောလိုက်၏။

မိန်းကလေးက “အို...လူတိုင်းမှာ ကိုယ်ကြိုက်ရာ မဲဆန္ဒပေးခွင့်ရှိပါတယ်” ဟု ခတ်ပြတ်ပြတ်ဆိုကာ ထွက်သွားတော့၏။

ဦးပြည့်စုံကား ကျွန်မထက် အားနာတတ်သူတည်း။ “ဒေါ်ခင်နှင်းယုရဲ့ ကျွန်တော်မျက်နှာပူတယ်။ ဗီယက်နမ်ကိုယ်စားလှယ်ကို ထပ်ပြီး ရှင်းပြပါဦး” ဟု ဆိုပြန်သည်။ ဗီယက်နမ်နှင့် တရုတ်နီတို့မှာ တစ်သဘောတည်းဖြစ်၏။

ဗီယက်နမ်ကိုယ်စားလှယ်မှာ အင်္ဂလိပ်စကားကို ရည်ရည်မွန်မွန် ပြောတတ်သူ ဖြစ်၏။ အစည်းအဝေးခန်း အပြင်ရောက်မှပင် ကျွန်မ သူ့အနားကပ်ကာ ရှင်းပြရ၏။

“ရှင်တို့ကိုမထောက်ခံနိုင်တဲ့အတွက် ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်မ

သဘောကတော့ လောလောဆယ် အာဖရိကမှာ လွတ်မြောက်စနိုင်းလေးတွေ ခံစားနေရတဲ့ နယ်ချဲ့သမားတွေရဲ့ စွက်ဖက်လွှမ်းမိုးမှုတွေ၊ ရှင်တို့ခံရတဲ့ ပြင်သစ် ရဲ့ ညှဉ်းပန်းမှုတွေကို ကျွန်မ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ ကျွန်မတို့ကိုယ်တိုင် နယ်ချဲ့သမားလက်အောက်မှာ အနှစ်တစ်ရာကျော် နေခဲ့ဖူးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခုချိန် ဟာ ရန်ပွားစေတဲ့စကားတွေကိုမသုံးရင် မကောင်းဘူးလား။ ဂျပန်က ဟိရိုရှီးမား နေ့ကို မမေ့နိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အမေရိကန်နယ်ချဲ့သမားကို တခြားနယ်ချဲ့ နိုင်ငံတွေ ထိပ်ကထားပြီး ပြစ်တင်ရှုတ်ချရမယ် ဆိုတယ်။ ဒီလိုသာပြောကြကြား ဆိုရင် ကျွန်မတို့ဟာ မတ်လ ၂၇ ရက်နေ့ ပေါ်လာရတဲ့ အဖြစ်တွေကိုကော မေ့နိုင်ပါ့မလား။ ဂျပန်စစ်ဝါဒီသမားတွေဟာ ကျွန်မတို့တိုင်းပြည်ကို ဝင်ရောက် လာစဉ်တုန်းက ရက်ရက်စက်စက်လုပ်သွားလိုက်တာ ခုထိသွေးစက်တွေ မခြောက်သေးပါဘူး။ ကျွန်မတို့ အသည်းထဲမှာ မမေ့နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်စုံ တစ်ယောက်က နယ်ချဲ့သမားနိုင်ငံ စာရင်းထဲမှာ ဂျပန်ကို ထိပ်ဆုံးကထားပြီး ရှုတ်ချပါလို့ အဆိုတင်လာရင် ကျွန်မ ဒီအဆိုကိုလက်မခံပါဘူး။ ဒီလိုမိုလ်ပုံ အလယ်မှာ ရန်တုံ့တဲ့စကားမျိုး ကျွန်မ မဆိုချင်ဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း အစည်း အဝေးမှာ ကျွန်မ ဂျပန်ကို ထပြီးမပြောတာဘဲ။ ကျွန်မသဘောကတော့ ဘယ်လို ပုံစံနဲ့ပဲလာလာ နယ်ချဲ့ဝါဒကို ဆန့်ကျင်ရှုတ်ချရင် ပြီးတာပဲမို့လား။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ နယ်ချဲ့မုန်တိုင်းဟာ အနောက်ဘက်တစ်ခုတည်းကလာတာ မဟုတ်ဘူး နော်။ ကမ္ဘာလေးမျက်နှာက အချိန်မရွေး တိုက်လာတတ်တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် မခင်နှင်းယု၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့အခြေအနေ အခက် အခဲကို နားလည်ပါတယ်။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်နဲ့ ကိုယ့်ပြဿနာအလျောက် ဖြေရှင်း ကြတာကို တစ်နိုင်ငံနဲ့တစ်နိုင်ငံ အခြေခံချင်းမတူဘူးဆိုတဲ့သဘောကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မစ္စတာအမ်ပိုးကို သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြ ပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ညီအစ်ကိုတော်များ ဖြစ်တယ် ဆိုတာတော့ မမေ့စေချင်ဘူး။”

“စိတ်ချ၊ ကျွန်မဘက်တော့မှမမေ့ဘူး။ ကျွန်မက အင်မတန်ကြောက် တတ်တယ်။ ကမ္ဘာမှာက (Sugar coated imperialist)ကလည်းရှိသေးတယ်။

"Sugar Coated"

သူက ကျွန်မ စကားလုံးကို မျက်လုံးအကြောင်သားနှင့် ပြန်မေး၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ဆိုလိုချင်တာက အပြင်က မျက်နှာကို အလှဆုံးပိုးစနဲ့

ဖုံးထားပြီး အထဲက အင်မတန်အရပ်ဆိုးတဲ့ နယ်ချဲ့သမားအုပ်ပုန်းကို ဆိုလိုတာပါ”

“ဪ...ဪ”

ကျွန်မကား အင်မတန်စကားလုံးကို မနိုင်သော်လည်း တစ်လုံးတည်းနှင့် ပုံပေါ်သော စကားလုံးမျိုးကို အလွန်သုံးချင်သည်။

“ကဲ...ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့တွေဟာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမချင်းဆိုတာ တော့ မမေ့ပါနဲ့”

သူကား ခွဲခွာနီး ထိုစကားလုံးကို စိုးရိမ်စွာနှင့် ထပ်ပြော၏။ ဦးပြည့်စုံလည်း ကျေနပ်၍သွားလေပြီ။

ထိုနေ့တွင် ကျွန်မ နံနက်စာ မစားရတော့ပေ။

ကိုယ့်တိုင်းပြည်တွင် လုပ်ငန်းကို အကောင်အထည်မဖော်ဖြစ်နိုင်၊ နိုင်ငံရေး အာဏာလုလိုသော ပွဲများကိုသာ တွေ့နေရ၍ အဝေးက ရှောင်ကာ စိတ်ပျက် နွမ်းနယ်ရသည့်အထဲ ဤကွန်ဖရင့်ရောက်ပြန်တော့လည်း အပ်ကြောင်းထပ်နေ သော ဓာတ်ပြားသံများကို ကြားနေရရာ စိတ်မောလှ၏။

ကျွန်မရေးခဲ့သော မွေးဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်ရိုက်စဉ်က သီချင်းကို ကျွန်မ သွား သတိရ၏။

“ဩဇာမြေဆွေး ဓာတ်ပေးမှားလျှင် ပန်းများမလှ၊ ပန်းများမပွင့်၊ ပန်းများ မမွှေးတော့သည်သို့သာပေ”

ယခုလည်း ကမ္ဘာကိုတန်ဆာဆင်သည့် စာပေယဉ်ကျေးမှုပန်းများကို ပွင့်စေသော ကလောင်များနောက်တွင် ကမ္ဘာအင်အားစုကြီး နှစ်ခုမှ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုက နောက်ပိုင်းက ကြီးကိုင်နေပါလျှင် ငြိမ်းချမ်းရေးပန်းသည် ဘယ်မှာ လျှင် လှပစွာ ပွင့်နိုင်ပါမည်နည်း။ အဘယ်မှာလျှင် သင်းပျံ့မွှေးကြူနိုင်ပါ မည်နည်း။

ကျွန်မသည် ခေတ္တနားရင်း အစည်းအဝေးခန်းမမှ မြင်ကွင်းကို ကြိုးစား ၍ ဖျောက်ပစ်နေ၏။

“ကျွန်တော်တို့တွေဟာ ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှု ကိုယ့်ရာဇဝင်တွေကို ဘယ်လို ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ပြီး တိုးတက်အောင်လုပ်မလဲဆိုတာသာ စဉ်းစားသင့်ပါ တယ်ဗျာ။ ဘာလိုများ သူများနိုင်ငံကို ဖော်ကားတဲ့စကားတွေကို ပြောမလဲ။ ယဉ်ကျေးမှုတို့ စာပေတို့ဆိုတာတွေဟာလည်း တစ်တိုင်းပြည်နဲ့ တစ်တိုင်းပြည်

ကူးလူးလှက်သန်းနေတာပဲ”

ဘယ်နိုင်ငံကမှန်းမသိ၊ ကိုယ်စားလှယ်တော်တစ်ယောက်က ထပြောရှာပါ သေး၏။ သို့သော် သူ့အသံကား ဒေါသသံတို့ကြားတွင် ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ခဏနားချိန်တွင် ကျွန်မသည် ဆရာဇေနအား စောင့်လို၍ အပြင်တွင် ထိုင်စောင့်နေ၏။ မမျှော်လင့်ဘဲ ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာမကြီး ‘ဟန်စူးရင်’ကို သွားတွေ့၏။ သူကား ဝမ်းသာအားရ စကားဆိုပါ၏။

“အစည်းအဝေးစတဲ့နေ့က မြန်မာပြည်က ဦးပြည့်စုံနဲ့တွေ့တယ်။ ရှင်တို့ဆီ ထလာမလို့ အစည်းအဝေးစလာတာနဲ့ လာမတွေ့ဖြစ်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်မက လာပြီးတွေ့သင့်တာပါ”

“မင်း ဒီအစည်းအဝေးကြီးကို ဘယ်လိုထင်လဲ”

“စာပေတို့၊ ယဉ်ကျေးမှုတို့ နှီးနှောဖလှယ်ပွဲမှမဟုတ်ဘဲ၊ နိုင်ငံရေးအင်အားစု ပွဲကြီးလို့ မြင်တယ်။ စာပေအကြောင်းလည်း တစ်လုံးမှမပြောကြဘူး”

“အမလေး ဟုတ်လိုက်တာ၊ ကျွန်မက စင်ကာပူကလာတာ၊ အရှေ့ဖျား နိုင်ငံတွေရဲ့ ရာဇဝင်ကို စင်ကာပူတက္ကသိုလ်မှာ လေ့လာလာလို့ ဒီမှာဖြင့် အာရှ အရှေ့ဖျား ရာဇဝင်အကြောင်းတွေ ဆွေးနွေးရလိမ့်မယ်ထင်တာ၊ ဘာတွေပြော ကြမှန်းမသိဘူး”

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ပြောကြသော စကားများကိုသာ တချို့လူများကြား လျှင် အမေရိကန်သူလျှိုများဟူ၍ ဝိုင်း၍ ဆဲကောင်းဆဲပေလိမ့်မည်။ ညနေပိုင်း နောက်ဆုံး အစည်းအဝေးကြီးကို ပြန်ထိုင်ကြသည်။ ဆရာဇေနနှင့် ကျွန်မ ခန်းမကြီးတွင် ပြန်တွေ့ကြ၏။ ဆရာလည်း အတော်မောနေပုံရ၏။

စောစောကသာ ကျွန်မတို့ ကြိုကြိုတင်တင် ဆွေးဆွေးနွေးနွေးပြင်ဆင် လာကြလျှင် ဆရာလည်း ဒါလောက်မောစရာရှိမည်မထင်ပေ။ သို့သော် သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ သူ့ကိုယ်ကိုပင် လေယာဉ်ပျံပေါ်ပါအောင် အတော်သယ်လာ ရပုံရသည်။ ကျွန်မတို့အခန်းထဲ ဖြစ်ပျက်ပုံကို ဆရာအား အနည်းအကျဉ်း ပြောပြလိုက်၏။

“ဆရာတို့ ပထမကော်မတီမှာလည်း တရုတ်နီနဲ့ ရုရှားတွယ်လိုက်ကြ တာ”

ဒါကိုပင် ဆရာဆီက ကြားလိုက်ရ၏။ ဘာတွေဖြစ်ကြသည်ကို နှစ်ယောက် တစ်ခါမှ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ဆုံမပြောဖြစ်ကြပေ။

နောက်နေ့တွင်မူ မစ္စတာအမ်ပိုးက “မခင်နှင်းယု မထောက်ခံနိုင်တာ ဟို နာမည်ဖော်ထုတ်တဲ့ အပိုဒ်တင်မို့လား။ နောက်ပိုင်း စာပေ၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ စာရေးဆရာ မူပိုင်ကိစ္စတွေတော့ ကျေနပ်တယ်မို့လား” ဟု ဆို၏။ “ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အတွင်းရေးမှူးနားက ဘာသာပြန်သူက မရှင်းမလင်း အားလုံး လုံးချ သွားတာကို” ဟု ကျွန်မက ဖြေလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား ဘာဆိုလိုသလဲဆိုတာကို ကျွန်တော် နားလည်ပါသည်” ဟု ဆို၏။ မစ္စတာအမ်ပိုးကား ပွင့်လင်းဖော်ရွေသူတည်း။

သို့နှင့် ကွန်ဖရင့်လည်းပြီးဆုံးခဲ့၏။ နောင်ခါဆိုလျှင် “အာရှ အာဖရိက စာရေးဆရာများ၏ နိုင်ငံရေး နှိုးနှောဖလှယ်ပွဲ” ဟူ၍ သီးသန့်ကျင်းပသင့်၏။ စာပေကို ဆွေးနွေးလိုလျှင်လည်း “စာပေနှိုးနှောဖလှယ်ပွဲ” ဟူ၍ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း လုပ်သင့်ပေသည်။

ကွန်ဖရင့်၏ မြင်ကွင်းတစ်ကွက်ကမူ ကျွန်မအတွက် စိတ်အားငယ်စရာ ပါပေ။ သို့သော် တရုတ်နိမိတ်ဆွေများ ကျွန်မတို့အား စောင့်ရှောက်ပုံ၊ အိမ်ရှင် အိဂျစ်ပြည်သားတို့ ကျွန်မတို့အား လိုလေသေးမရှိ အထူးဧည့်ခံပုံတို့ကိုမူ ကျွန်မ အထူးကျေးဇူးတင်မိပါသည်။

အာရပ်ပြည်ထောင်စုသမ္မတနိုင်ငံတော်၏ သမ္မတကြီး နာဆာမှာလည်း သူ့စွမ်းအားရှိသလောက် သူတိုင်းပြည်၏ အခြေအနေအားလျော်စွာ ပုံဖော်သွားပုံ များမှာမူ အိဂျစ်ပြည်၏ အားတက်ဖွယ် အနာဂတ်ကို မျှော်မှန်းနိုင်ပေသည်။

“သမ္မတကြီးကတော့ ဘယ်အုပ်စုရဲ့နောက်လိုက်မှမဟုတ်ဘူး” ဟူသော စကားလုံးကို ကျွန်မ ကြားခဲ့ရ၏။ ဤစကားလုံးသည်ပင် အိဂျစ်ပြည်အား ကယ်တင်မည့် စကားလုံး ဖြစ်ပေသည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၀ ရက်နေ့တွင်မူ ကျွန်မသည် ကိုင်ရိုမှ အရှေ့ဘက် မြန်မာပြည်သို့ပြန်ရန် ပြင်ဆင်ရတော့သည်။ ဆရာတို့ကား အနောက်သို့ ခရီး ဆက်ထွက်ကြပေမည်။

ဘီရုတ်သို့သွားသော လေယာဉ်ပေါ်တွင် ကျွန်မ ပါလာခဲ့၏။ လေယာဉ်ပျံ မြင့်တက်လာလေလေ ကျွန်မချစ်သော နိုင်ငံမြစ်ကို ပြတ်သားစွာမြင်ရ၏။

ဤသမုဒ္ဒရာရေအလျဉ်ဝယ် နိုင်ငံ၊ ဧရာဝတီ၊ အိန္ဒိယ၊ ယန်စီ၊ သိမ်းမြစ်၊ ဗော်လ်ဂါ၊ မစ္စစ်စပီမြစ်နှင့် အာမေဇံ အစရှိသော မြစ်တို့သည် အေးမြချမ်းငြိမ်စွာ စုစည်းပေါင်းဆုံနိုင်ကြပါလျက် ကျွန်မတို့ လူသားတို့သည် အဘယ်ကြောင့်

အေးချမ်းစွာ ယှဉ်တွဲ၍ မနေနိုင်ကြပါသနည်း။
 ကောင်းကင်တွင် နေလုံးသည် တဖြည်းဖြည်းလျှောကျလာသည်။
 ဤဆည်းဆာချိန်ကား ညဉ့်အမှောင်သို့ကူးပြောင်းမည့် ဆည်းဆာချိန်ပေ
 တည်း။ ပန်းတိုင်းကိုလည်းပွင့်စေချင်ပါသည်။ ပွင့်သောပန်းတိုင်းလည်း
 မွှေးစေချင်ပါသည်။ မွှေးသော ပန်းတိုင်းလည်း အနွှ ရာယ်ကင်းစေချင်သည်
 တကား။

[မြဝတီမဂ္ဂဇင်း၊ ဧပြီလ၊ ၁၉၆၂ခုနှစ်]

ခယောင်းတောမှ ရုတ်ခြည်းထ၍

၁၅-၄-၆၄။

၁၃၂၆ -သင်္ကြန်အတက်နေ့။

နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့တွင် မှော်ဘီစွန်းလွန်းဂူကျောင်းမှ ဆရာတော်ငါးပါးအား ဆွမ်းလုပ်ကျွေးလိုသည်ဟု ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းသည်က ဆိုသောကြောင့် ကျွန်မသည် မီးဖိုထဲတွင် ချက်ပြုတ်နေ၏။ သူကပ်လိုသောဆွမ်းမှာ အရုဏ်ဆွမ်း ဖြစ်ပေသည်။

မှော်ဘီ၏ နေပူရှိန်မှာ ပူပြင်းလှ၏။ ဒယ်အိုးထဲတွင် ဆီများကလည်း ပွက်ပွက်ဆူနေသည်။ ငါးတစ်များသည်လည်း ဆီပူများထဲတွင် ဟိုမှ ဒီမှ လူးလှိမ့်နေသည်ဟု ထင်ရပေသည်။ ကျွန်မလက်တွင်လည်း အိုးမည်းများ ပေကျံ၍ ကိုယ်မှာလည်း ငါးညှိနံ့ဖြင့် လိမ်းကျံလျက်ရှိသည်ဟု ထင်ရသည်။

“မမ ဆာဂျင်ကိုလှဝေက မမကိုဖြစ်ဖြစ်၊ ဗိုလ်ကြီးကိုဖြစ်ဖြစ် တွေ့ချင်လို့တဲ့” ရဲဘော်မောင်မြက ပြောလာ၏။ ကျွန်မသည် အစ်ကိုမရှိခိုက်ဖြစ်၍ ဧည့်ခန်းကို ပြေးထွက်လာ၏။ ဆာဂျင်မှာ တာဝန်ထမ်းစဉ်ဝတ်သော ယူနီဖောင်းအပြည့်အစုံနှင့်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ အဝတ်များကမူ ဖရိုဖရဲနှင့်ဖြစ်၏။

“မီးဖိုကထွက်လာရတာမို့ အခုလို ပေပေကျံကျံနဲ့ လက်ခံစကားပြောရတာ ဆာဂျင်ကြီး ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ အစ်ကိုကြီးလည်းမရှိဘူး၊ ကျွန်မကို ပြောခဲ့လို့ ဖြစ်ပါသလား။ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ပါဦး” ကျွန်မသည် ကိုယ်ကိုညွတ်ကာ ပြောလိုက်၏။

ဆာဂျင်ကြီးဟုသာ ကျွန်မက ခေါ်ရသည်။ သူ့ခမျာ ခပ်ငယ်ငယ်ပင် ရှိပေဦးမည်။ သူသည် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်တော့မလို၊ ထတော့မလိုနှင့် ကုန်း ကွကွဖြစ်နေပေသည်။

“မလိုပါဘူး ခင်ဗျာ၊ တယ်လီဖုန်းက သတင်းကလည်း မမကို ပြောဖို့ ပါပဲ”

“ဘာများလဲ”

“ဗိုလ်သခင်ဆရာက တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်ပါတယ်၊ ဆယ့်လေးရက်နေ့၊ ဆယ့်လေးရက်နေ့...”

သူ့စကားလုံးသည် ရုတ်တရက် ရှေ့သို့ ဆက်မလာ။ ကျွန်မစိတ်ထဲမတော့ ဗိုလ်သခင်ဆရာ(သခင်တင်ဦး)သည် စာရေးဆရာအသင်း ခဝါချ ပူးပေါင်းပွဲတွင် ကျွန်မပါစေလို၍ ရန်ကုန်မှာရှိစဉ်က အမြဲနားပူသူတည်း။ ယခုလည်း သူသည် အသင်းအတွက် ကျွန်မနှင့်လာတွေ့ရန် ချိန်းဆိုခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်နေဆဲ မှာပင်...

“ဆယ့်လေးရက်နေ့က စာရေးဆရာ ကိုသန်းဆွေ ရေနစ်လို့ဆုံးသွားတယ်၊ ဗိုလ်ကြီးကိုလည်း ပြောပြပါတဲ့”

ဆာဂျင်သည် စကားဆုံးလျှင် ကုန်းကွကွဖြစ်နေသော သူ့ခါးကို ဆန့်လိုက် ၏။ အနိဋ္ဌာရုံသတင်းကို ပို့ရသည်ကြောင့် သူလည်း ပျော်ရွှင်ပုံမရ။ ကျွန်မသည် ရုတ်တရက် အဓိပ္ပာယ်လည်းမရှိဘဲ နံရံတွင် ကပ်ထားသော ပြကွဒိန်ရှိရာသို့ ပြေးသွားမိ၏။

“၁၄ ရက်နေ့၊ ၁၄ ရက်နေ့က ဘုရား...ဘုရား... ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်”

“ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါ”

ဆာဂျင်ကို မျက်ရည်ဝိုင်းသောမျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်မကြည့်ကာ ခေါင်း ညိတ်ပြမိ၏။ မီးဖိုရှိရာသို့ ပြေးလာရင်း မျက်ရည်များကား ဖြိုင်ဖြိုင်ကျ၍လာ တော့သည်။ ဒယ်အိုးထဲတွင် ဆီများကား ပွက်ပွက်ဆူဆဲ။ ကျွန်မသည် ငါး တစ်များကို သဲကွဲစွာမမြင်ရ။ ဘယ်လိုဖြစ်သော အဖြစ်များပေနည်း။ သတင်း အပြည့်အစုံကိုလည်း မသိရ။ ငါးတစ်တွေပူသလို ရင်ထဲမှာလည်း ပူလာသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ဝေဒနာနှစ်မျိုး ခံစားနေရခြင်းဖြစ်၏။ ရုတ်တရက် ရေနစ် သေရသောအဖြစ်ဆိုးကြောင့် သူ့ကိုသနားသောဝေဒနာ၊ ယူကျုံးမရသောဝေဒနာ

နှင့်အတူ တစ်ဖက်က သူ၏ဇနီးသည် မမစိန် ဘယ်လိုနေရစ်ပါမလဲဟူသော ပူပန်သောက ဝေဒနာတို့သည် တစ်ပြိုင်နက်တည်း နှလုံးသားမှ ပေါ်လာကြ၏။

“အချို့...ငါးကြော် ကြော်တာကလည်းကွာ၊ ကိုယ်ဖြင့် တစ်ရေးတောင်ရပြီ၊ ခုထိ မပြီးဘူးလား”

အိပ်နေသည်ကို ကျွန်မ မသိ၊ သူအိပ်ရာမှ ထလာပုံရသည်။ ကျွန်မသည် သူ့ဘက်မလှည့်၊ ခေါင်းကိုလည်းမဖော်။

“ခုပဲ ဆာဂျင်ကိုလှဝေ သတင်းလာပို့သွားတယ်၊ ကိုသန်းဆွေ ဆယ့်လေး ရက်နေ့က ရေနစ်လို့ ဆုံးသွားပြီ”

“အမလေး...ဟယ်” သူသည် ကြားရပုံသတင်းကို ယုံကြည်ပုံမရသလို မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနှင့် ဖြစ်သွားသည်။

“ဆယ့်လေးရက်နေ့ဆိုတော့ မနေ့ကပေါ့၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”
ကျွန်မသည် ငါးကြော်အိုးကိုချလိုက်၏။ သူနှင့်အတူထမင်းစားခန်းသို့ ထွက်လာသည်။

“ဒီလူ...အများကြီး နေသင့်သေးတယ်။ အမလေး အချိန်စောလိုက်တာ ကိုသန်းဆွေရယ်” သူက ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း တတွတ်တွတ် ပါးစပ်မှ ရွတ်နေ၏။

သူသည် ယောက်ျားဖြစ်၍ သူစိတ်ထိခိုက်သမျှ ပါးစပ်မှ ရွတ်ဖတ်ပြောဆိုနေ သော်လည်း ကျွန်မကမူ မိန်းမသားတည်း။ သူ့ရှေ့တွင် တရှုပ်ရှုပ်သာ ငိုနေ မိသည်။

“အချို့ရယ်၊ ဒီသတင်းကြီးကြားရတာ ကိုယ်ဖြင့် အရိုးစူးသလိုပဲ၊ နင့် တင့်တင့်ကြီး၊ နုတ်လို့လည်းမရဘူး။ အနေခက်လိုက်တာ”

သူသည် ကိုသန်းဆွေကို အတော်ချစ်ပေသည်။ ကျွန်မတို့အပါးတွင် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းကိုဖတ်နေသော ရဲဘော်မောင်မြသည် စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်ထားရစ် ကာ အခန်းထောင့်တွင် သွား၍ ငိုနေသည်။ ကျွန်မ မျက်လုံးများသည် မဂ္ဂဇင်း ပေါ် ရောက်သောအခါမှ ပို၍ ရင်ထဲမှာ ဆို့လာသည်။ ဒီလ (ဧပြီလထုတ် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း)မှာမှ ကျွန်မကလည်း ‘တပို့တွဲလဆန်း တစ်ရက်နေ့’ ဆောင်းပါးကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရေးမိသည်။ ဆောင်းပါးအစကိုလည်း...

“တပို့တွဲလဆန်းတစ်ရက်နေ့ရောက်လျှင် ကိုသန်းဆွေကို သတိရမိသည်”

ဟု စထားမိသည်။ ရေးစဉ်အခါတုန်းက ဆရာဦးတင့်တယ်အကြောင်းကို ရည်စူး

၍ ရေးခြင်းဖြစ်၏။ စိတ်က ဆရာဦးတင့်တယ်သည် ဝေဒနာဖြင့် ဆေးရုံတက် ကုသနေရသည်။ တစ်နေ့နေ့ သူသေသွားခါမှ ကျေးဇူးရှင်ကို တသလွမ်းဆွတ် နေသည်ထက် သူ့အကြောင်းကို သူ့ရှိစဉ်တွင် ရေးချင်ပေသည်။ ကုန်ခဲ့သောနှစ် တန်ဆောင်မှန်းလကွယ်နေ့တွင် စာရေးဆရာသမဂ္ဂက ကျင်းပသော စာဆိုတော် အကြိုနေ့တွင် ရှုမဝဦးကျော်နှင့် စကားစပ်မိကြ၏။ ဦးကျော်ကလည်း...

“ကိုတင့်တယ်ရှိတုန်းရေးတာ၊ ကျွန်တော် ပိုကြိုက်တယ်”ဟု ဆို၏။

“ဆရာအကြောင်းရေးရင် ကျွန်မ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့က ဆက်စပ်နေတာ၊ တော်ကြာ အစ်ကိုကြီးက ပြောနေဦးမယ်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေ များလွန်း တယ်လို့။ သူ့ကို ရေးပြီးသားပြုရအောင်ကလည်း သူက မှော်ဘီမှာ”

ထိုစဉ်က ကျွန်မ မှော်ဘီကိုပြောင်း၍ လိုက်မသွားသေးပေ။

“အို...ကိုသန်းဆွေကို ပြမယ်လေ၊ ကိုသန်းဆွေကိုပြပြီး ကျွန်တော် ထည့် မှာပေါ့။ ရေးသာရေးပါ”

ဦးကျော်မှာ ကျွန်မတို့ဇနီးမောင်နှံနှင့် ကိုသန်းဆွေဆက်ဆံပုံကို သိပြီးဖြစ်၍ ပြောလိုက်၏။ သူသည် တင့်တယ်အား ဂန္ထလောကမဂ္ဂဇင်းတွင် ‘သံသယ သံသရာ’ဝတ္ထုကတည်းက တွေ့ရှိ ကြိုက်နှစ်သက်လာပုံကို ပြောပြ၏။ သို့နှင့် ‘တပို့တွဲလဆန်းတစ်ရက်နေ့’ ဆောင်းပါး ပါလာသောလတွင်မှ ‘အဘိုးမသေ၊ ဘွားသေ’ခဲ့ရသည်တကား။

အကယ်၍သာ “အနတ္တ”ဆိုသည့်သဘောက အထည်ကိုယ်ဒြပ်ရှိ၍ စကား ဆိုတတ်ပါလျှင် “ဟန်ကြီးတဲ့ စာရေးဆရာမကြီးရဲ့၊ ခင်ဗျားက လောကကို စိုးပိုင်တာ ကျနေတာပဲ၊ ဆရာတင့်တယ်က အရင်သေရမယ်၊ သူမသေခင် သူ့အကြောင်း ရေးမှနဲ့၊ ပိုင်းဖြတ်စိမ့်နေလိုက်ရတာ၊ ခုတော့ ခင်ဗျားမမျှော်လင့်တဲ့ ခင်ဗျား ဆရာသမား တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကိုသန်းဆွေက ဖျိုးဖျပ်နဲ့ သေသွား ပါရောလား။ ကဲလေ...ကိုယ့်ကမ္ဘာ ကိုယ်ဖန်ဆင်းပြီး နေတတ်တယ်ဆိုတဲ့ မာနရှင် စာရေးဆရာမကြီးရယ်၊ ခင်ဗျား ခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ”ဟူ၍ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာဆိုမည် အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသတည်း။ ယခုလောလော ဆယ်မှာမူ ‘အနတ္တ’ဆိုသည့်သဘောက ရန်မတွေ့ခင် အစ်ကိုကြီးက ကျွန်မကို ရန်တွေ့၍ နေပါတော့သည်။

“အချို့တို့ကလေ စာရေးဆရာဆိုတော့လည်း အတွေးနဲ့ အဖော်လုပ်နေရ တဲ့သူတွေကိုး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုကြီးက ပူပူပန်ပန်နဲ့ပြောရင် ‘အစ်ကိုကြီး

ကလည်း စာရေးတာဟာ တိုက်ပွဲဆင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ (Precaution) တွေ (Appreciation) တွေနဲ့ သိပ်ရှုပ်တာပဲ။ အဲဒီလိုသာလုပ်နေရင် စာတစ်ပိုဒ်မှ ထွက်လာမှာမဟုတ်ဘူး” လို့ အချို့ ခဏခဏပြောတယ်။ မှတ်မိသေးလား။ ခုကိစ္စ မှာလည်းလေ ကိုသန်းဆွေဟာ သင်္ကြန်မှာ တစ်ခုခုလွတ်သွားလို့ဖြစ်ရမှာ။ ဘာကိုမှ ပူပူပန်ပန်မရှိတတ်ကြဘူး။ ခုအဖြစ်ကမှ တကယ်ကို ရေတိမ်နစ်ရ တဲ့အဖြစ်၊ ရေတိမ်ကိုနစ်ရတာပဲ”

သူကလည်း ကရုဏာဒေါသောနှင့် ဆိုပါတော့သည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ဗဘောင်ဆူနေပြီကို သိသာပါသည်။ သူသည် ဘယ်နေရာမှာမှ အတည်တကျ ထိုင်၍မနေပေ။ ထလိုက် လမ်းလျှောက်လိုက် လုပ်နေပေပြီ။ ကျွန်မကတော့ ရင်ထဲကသာ စကားပြောနေမိ၏။ “အခုတော့ အစ်ကိုပြောဖို့အကွက်က ဆိုက် လာခဲ့ပြီကိုး။ ပြောတော့အစ်ကို၊ ပြောတော့” ဟူ၍သာ စိတ်ထဲက ရွတ်နေမိ၏။

“ဒီလူကို ကိုယ်ချစ်တာက သူ့မှာ Console လုပ်တတ်တဲ့ အရည်အချင်း ရှိတယ်။ ဘယ်လိုပဲ ဒုက္ခဖြစ်လို့ ဘယ်ဘဝရောက်နေနေ၊ သူတစ်ပါးကိုရော၊ သူကိုယ်ကိုရော နှစ်သိမ့်အောင် လုပ်တတ်တယ်” သူသည် သက်ပြင်းချကာ ကိုသန်းဆွေအတွက် မှတ်ချက်ချလိုက်၏။ ကျွန်မသည် ယခုမှပင် ခေါင်းဖော် လိုက်ပါသည်။

“အဲဒီ Console လုပ်တတ်တယ်ဆိုတဲ့ အရည်အချင်းကိုက နည်းတဲ့ အရည်အချင်းလား ကိုရယ်။ ကိုတို့ မျက်မြင်တွေ့ရတဲ့ တိုက်ပွဲကြီးတွေမှာ လူသူ လက်နက်အင်အား အရေးကြီးသလိုပဲ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝတိုက်ပွဲမှာ ဒီအရည်အချင်းသာမရှိရင် ဒီလူတစ်ယောက်ဟာ စာရေးဆရာဘဝမှာ ရပ်တည် လည်း မနေနိုင်ဘူး။ စာရေးဆရာလည်းဖြစ်မလာဘူး။ လက်နက် လူအင်အား ထက်တောင် အဲဒီအရည်အချင်းက အရေးကြီးသေးတယ်”

ကျွန်မသည် မျက်ရည်သုတ်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“ကဲ...အချို့ တို့များ ကျန်ရစ်တဲ့ မမစိန်ကို သွားတွေ့ရမယ်။ ကား တွေ မြို့ထဲကိုသွားခွင့်မရှိသေးဘူး။ ည ရှစ်နာရီမှ ထွက်ခွင့်ရမယ်။ အချို့ ည ရှစ်နာရီမှာ အဆင်သင့်ရှိနေပေစေ”

ကျွန်မသည် မီးဖိုသို့ ပြန်ဝင်လာ၏။ မောင်မြကို မီးဖိုဝဲတွင် တွေ့ရ၏။

“မောင်မြ ထမင်းစားလေ”

“မမငိုတာတွေ့တာနဲ့ ကျွန်တော် ထမင်းမစားချင်တော့ဘူး၊ မမရော

စားလေ”

“ဟင့်အင်း၊ မစားချင်တော့ဘူး”

“အဲဒီ...မမတို့ပြောနေတဲ့ ကိုသန်းဆွေက မမကိုစာသင်ပေးတဲ့ ဆရာကြီးလား”

“စာသင်တာမဟုတ်ဘူး မောင်မြရေ၊ မမ ခုလို ဝတ္ထုတွေဘာတွေ စာရေးတတ်အောင် သင်လိုက်တဲ့ ဆရာ၊ စင်တင်ပေးတဲ့ဆရာ၊ သူက ဆရာကြီးမဟုတ်ဘူး၊ မမနဲ့မှ အသက်တူတူပဲ။ သုံးဆယ့်ရှစ်နှစ်ရှိသေးတာ”

ကျွန်မတို့အပူသည် မောင်မြကို ကူးစက်သွားပြီ ထင်ပါသည်။ မောင်မြသည်လည်း ငိုငိုသွား၏။

ထိုညက ရန်ကုန်ကို ည ရှစ်နာရီတွင် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

မမစိန်၏ အိမ်အဝရောက်လျှင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆရာတင့်တယ်နှင့် ဦးကျော်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်မသည် ရင်ထဲက မနေနိုင်။

“ဆရာရယ်၊ မယုစိတ်ထဲမှာတော့ ဆရာ အရင်သေမယ်ထင်လို့ ဒီလူမဝမှာ ဆရာအကြောင်း အခန်းဆက်ရေးလိုက်တာ ခု ကိုသန်းဆွေ သေသွားပြီ”

ဆရာတင့်တယ်သည် ညင်သာစွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ အိမ်ထဲသို့ ရောက်လျှင်မူ မမစိန်အသံ ကြားလိုက်ရပါသည်။

“မခင်ယုရေ၊ မယုရဲ့မောင်လေ ကြိကြိဖန်ဖန် ရေနစ်လို့ သေရှာပြီတဲ့”

ကျွန်မသည် ပရိသတ်အလယ်တွင် ဒူးညွတ်လျက် ကျမသွားအောင် အားတင်းလိုက်ရပါသတည်း။

‘မိလိန္ဒပဉ္စာ’တွင် ဘဝပြဿနာကို မိလိန္ဒမင်းကြီး လျှောက်ထား၍ ရှင်နာဂသီ ဖြေရာတွင် သရက်ပင်ကို ဥပမာပြု၏။

“မင်းကြီး... တစ်ပင်မှ အစေ့ရှက်သော သရက်သီးတစ်လုံးကိုခုူး၍ စိုက်လျှင် နောက်ထပ် သရက်တစ်ပင်ပေါက်၏။ ဒုတိယသရက်ပင်သည် ပထမသရက်ပင်လော၊ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ဒုတိယသရက်ပင်သည် ပထမ သရက်ပင်နှင့် ကင်း၍ မဖြစ်သကဲ့သို့တည်း” ဟူ၍ ဖြေဆိုခဲ့၏။

ထို့အတူပင်တည်း၊ စာရေးဆရာသန်းဆွေသည် ခင်နှင်းယုမဟုတ်၊ ခင်နှင်းယုသည်လည်း သန်းဆွေမဟုတ်ပါပေ။ သို့သော် စာပေလောကတွင် ခင်နှင်းယု

ဟူသော ကလောင်သစ်တစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာရာတွင်မူ 'စာရေးဆရာ သန်းဆွေ'နှင့်ကင်း၍ မဖြစ်နိုင်ပါပေ။

အကွေ့တစ်ထောင် အကောက်တစ်သောင်း ဟူ၍ ကလေးများ စကားထာ ဝှက်ရာတွင် ဆိုသကဲ့သို့ပင် ဘဝဆိုသည်မှာ အကွေ့ပေါင်း အကောက်ပေါင်း များလှစွာတကား။

ကျွန်မ လာခဲ့ရာလမ်းတွင် ဖြုန်းခနဲ ဖြုန်းခနဲ မမျှော်မှန်းဘဲ အရှိန်နှင့် ကွေ့ ရသော ခရီးများအနက် ဖဆပလတွင်နေရင်းမှ စာရေးဆရာတင့်တယ်၊ စာရေး ဆရာ ကိုသန်းဆွေနှင့် တွေ့ရခြင်း ဟူသော အကွေ့တစ်ကွေ့သည် မမျှော်မှန်းခြင်း၊ အရှိန်ပြင်းထန်ခြင်းတို့နှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းခြင်း၊ ကြည်နူးစရာကောင်း ခြင်း၊ ရယ်မောရခြင်း၊ ငိုကြွေးရခြင်းတို့ကို တစ်ပြိုင်နက်ဖြစ်ပွားစေသော အဓိကရ မှတ်တိုင်တစ်တိုင်ပေတည်း။ အထူးသဖြင့် 'တင့်တယ်'၊ 'သန်းဆွေ'တို့နှင့် တွေ့ရ ခြင်းမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမသိသော ကျွန်မအား "ခင်ဗျားဘဝဟာ ဘယ်နေရာနှင့် အတော်ဆုံး" ဟူ၍ ပြောပြလိုက်သောအချိန်ပင်တည်း။ သို့သော် ကျွန်မ ထိုစဉ် က မသိခဲ့ပေ။

ဆရာတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို ရေးချင်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အကြောင်းရေးလျှင် ဖဆပလအကြောင်းပါမည်၊ ဖဆပလအကြောင်းရေးလျှင် ဝင်ဒါမီယာအကြောင်း ပါမည်။ ဝင်ဒါမီယာအကြောင်းရေးလျှင် ဤတိုင်းပြည်၏ နိုင်ငံရေးအကြောင်း ပါလာရဦးမည်။ ရေးသည်က 'ဆရာတင့်တယ်'နှင့် 'သန်း ဆွေ'အကြောင်း၊ ဘယ့်နှယ်ဘယ့်နှယ် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ နိုင်ငံရေးတွေက ပါလာရသလဲဟု ပြစ်တင်ပြောဆို ခံရမည်ကိုလည်း ကြောက်သည်။ အဘယ့် ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မဟာ ကြီးကျယ်ထင်ရှားသော အာဏာပိုင်ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်။ သို့သော် ဤတိုင်းပြည်၏ နိုင်ငံရေးဇာတ်ခုံအား ကန့်လန့်ကာကြားမှ အနီးကပ်ဆုံး ကြည့်ရသူတည်း။ ယခုမူ အကြောင်းကိုက မှီရာတည်ရာတွေနှင့် ဆက်စပ်နေသော ကြောင့် သူတို့အကြောင်းရေးလျှင် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေက ပါပါလာမည်ပဲ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာနှစ်ယောက်၏အကြောင်းကို ရေးမည်ကြံတိုင်း လက်တွန့် နေမိသည်။ "ကျွန်မ၏ချစ်သူများ" စာအုပ်ကို ရေးတော့မှပင် သူတို့နှစ်ယောက် အကြောင်းကို တခမ်းတနားရေးတော့မည်ဟူ၍ စောင့်နေရင်းမှပင် သခါရတရား သည် ကျွန်မကို မစောင့်ပေ။

“ကျွန်မ၏ ချစ်သူများ” စာအုပ်ကို စ၍မှ မရေးသားခင် ကျွန်မ ချစ်သူ တစ်ယောက် ဆုံးပါးရပြန်ပါပကော။

* * *

၁၉၆၄ ခုနှစ်။

လှည်းတန်းရှိ ကျွန်မ၏မိတ်ဆွေ မခင်တင့်အိမ်တွင် ခေတ္တနားခိုနေစဉ် ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အမာနှင့် တွေ့ကြ၏။ သူသည် သိမ်ကြီးဈေးထဲတွင် စာအုပ်ဆိုင်ထွက်လျက်ရှိပေသည်။ ကျွန်မ စာရေးဝါသနာပါသည်ကို သိ၏။ ‘တပို့တွဲလဆန်းတစ်ရက်နေ့’ ဆောင်းပါးထဲ ပါသလိုပင် ဂျပန်ခေတ်က အာရှ လူငယ် အစည်းအရုံးတွင် ဉာဏဗလမှုးလုပ်နေသော်လည်း ကျွန်မ၏ စာမူများ သည် ဤမြို့ငယ်လေး၏ လက်ရေးစာစောင်မှာပင်ပါနိုင်သော အရည်အချင်း မရှိခဲ့ပါပေ။ အပယ်ခံရ၏။ အမာသည် ထိုအကြောင်းကိုသိသည်။ သို့သော် ရေးချင်လွန်း၍ကို ရေးသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ဂျပန်ခေတ် စာရွက်များရှား၍ ရေးစရာမရှိသည့်တိုင်အောင်ပင် မေမေတို့ ငွေချေးစားစဉ်က အသုံးပြုသော သြဒီမင်စာအုပ်ဟောင်းများ၏ တစ်ဖက်လွတ်တွင် ရေးချင်သည်များကို ရေး၍ပင် နေလေသည်။

ယခု အမာနှင့်တွေ့ချိန်တွင် သူသည် ကျွန်မကို ပြောလာ၏။

“မခင်ယု၊ မင်း ရန်ကုန်မှာ ကြာကြာနေဦးမယ်ဆိုရင် ဝတ္ထုရေးပါလား၊ ငါပေးပေးမယ်လေ”

ကျွန်မသည် သူ့စေတနာအတွက် ဝမ်းသာသွားမိ၏။

“ဘယ်သူ့ကို ပေးမှာလဲ”

“ငါတို့ စာအုပ်ဆိုင်ကို စာရေးဆရာ ကိုသန်းဆွေဆိုတာ ခဏခဏလာ တယ်။ သူ့ကိုပေးလိုက်မယ်။ သူနဲ့ရင်းနှီးတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲက တစ်ခုခုကို သူ ပို့ပေးမှာပေါ့”

ကျွန်မသည် ထိုစဉ်က ရန်ကုန်တွင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိပေ။ မိတ်ဆွေ မခင်တင့်က မှတ်မှတ်ရရ သံကြိုးလက်ခံဖြတ်ပိုင်း စာအုပ်တစ်အုပ် ဘယ်က ရလာသည်မသိ ကျွန်မကိုပေး၏။

“ရော၊ ရေးစရာ စာရွက်မရှိရင် ဒါနဲ့ရေး”ဟု ပြော၏။ ကျွန်မသည် တစ်ဖက်လွတ်နေသော စာရွက် ဝါကျင့်ကျင့်များတွင် ကျွန်မ ရေးချင်သည်များကို

ရေးကာ အမာကို ပေးလိုက်ပေသည်။

နောက်တစ်ပတ် အမာ ရောက်လာပြန်၏။

“ရှေ့...ကိုသန်းဆွေကပြောတယ်၊ မင်းရေးတာ အချစ်ဝတ္ထုလည်းမဟုတ်ဘူးတဲ့။ ပြီးတော့ စာရွက်ပေါ်မှာရေးရင် မင်နဲ့ ရေးရတယ်တဲ့။ မင်းရေးတာကလည်း ဟုတ်ပါရဲ့ ခဲတံကြီးနဲ့”

ကျွန်မသည် ပြန်ပေးခံရသော စာအုပ်လေးကို ရင်ဝယ်ပိုက်ထားလိုက်၏။ ပြုံး၍နေ၏။

“ဟုတ်သားပဲအမာရယ်၊ ကိုယ်ကလည်း ခဲတံနဲ့ရေးလိုက်မိတယ်” ထိုစဉ်က ကိုသန်းဆွေဟူသော နာမည်ကို ပထမဆုံးကြားရခြင်းပင်တည်း။ သို့သော် သူ့ဝတ္ထုများကိုမူ မဖတ်မိသေးပါ။

“ဪ...စာရေးရင် အချစ်အကြောင်းရေးရတယ်လား”

“သူပြောတာ ငါပြောပြတာဟ” ဟူ၍ အမာက ဖြေပါသည်။ ကျွန်မရေးသော အကြောင်းအရာမှာ နောင်တမှ ပေါက်ပွားလာသော အကြောင်းတစ်ခုပင်တည်း။ ဂျပန်တစ်ခေတ်လုံး ဆရာမကြီး ဒေါ်ပိုက်မိ၊ မမြရှင်၊ မခင်ဝေ၊ မလှရှင် အစရှိ သော သူငယ်ချင်းတို့နှင့်အတူ အသင်းအပင်း စည်းရုံးရေးဟူသမျှ ကျွန်မတို့ ကျောင်းသူတစ်စု လိုက်ပါဆောင်ရွက်သေး၏။

အာရှလူငယ်အစည်းအရုံး ထူထောင်ပေးပါဆိုလျှင်လည်း ထူထောင်ပေးလိုက်၏။ ဝန်ထမ်းအသင်းလုပ်ပေးပါဆိုလျှင်လည်း လုပ်ပေးလိုက်၏။ မြန်မာ့တပ်မတော်အတွက် စစ်သားစုဆောင်းပေးပါဆိုလျှင်လည်း စုဆောင်းပေးလိုက်၏။ ချေးတပ်သားများ စုဆောင်းပေးပါဆိုလျှင်လည်း စုဆောင်းပေးလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်က ဦးနုသည် ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဘဝနှင့် အင်းလျားကန်ဘေးရှိအိမ် (ယခု ရွှေဥဒေါင်းအထည်စက်ရုံ)တွင် နေသည်။ သူခေါ်၍ ရန်ကုန်တွင် သွားရောက်နေပြီး ဝါးခယ်မသို့ပြန်လာသောနေ့တွင် ကျွန်မတို့သည် ဂျပန်ခေတ် ထုံးစံအတိုင်း သင်္ဘောကို အပြေးအလွှား အလှအယက်တက်၍ နေရာယူရသည်။ အပေါ်ထပ်တွင် နေရာရ၍ ပစ္စည်းများကို အသားတကျ ချပေးပြီးမှ သင်္ဘောအောက်ထပ်သို့ ရေချိုးခန်းသွားလို၍ ဆင်းလာ၏။

သင်္ဘောခေါင်းတိုင်ကြီးပတ်လည် ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသော နေရာပင် မလပ်အောင် ခရီးသည်များက များလှသည်။ ကျွန်မတွေ့ရသည်မှာ သာမန်ခရီးသည်များသာမက ဗိုက်ပူနံကား၊ နံရိုးအပြိုင်းပြိုင်းကျကာ ဝဲနာတွေ ဗရပွနှင့်

လူနာများတည်း။ သူတို့သည် ဆယ်ယောက် ဆယ့်ငါးယောက်လောက် ရှိပေမည်။ ကိုယ်ကိုပင် မတ်မတ်ထားမရ၍ တစောင်းနေသည်သည့်သူကနေ၊ လက်ရန်းကို မှီသည့်သူက မှီနေရင်း မိန်းမောညည်းတွားနေပုံရ၏။

“သူတို့ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်ကိုသွားကြမှာလဲ” ဟု ကျွန်မက အနီးအပါးမှ ခရီးသည်များကို မေးမိ၏။

“ဝါးခယ်မနယ်က ချွေးတပ်သားတွေလေ၊ သူတို့ သံဖြူရေလဲ လမ်းဖောက်ပြီး ပြန်လာကြတာ”

“ဟိုက်”

ကျွန်မသည် သင်္ဘောလက်ရန်းကို မနည်းကိုင်ထားရ၏။ စိတ်ထိခိုက်လွယ်သူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ငိုလည်းငိုချင်လာသည်။

“ဘုရား...ဘုရား...ကယ်တော်မူပါ၊ ငါမှားပြီ”

ကျွန်မသည် နောင်တကြီးစွာရမိ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုသူများထဲတွင် ကျွန်မအပြောအဟောကောင်း၍ လိုက်ပါသွားသော ချွေးတပ်သားများ ပါကောင်းပါမည်ဖြစ်သည်။ အကယ်၍သာ သူတို့မှတ်မိခဲ့ပါလျှင် “ဘယ်နှယ်ခင်ဗျားက အဟောအပြောကောင်းလိုက်တာ၊ ကျုပ်တို့ ရွှေပြည်တော်ကြီးကို အရှင်လတ်လတ်ရောက်မယ့်အတိုင်းပဲ။ ခုတော့ ကျုပ်တို့ရုပ်ကို ခင်ဗျားမြင်ခုံသေးရဲ့လား” ဟူ၍ ရင်နာစကား ဆိုကြမည်ပင်။ ချွေးတပ်သားများ စုဆောင်းစဉ်က အထက်ကစာပါ ညွှန်ကြားလွှာအတိုင်း ထိုတပ်ထဲပါလျှင် ရရှိမည့်အခွင့်အရေး၊ ဆောင်ရွက်ရမည့် တာဝန်လုပ်ငန်းများကို ကျွန်မတို့သည် စည်းရုံးရာတွင် တကတည်း ပြောပြလိုက်ကြသည့်ဖြစ်ခြင်း၊ မစားရဝခမန်းပါပေတည်း။ ယခုတော့ ပြန်လာကြရသည့် ချွေးတပ်သားများ၏ ရုပ်ရည်ကို မြင်ရသောအခါမူ လင်းတပင် စားချင်သောစိတ်ရှိမည်မဟုတ်ပေ။

ထိုမြင်ကွင်းက ကျွန်မ မျက်စိထဲတွင် မပျောက်။ ‘နောင်တတရားကလည်း ကျွန်မစိတ်ကို အဖန်ဖန်နှိပ်စက်၏။ ကျွန်မသည် ထိုနေ့ကစ၍ လူထုစည်းရုံးရေးများ၊ လူထုရှေ့တွင် စကားပြောဟောခြင်းများမလုပ်တော့ ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ထိုနောင်တမှ ပေါက်ပွားလာသောအကြောင်းကို စစ်ပြီးသောအခါတွင် ကျွန်မ ပထမဆုံးရေး၍ အမာ၏လက်သို့ ထည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လက်မခံဘူးဆိုတော့လည်း ဘာများတတ်နိုင်ပါဦးမည်နည်း။ ထိုစဉ်က ကိုသန်းဆွေ

ဆိုသော နာမည်ကို အမှတ်မထင်ကြားလိုက်မိသည်မှတစ်ပါး ကျွန်မ၏ ခရီး တစ်ကွေ့ဝယ် ဇာတ်လိုက်မင်းသားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟူ၍ မသိခဲ့ပါပေ။

* * *

၁၉၄၇ ခုနှစ်။

ဖ-ဆ-ပ-လသို့ ဘကြီးဟန်ခေါ်၍ ရောက်ခဲ့လေသည်။

‘ခင်နှင်းယု’ ကလောင်အမည်ကို ပထမဆုံးအသုံးပြုရေးသော ‘အရိုင်း’ ဝတ္ထု ပဒေသာမဂ္ဂဇင်းတွင် စွဲသွားသောအချိန်ဖြစ်သည်။ ဆရာတင့်တယ်က စာများရေး၍ ကျွန်မ၏ လိုအပ်သော စာပေချွတ်ယွင်းချက်များနှင့် လိုအပ်သော ‘သတ္တိ’ ကို စာနှင့်ဆက်သွယ်ပြောပြချိန်ဖြစ်၏။ ကျွန်မစာများသည် တိုက်ရိုက် မလာ၊ ကျွန်မပေးထားသော လိပ်စာအတိုင်း ငွေစာရင်းဌာန မခင်နု (ဦးချိခိုး၏ ဇနီး) ထံမှ တစ်ဆင့်လာ၏။ ဆရာတင့်တယ်စာတွင်...

“ကိုသန်းဆွေလာတိုင်း မခင်ယုစာပါလာမလားလို့ ဆေးရုံကနေ မျှော်မိ တယ်”ဟူသော စကားလုံးပါလာ၍ ကျွန်မသည် မခင်နုကို မေးမိ၏။

“မခင်နုဆီကို ကိုယ့်စာတွေ လာပို့တဲ့လူဟာ စာရေးဆရာ ကိုသန်းဆွေ များလားမသိဘူး။ နောက်တစ်ခါ သူလာရင် ကိုယ့်ကိုပြစမ်းပါ”ဟု မှာထားရ၏။

တစ်နေ့တွင်မူ မခင်နုက “မိယု...မိယု...မြန်မြန်လာဟဲ့၊ ဟိုလူ မင်း စာတွေပေးပြီး ပြန်သွားပြီ” ကျွန်မသည် အလုပ်စားပွဲမှ အပြေးအလွှားထကြည့်ရ ၏။ ဖ-ဆ-ပ-လ လှေကားအဆင်းတွင် မခင်နု ညွှန်ပြသောသူကို တွေ့ရပါ သည်။ လူပုပု၊ အသားဖြူဖြူ၊ မျက်မှန်ထူထူနှင့်ဖြစ်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားနှင့် ဆိုသော် သူ့ခေါင်းမှာ ကြီး၍ နဖူးမှာ ပြန့်ကျယ်လှသည်။

ဪ...ထိုစဉ်ကလည်း ‘သန်းဆွေ’ဆိုသည်မှာ ဆရာသခင် ကျေးဇူးရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟူ၍ မသိခဲ့ပါပေ။ သို့သော် မျက်ဝါးထင်ထင် ပထမဆုံး မြင်ဖူးရခြင်းပင်တည်း။

* * *

၁၉၄၈ ခု။

ကျွန်မ ဝင်ဒါမိယာသို့ရောက်ပေပြီ။ သို့သော် နေသောအိမ်မှာ ပြည်လမ်း၊ အိမ်အမှတ် ၄၆ အိမ် ဖြစ်၏။ တစ်ဖက်ခန်းတွင် ကိုချစ်လှိုင် (ကိုကိုမောင်) နေ

သည်။ သူသည် မတော်ရသေးသော ယောက်ဖလောင်း သခင်သာခင်၏ အိမ်တွင် နေခြင်းဖြစ်၏။ သူသည်လည်း ကျွန်မကဲ့သို့ပင် စာပေရူး အတွေးအခေါ်ရူးသာတည်း။ ကျွန်မအဖို့ ‘အရိုင်း’ ဝတ္ထု စွဲပြီးမှ ခင်နှင်းယုအမည်နှင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် စွဲလှသည်မရှိသေး။ ကိုသန်းဆွေထံကမူ စာပဒေသာ အသေးလေးမှသည် ပဒေသာမဂ္ဂဇင်းအကြီးသို့ ကူးပြောင်းမည်ဖြစ်၍ ကူညီပါရန် စာရောက်လာသည်။ သူသည် ‘ချစ်သုံးလီ’ ဝတ္ထုဖြင့် နာမည်တက်စဖြစ်၏။ ထိုပဒေသာမဂ္ဂဇင်းကြီးတွင်မူ ခင်နှင်းယုအမည်နှင့် ‘လိုက်လို့သာ အကြောင်းကြားချင်သည်’ နှင့် ‘ခေမာစန္ဒီ’ ဝတ္ထုတိုနှစ်ပုဒ်သာ စွဲသေးသည်။

ကျွန်မမှာ အပယ်ခံရသော ဝတ္ထုများကို တစ်ပွေ့ပိုက်ပိုက်နှင့် သိမ်းရင်းဆည်းရင်းပင် ရေချိုးခန်းဝဝယ် ညဉ့်တိုင်းလို ဖယောင်းတိုင်ထွန်း၍ ရေးချင်သော စာများကို ရေးရင်းပင်ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင်မူ ကျွန်မ၏ အပယ်ခံရသော ဝတ္ထုများအနက် ‘ကြီးနီ’ ဟူသော ဝတ္ထုကို ကိုချစ်လှိုင်က ယူကာ ပြန်လာ၏။

“ကျွန်တော်ဒေါပွလိုက်တာဗျာ၊ ခင်ဗျားဝတ္ထုကိုပယ်တာ စာအရေးအသား၊ ဝတ္ထုဇာတ်အိမ်ကို အကြောင်းမပြဘဲ ဦးနှုန့်မမို့ပယ်တယ်လို့ အကြောင်းပြတာ သိပ်စိတ်ဆိုးတာပဲ။”

သူက ဒေါသဖြစ်သလောက် ကျွန်မ ပြုံးမိ၏။ ကျွန်မအတွေးနှင့် ကျွန်မ ပြုံးခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်ကတည်းက ဦးနှုကို ဆန့်ကျင်ရေးအစွဲမှာ ဖဆပလထဲတွင် ဝင်နေသလားဟု ကျွန်မ သံသယဖြစ်သည်။ ဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုဝတ္ထုကို ပယ်သော မဂ္ဂဇင်းမှာ ဖဆပလအောက်ခံ အစည်းအရုံးတစ်ခုမှ ထုတ်ဝေသော မဂ္ဂဇင်းဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ဖဆပလသည် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးသာမက စနစ်ဟောင်းများကို ဦးစီးတော်လှန်ရမည့် တော်လှန်ရေးမှ ပေါက်ပွားလာသော အစည်းအရုံးကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ဤအစည်းအရုံးကြီး ပေါက်ပွားလာသော လက်အောက်ခံ ကြွေးကြော်သံမဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်က ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်၍ ကြီးနီ အထပ်ထပ် ပတ်လျက်ရှိသော ဤအတွင်းဝန်ရုံးကြီး၏ ဗြူရိုကရေစီယန္တရားအား ကျွန်မ သရော်၍ရေးသောဝတ္ထုကို ပယ်ခဲ့၏။

“သူတို့သည် တကယ်မှ ဗြူရိုကရေစီယန္တရားကို ပယ်ဖျက်လိုပါရဲ့လား” ဟူသော သံသယဖြစ်မိ၏။ ထိုအကြောင်းနှစ်ကြောင်းကို တွေးမိ၍ ကျွန်မက ပြုံးခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် ကျွန်မအဖို့ အပယ်ခံရခြင်းသည် မထူးခြားပြီ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပြုံး၍ပင် နေလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မကား ရေးမြဲရေးလျက်ပင်တည်း။

* * *

၁၉၄၉ ခုနှစ်။

ဗိုလ်ကြီးကျော်သောင်းနှင့် စေ့စပ်ပြီးသော်လည်း တစ်နှစ်တိုင်တိုင် လက်မထပ်ဖြစ်သေးပေ။ တစ်နေ့တွင် ရုံးအဆင်း ဘတ်စကားပေါ်တွင် သူ့ကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရ၏။

“မခင်ယု၊ ခင်ဗျားစေ့စပ်တဲ့သတင်း သတင်းစာထဲမှာ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်လာမလို့ပဲဗျာ” ဟု ကိုသန်းဆွေက ဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခု ကျွန်မတို့ ဆူးလေဘုရားလမ်းအိမ် ရောက်နေတယ်။ လာခဲ့ပါဦး၊ ကျွန်မသွားတော့မယ်” သူ့ကိုနှုတ်ဆက်၍ ခွဲခွာလာခဲ့၏။

“မေမေမဆုံးခင် သမီးလက်ထပ်ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပါ” ဟူ၍ မေမေက ဆိုလာသောကြောင့် ၁၉၅၀ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင် ကျွန်မ လက်ထပ်လိုက်ပါသည်။ မေမေသည် လက်ထပ်ပွဲကိုပင် လူတွဲ၍ ထိုင်ရသည်။

လက်ထပ်ပြီး တစ်ပတ်လောက်တွင် ကိုသန်းဆွေ ပေါက်လာသည်။

“သူများ လက်ထပ်တာကို မလာဘူးပေါ့လေ”

ကျွန်မသည် သူ့ကို ဆီးကြိုပြစ်တင်လိုက်၏။

“ဆရာတက်တိုးကနေတစ်ဆင့် ဖိတ်စာရပါတယ်ဗျာ၊ မလာဖြစ်နိုင်ဘူး မယုရယ်၊ ဗိုလ်ကြီးရော...”

“သူ လက်ထပ်ပြီး နှစ်ရက်ကြာတော့ စစ်ကိုင်းပြန်သွားရတယ်။ မယုတော့ မေမေနေမကောင်းနေတော့ မလိုက်နိုင်ဘူး”

“အင်း...ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီအဖြစ်က” ဟူ၍ သူက ဆိုပါသည်။ ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် သူက ပြောခြင်းမသိပေ။ သူသည် ပြီးတော့မှ လက်ထဲမှ စာအုပ်တစ်အုပ် လှမ်းပေး၏။

“ဒါ...မယုတို့ ဇနီးမောင်နှံအတွက် ကျွန်တော်ပေးတဲ့ လက်ဆောင်ပဲ”

သူပေးသောစာအုပ်ကို ကျွန်မ မြတ်နိုးစွာ လက်ခံလိုက်ပါသည်။ စာအုပ်မှာ အိုင်ဗင်စတုံးရေးသော (Immortal wife) ဟူသော စာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစာအုပ်မှာ ဂျက်စီဘင်တန်ဖရေးမောင့် ဟူသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏

ဝတ္ထုဆန်သော အတ္ထုပ္ပတ္တိပင်တည်း။

The Biographical Novel of Jessie Benton Fremont ဟူ၍ ရေးသားထားလေသည်။ ထိုစာအုပ်ပါ ဇာတ်လိုက် ဂျက်စီမှာ...ဂျွန်-ချားလ်-ဖရေး မောင့်ဟူသော စစ်မှုထမ်းသူလူငယ်တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့၏။ ဖရေးမောင့်သည် (Court martials) စစ်ခုံရုံးနှစ်ခါတင်၍ အစစ်ခံရလေသူတည်း။

ကျွန်မသည် သူပေးခဲ့သောစာအုပ်ကို လေးလေးစားစားပင် ဖတ်ရှုခဲ့ပါသည်။ မေမေရောဂါမှာ မသက်သာ၍ အစ်ကိုကြီးထံသို့ ကျွန်မလိုက်ပါမသွားနိုင်သေးပေ။ ဆေးရုံကြီးသို့ တင်ထားစဉ်တွင် ညတိုင်း မေမေကို ကျွန်မ စောင့်အိပ်၏။ ထိုစဉ်က ပရိုက်ဗိတ်ခန်းများသည် တစ်ခန်းမှာ နှစ်ယောက်နေရ၍ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းပေသည်။ ညဉ့်ဘက်တွင် စာရေးချိန်အများကြီးရ၏။ မီးလုံးကို လူနာ မမြင်ရအောင်ကာ၍ ကျွန်မသည် ဖျာခင်းကာ ရေးချင်လွန်းလှသော ဝတ္ထုကို ရေးပါသည်။ ဝတ္ထုသာပြီးသွားသည်။ မေမေရောဂါမှာ မသက်သာ။ မေမေသည် ကျွန်မလက်ထပ်ပြီး ငါးလအကြာတွင် ဆုံး၍သွားပေပြီ။ မေမေဆုံးပြီးသော်လည်း အလုပ်ကမထွက်သေး၍ အစ်ကိုကြီးနောက်သို့ ခုနစ်ရက်မျှ အလည်အပတ်သွားသည်မှတစ်ပါး ပြောင်းရွှေ့မလိုက်နိုင်သေးပေ။ သို့သော် ကျွန်မသည် ငါးလကြာ၍ လိုက်သွားသော ပထမပတ်တွင် ကိုသန်းဆွေပေးသော "Immortal Wife" စာအုပ်ကို သူဖတ်ရန် ပေးလိုက်ပါသည်။

ရန်ကုန်ပြန်လာချိန်တွင် လူနာစောင့်ရင်း ကျွန်မရေးသော 'နွေနှောင်းရွက်ကျန်' ဝတ္ထုမှာ မစွဲသေးပေ။ ထိုဝတ္ထုမှာ ဝတ္ထုအတိုမဟုတ်ပေ။ ထုတ်ဝေလိုသူ တစ်ဦးနှင့် စကားကမ်းလှမ်းရာတွင် အကြောင်းနှစ်ချက်ကြောင့် သဘောကွဲလွဲကြသည်။ ပထမအချက်မှာ ထုတ်ဝေသူက 'ခင်နှင်းယု' ကလောင်နာမည်နှင့်မထုတ်ချင်။ 'ဝန်ကြီးချုပ် အတွင်းရေးအတွင်းဝန် မခင်စု' ဟူသော နာမည်နှင့် ထုတ်ချင်သည်။ ကျွန်မကလည်း 'ခင်နှင်းယု' ကလောင်အမည်နှင့်သာ ထုတ်ချင်သည်။ ကျွန်မကို ဘယ်သူဆိုတာ လူမသိစေချင်။

ဒုတိယ စာမူရေးခအတွက် ခြောက်ရာလောက်တန်သော ရေဒီယိုတစ်လုံးသာ ကျွန်မက တောင်းဆို၏။ သူက မပေးချင်ပေ။ သူသည် ကုန်သည် တစ်ယောက်အနေနှင့် ဤ 'ခင်နှင်းယု' ဟူသော မစွဲသေးသည့် ကလောင်တစ်ချောင်းအား စွန့်၍ ထုတ်ဖို့ရာမှာ မရဲသေးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူဖက်ကလည်း မှန်ပေသည်။

ကျွန်မသည် ကျွန်မစာမူကို သိမ်းမြဲ သိမ်းထားပါသည်။ တစ်နေ့တွင် ကိုသန်းဆွေ ပေါက်လာပြန်ပါသည်။ ကျွန်မတို့သည် စာအကြောင်း၊ ပေအကြောင်း ဆွေးနွေးကြ၊ ပြောကြရင်းမှ ‘နွေနှောင်းရွက်ကျန်’အကြောင်း ရောက်သွားပါတော့သည်။

“ကျွန်တော့်ကိုပေးလိုက်ပါလား၊ ကျွန်တော် ဖတ်ကြည့်ဦးမယ်” ဟု သူက ပြော၏။ ကျွန်မ သူ့ကို ပေးလိုက်ပါသည်။

ထိုဝတ္ထုအား ပထမထုတ်ဝေသူနှင့်သာ ထုတ်ဝေဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် လုံးချင်း ဝတ္ထုဖြစ်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ပထမဆုံးဝတ္ထုရှည်ဖြစ်၍ ဆရာတက်တိုးထံမှ မိတ်ဆက်အမှာစာပင် ကျွန်မ အသင့်တောင်းခံယူထားပြီးဖြစ်သည်။ ဆရာတက်တိုးမှာ ကျွန်မကြည်ညိုသော ဂန္ထ လောကခေတ်ပေါ် စာရေးဆရာများထဲတွင် တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ရှုမဝမှာ ‘နွေနှောင်းရွက်ကျန်’ မဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုရှည်ပါလာသောအခါမှာမူ ဆရာတက်တိုး၏ အမှာစာ ပါမလာတော့ပေ။ လုံးချင်းမဟုတ်၍ မထည့်ခြင်းဖြစ်ဟန်တူသည်။

ထို‘နွေနှောင်းရွက်ကျန်’ဝတ္ထုရှည်မှာ ပထမဆုံးရေးသော မဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုရှည် ဖြစ်ရုံမက ကျွန်မအား စာပေခရီးသို့ ချောမောစွာသွားနိုင်ရန် ဟင်းလင်းဖွင့်ပေးသော ဂိတ်တံခါးပင်တည်း။ ထိုဝတ္ထုထွက်ပြီးနောက် မြဝတီတွင် အစဉ်မပြတ် ရေးပေးခွင့်ကို ဗိုလ်မှူးဘသောင်း (မောင်သုတ)က ခွင့်ပြုလိုက်ပါသည်။

* * *

၁၉၅၁ ခုနှစ်။

ဗိုလ်ကြီးကျော်သောင်းအား စသုံးလုံးမှ ငွေပေါင်းသိန်းသုံးဆယ့်ငါးသိန်း အမှုနှင့် တရားစွဲဆိုခံနေရချိန်ဖြစ်၏။ ဗိုလ်ကြီးကျော်သောင်းကတစ်ဖန် ဝန်ကြီးချုပ် ဦးနုနှင့် သမ္မတကြီးအား တရားလွှတ်တော်ချုပ်သို့ ဦးတိုက်လျှောက်ထား၍ ပြန်လည်တရားစွဲဆိုချိန် ဖြစ်ပေသည်။ (အကျယ်ကို ‘ကျွန်မ၏ ချစ်သူများ’ တွင် ဖတ်ပါ) ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီးကျော်သောင်းနောက်တွင် မားမားရပ်လျက်ရှိသူမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းပင်တည်း။

ကိုသန်းဆွေသည် ထိုအမှုဖြစ်ချိန်တွင် ရောက်လာပြန်ပါသည်။

“မယုရယ်၊ သူ အခုမရှိဘူးလား”

(‘သူ’ ဆိုသည်မှာ ဗိုလ်ကြီးကျော်သောင်းကို ဆိုလိုပါသည်)

“မရှိဘူး ကိုသန်းဆွေ၊ ခရီးသွားနေတယ်”

“အေးဗျာ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် သတင်းစာထဲ သုံးဆယ့်ငါးသိန်းအမှု ဖတ်လိုက်ရတော့ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဒီလူကို ယုံကြည်တယ်။ စိတ်မကောင်းနေတာတစ်ခုပဲရှိတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ လက်ထပ်ပြီးစက Immortal wife ဝတ္ထုစာအုပ် ပေးမိတာဗျာ”

“အို...ဘာစိတ်မကောင်းစရာရှိသလဲကိုသန်းဆွေရယ်၊ ဝတ္ထုထဲက ဂျွန်ဖရေးမောင့်ဟာလည်း ကုတ်မာရှယ် နှစ်ခါအတင်ခံရပေမဲ့ သူက ညစ်ပတ်ယုတ်မာလို့မှမဟုတ်ဘဲ။ ကျွန်မမှာ ဒီနိမိတ် အစွဲအလမ်းတွေမရှိပါဘူး။ ခုလည်း သူ့အကြောင်း (ဗိုလ်ကြီးကျော်သောင်း) ကျွန်မ ကောင်းကောင်းသိသလို၊ ကိုကိုကြီး (ဦးနု) အကြောင်းလည်း ကျွန်မ ကောင်းကောင်းသိတာပဲ။ ကျွန်မ အံ့သြပြီး ရယ်ချင်တာတစ်ခုပဲရှိတယ်။ ဒီအမှုကို ဖြစ်စေချင်တဲ့လူရယ်၊ ကျူးလွန်တဲ့လူရယ်၊ အစဖော်တဲ့ လူတွေရယ်ဟာ ဘေးရောက်နေပြီး ဒီသမီးယောက်ဖနှစ်ယောက်မှ တရားလွတ်တော်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမယ်ရယ်လို့”

ကျွန်မက ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

“အေးဗျာ၊ တပ်မတော်မှာ မသေခင်က ကျောက်တိုင်စိုက်သင့်တဲ့ အာဇာနည် စစ်ဗိုလ်တွေ ရှိတာပေါ့လေ။ ဒီဗိုလ်ကျော်သောင်းဆိုတဲ့ လူက အာဇာနည်မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒါပေမဲ့ လူတစ်မျိုးရယ်။ ကျွန်တော်နဲ့သိနေတာက မယုနဲ့ မယုခင် ကောလိပ်ကျောင်းမှာ သူနေကတည်းကသိနေတာ။ ကျွန်တော်က တက္ကသိုလ်ကို မရောက်ဖူးပေမဲ့ တက္ကသိုလ်မှာ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေအများကြီးပဲ” သူသည် စကားဖြတ်ထားပြီး အတန်ကြာမှ ကျွန်မမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ “မယု အားငယ်နေသလား” ဟု မေး၏။

“မငယ်ပါဘူး ကိုသန်းဆွေ” ကျွန်မသည်လည်း သူ့ကိုပြန်၍ စေ့စေ့ကြည့်မိ၏။ ‘အားငယ်နေလေမည်လား’ ဟူသော စေတနာဖြင့် ပြေး၍ လာကြည့်ဖော်ရသော ဤအဆွေခင်ပွန်းစစ်၏ မျက်နှာကို ကျွန်မ ထာဝစဉ်သတိရနေပါသည်။

“အေးလေဗျာ၊ လူ့ပြည်မှာ တကယ်ဖြစ်နေတဲ့ အကြောင်းအရာတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ရေးနေတဲ့ ဝတ္ထုတွေထက် ဆန်းကြယ်တယ်။ "True drama" ဆိုတာ အဲဒါပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာတွေဟာလေ တကယ့် အကြောင်း ခံစားရသမျှတွေကို နှလုံးသားထဲက အကုန်အစင်သွန်ချပြလို့ မရကြဘဲ သေသွားကြတာပါပဲ” ကျွန်မသည် ပြုံး၍ သူ့ပြောသမျှကို နားထောင်

နေပါသည်။

“တကယ်တော့ ဗိုလ်ကျော်သောင်းဟာ ခင်ဗျားအတွက် အလွန်သင့်တော်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့ အဲဒီအမှုက ဘယ်လိုပြီးမှာလဲ”

“ဪ...ကိုသန်းဆွေကလည်း ရော်မက်ထရီနည်းနဲ့ ပြောရရင် စိန္တီ တကထာဆိုတာ မှန်ကန်ကြောင်းကို သက်သေပြရတယ်မို့လား။ ပဿန္နသစ္စာဆိုတာ သက်သေပြရန်ကို မလိုတဲ့ အမှန်တရားဆိုပါတော့၊ ပဿန္နသစ္စာဆိုတာ ကျွန်မတို့ ဇနီးခင်ပွန်းနှစ်ယောက်မှာ ရှိပါတယ်လေ”

သူသည် ခေါင်းညိတ်၏။

“ကျွန်မအဖို့သာ နည်းနည်းမျက်နှာပူတာပေါ့၊ မနှိုင်းကောင်း နှိုင်းကောင်း ဖိုးစိန်ဇာတ်ထဲက မယ်မာယာ နတ်ရွာစံပြီးနောက် နတ်သားအဖြစ်နဲ့ ဆိုတဲ့ သီချင်းလို ဖြစ်နေတယ်”

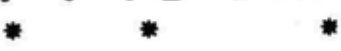
“ဘာသီချင်းလဲ”

“မောင့်ဘက်ပင်းပြန်တော့ လင်ရင်းမျက်လိမ့်မယ်၊ လင့်ဘက်ကို ပင်းပြန်တော့ မောင်ရင်းက နာလိမ့်မယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား” သူသည် ကျွန်မ ပခုံးပုတ်ကာ အားရပါးရ ရယ်ပါတော့သည်။

“ကျွန်တော်လေ မယုရယ်၊ မကြည်(ကြည်အေး)ရယ်ကို မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းတွေလိုကို မထင်ဘူး။ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတွေလို ခင်တယ်၊ ချစ်တယ်ဗျာ။ ကဲ...သွားဦးမယ်”

သူက ကျွန်မအပါးမှ ထွက်ခွာ၍ သွားပြန်လေပြီ။

၁၉၅၃ ခုနှစ်။

ရုံးအဆင်း အိမ်ပြန်အရောက်တွင် မမက ဆီးကြိုပြော၏။ “မိယု၊ နင့်ကိုသန်းဆွေ မိန်းမယူတော့မယ်”

မမသည် သူများ၏ အချစ်ရေးကိစ္စ၊ လင်ကိစ္စ၊ မယားကိစ္စများတွင် ပါဝင်တတ်သူမဟုတ်။ ယခုကိစ္စတွင် မမသည် ကျွန်မထက်ပင် စောစီးစွာ

သိနေ၍ အံ့အားသင့်နေသည်။

“တကယ်ပြောတာဟာ၊ သူ့ဟာက အဆန်းကြီးပါကွယ်၊ မမကို ငွေတွေ ပေးသွားတယ်။ အဲဒီငွေနဲ့ သူ့ဇနီးလောင်းဖို့ အင်္ကျီ လုံချည်တွေ ဝယ်ထားပါတဲ့။ သူတို့လက်ထပ်ပြီး ဒီအိမ်လာယူလိမ့်မယ်။ သူ့ယူမယ့် မိန်းမရဲ့ ဘော်လီနံပါတ် သူမသိလို့ မမက မေးခိုင်းထားတယ်။ သူက မှန်းသာ ဝယ်လိုက်ပါ မမရယ် လို့ ပြောသွားတယ်။ နင် မြင်ဖူးလား၊ တော်ကြာ မတော်မှဖြင့်”

ကျွန်မသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ထိုင်၍ရယ်နေရပါသည်။

နောက်တစ်ပတ်တွင် ကိုသန်းဆွေကို အိမ်တွင် တွေ့ရ၏။ သူ့နောက်ပါးတွင် မမအရွယ်လောက်ပင် ဖြူဖြူသွယ်သွယ်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပါလာသည်။ သူသည် ငြိမ်သက်အေးချမ်းပုံရ၏။

အမျိုးသမီးကိုညှိခန်းတွင် ထားရစ်ကာ ကိုသန်းဆွေကမူ နောက်ဖေးသို့ ပြေးလာ၏။ “မယု၊ မမဆီမှာ အဝတ်အစားတွေ တောင်းပေးပါ၊ သူ့ပါလာပြီ။ သူ့အိမ်က အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ဆင်းပြီး ကျွန်တော့်နောက် လိုက်လာ တာဗျ။ မယုလာတွေ့ပါဦး၊ သူ့နာမည်က မသန်းစိန်တဲ့”

“သူ မိန်းမယူတာကလည်း ပျော်စရာကြီးဟယ်” ကျွန်မသည် ဝမ်းသာ အားရ သူနှင့်အတူ ညှိခန်းကိုပြန်လာ၍ မမစိန်ကိုနှုတ်ဆက်ပါသည်။ မမစိန် သည် စကားနည်းနည်းပြောကာ ကျွန်မကို ညင်သာစွာပြုံးပြပါသည်။ မမသည် သူဝယ်ခြမ်းထားသော အဝတ်အစားများကို အားရဝမ်းသာ သယ်ယူလာ၍ မမစိန် လက်သို့ အပ်လိုက်ပါသည်။

“မောင်ရေ၊ ပြန်ကြစို့”

မမစိန်က တိုးတိုးလေးပြောကာ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခပ်မြန်မြန် ပြန် သွားကြသည်။ ကျွန်မသည် သူတို့နှစ်ယောက် လျှောက်သွားရာသို့ ဝရန်တာမှ ပြေးထွက်၍ ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

“မမစိန်ကလေး အေးအေးနဲ့နဲ့လေးရယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ သတ္တိရှိပုံရတယ်” ကျွန်မသည် ကျွန်မအပါးတွင်ရပ်နေသော မမအား ပြောပြလိုက်မိ၏။ မမသည် ကျွန်မဆိုလိုသောအဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်ချင်မှ နားလည်ပေလိမ့်မည်။ ချစ်သူ နောက်ကို ခိုးရာလိုက်ရဲသောသတ္တိမှာ အာဂသတ္တိဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုသတ္တိမျိုး ကျွန်မ၌ မရှိသောကြောင့်တည်း။

၁၉၅၇ ခုနှစ်။

ဖဆပလအစည်းအရုံးကြီးတွင် သန့်ရှင်းနှင့် တည်မြဲ ကွဲသောအဖြစ်မှာ တပ်မတော်ကို အရှိန်အဟုန်နှင့် လှိုင်းတံပိုးကြွစေသည်မက ကျွန်မတို့ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်၏ အိမ်ထောင်ရေးတွင်ရော၊ ကျွန်မ၏ စာပေရေးသားမှုတွင်ရော ဂယက်ရိုက်လာပါသည်။ (အကျယ်ကို ကျွန်မ၏ ချစ်သူများတွင်ဖတ်ပါ)

တပ်မတော်မှာလှိုင်းတံပိုးကြွစေသည်မှာ ရှိပါစေတော့။ ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်ရေးနှင့် စာပေတွင် လာ၍ဂယက်ရိုက်ရသည်ကို ကျွန်မ တွေးမိတိုင်း အံ့ဩမိ၏။

ကျွန်မ ရေးပြီးသား စာမူများကို အစ်ကိုကြီးသည် သူ့ကိုယ်တိုင် ကြည့်ရှုတည်းဖြတ် ပြင်ဆင်ပြီးမှ မဂ္ဂဇင်းတိုက်များသို့ ပို့ရလေသည်။ သူသည် သူမကြိုက်သော စကားလုံးများ၊ စာသားများကို သူ့ကလောင်တံကြီးဖြင့် ခြစ်၍ ခြစ်၍ ပစ်လိုက်တိုင်း ကျွန်မ အသည်းယား၍ ယား၍ သွားပါသည်။ စာကြည့်ခန်းထောင့်တွင် ကျွန်မသည် မျက်ရည်ဝဲ၍သာ ခြစ်ရာ ဖျက်ရာတွေနှင့် ပေပွနေသော ကျွန်မစာရွက်များကို ဝမ်းနည်းပန်းနည်း ကြည့်နေမိသည်။

“မိချိုရေးထားတာတွေကလည်း သောက်ရမ်းကြီးပဲ။ ဘုရားဟောတာ မဖတ်ဖူးဘူးလား၊ စကားခြောက်ခွန်းမှာ အကျိုးလည်းရှိစေရမယ်၊ သူတစ်ထူးလည်း နာလိုရမယ်။ မှန်လည်းမှန်ရမယ်ဆိုတာ။ အချို့တင်ပြတာတော့ မှန်တဲ့ အကြောင်းပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူတစ်ထူးနာလိုအောင်၊ လက်ခံနိုင်အောင် တင်ပြတတ်ရတယ်။ ကိုအတွက်ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင်ကလေး... ဘယ်သူမွေးတာမှခံမယ့်အကောင်လည်းမဟုတ်ဘူး။ ဆရာလည်း ရှာလိမ့်မယ်မထင်နဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ အားကိုးတယ်။ ဘီအိုင်အေ၊ ဘီဒီအေစိတ်ဓာတ်ရယ်၊ ဟိုတုန်းက နိုင်ငံရေး သမားလက်ဟောင်းကြီးတွေ စွမ်းအားရယ် ပူးပေါင်းပြီးပေါ်လာတဲ့ ဒီလွတ်လပ်ရေးနဲ့ ဒီတပ်မတော်ဟာ အမျိုးသားတပ်မတော်ပဲ။ ကိုအနေနဲ့ ဘယ်သူတွေ အထင်လွဲလို့ ဝိုင်းအုပ်အုပ် ခံရတယ်။ ဒီတပ်မတော်ကို ဘယ်ဘဝနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဖက်တွယ်ပြီးသေမှာပဲ။ တို့မှာ ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ်ကလွဲလို့ ဘာမှမရှိဘူး။ အချို့အတွက် ပြောပြောနေရတာ။ အချို့ဟာ ငယ်ပါသေးတယ်ဆိုရင်လည်း သူနားမလည်ဘူး။”

သူမကြိုက်သော စကားလုံးများကို ကျွန်မ စာရွက်များပေါ်တွင်တွေ့တိုင်း ကြိမ်းပါသည်။ ကျွန်မသည် ဝင်ဒါမိယာမှာ နေစဉ်ကလည်း ‘အတွင်းဝန်ရုံးကိစ္စ’၊ ‘စသုံးလုံးကိစ္စ’၊ ‘နိုင်ငံရေးသမားများကိစ္စ’၊ ‘ကာကွယ်ရေးအမည်ခံ၍ ဓားပြတိုက်နေသောကိစ္စ’၊ ‘ကုန်သည်များကိစ္စ’ စသည့် အကြောင်းများကို ကိုယ်တွေ့ရော၊

နယ်မှ တိုင်စာများနှင့်ရော ပူးတွဲ၍တင်ပြလျှင် တစ်ခါတစ်ရံ ဦးနုက ဆိုပါသည်။

“မိခင်ယုရေ၊ ငါ့နမ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနေစမ်းပါ။ မင်း အပုံကြီး ငယ်ပါသေးတယ်” ဟု ဆိုတတ်ပါသည်။

ဤအစ်ကိုလုပ်သူနှင့် ခင်ပုန်းသည်၏ မျက်စိထဲတွင် ကျွန်မသည် ဘယ် သောအခါ အရွယ်ရောက်ပါမည်နည်း။

ကျွန်မသည် သူတည်းဖြတ် ပြင်ဆင်ပြီးသော စာရွက်များကို မရဲတရဲ ကိုင်ရင်းမှပင်...

“အချို့လည်း သတိထားရေးတာပဲ။ အခုလိုဆိုတော့ ကို အချို့နဲ့အတူရှိ နေရင်တော့ ကိစ္စမရှိဘူး။ ကိုက ခရီးထွက်ထွက်နေရတာ၊ အချို့စာမူတွေကို ကိုမရှိရင် ဘယ်သူပြုမှာလဲ” ဟု မေးမိ၏။

“ကိုသန်းဆွေကိုပြ၊ ကိုသန်းဆွေကိုပြ၊ ဒီလူက တကယ့်စာရေးဆရာ၊ ဘက်လည်းမလိုက်ဘူး၊ သတ္တိလည်းရှိတယ်။ ဘယ်သူကများ သူ့ကို ‘အလွမ်း စာရေးဆရာ’ ရယ်လို့ နာမည်တပ်လဲမသိဘူး။ တကယ်တော့ ဘယ်သူ့အမွေးမှ ခံတဲ့လူမဟုတ်ဘူး။ တကယ်သတ္တိရှိတာ၊ အချို့တို့ စာရေးဆရာတွေထဲမှာကို ကြည့်ညှိတဲ့လူတွေ အများကြီးရှိတယ်။ တချို့ကျတော့ သံရုံးအမွေးခံလို့၊ ကို သိပ်စိတ်ပျက်တာပဲ။ အရက်တစ်ပုလင်းနဲ့ပေမဲ့ တိုင်းပြည်ရောင်းစားချင်တဲ့ သူတွေလည်း ရှိတယ်။ ကိုသန်းဆွေဆိုတဲ့လူက ကုလားထိုင်တစ်လုံးအတွက်နဲ့များ ဘယ်သူ့မှ အမွေးမခံလို့ ဒီလူ ကလပ်ကလယ်ဖြစ်နေတာ၊ ကိုတို့တော့ အဲဒီလို သတ္တိမျိုးရှိတာ သဘောကျတယ်”

ကျွန်မသည် ထိုစဉ်ကတည်းက ရေးပြီးသမျှ စာများကို သူခရီးထွက်နေ သည်နှင့် ကြိုလျှင် ကိုသန်းဆွေကိုပြပြီးမှ မဂ္ဂဇင်းတိုက်များသို့ ပို့ပါသည်။

အသင်းအပင်း အစည်းအဝေးကိစ္စများတွင်လည်း မတက်မဖြစ်သောအခါ သူ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ကဲ...လာ၊ မရွေ့ယု၊ ကျွန်တော်ကတော့ မသွားချင်ဘူး၊ ခင်ဗျားတက်ဖို့ ကိစ္စရှိတယ်ဆို၊ ကျွန်တော် အဖော်အဖြစ်လိုက်ခဲ့မယ်” ဆိုကာ သူ့ကျွန်မနှင့်အတူ လိုက်တတ်ပါသည်။ လူထုဟောပြောပွဲ၊ စည်းဝေးပွဲများကိုမူ ကျွန်မသည် ကျန်းမာ ရေးကြောင့် အထူးပင်ရှောင်ခဲ့ပါသည်။ တက္ကသိုလ်တွင်နေစဉ်ကသာ ကျောင်း အတွက်နှင့် အဆုတ်နာဆေးရုံအတွက် ရန်ပုံငွေလိုချင်၍ နှစ်ခါ စကားပြောခဲ့ ပါသည်။

သံရုံးများက စာရေးဆရာအဖြစ် ကျွန်မအား ဧည့်ခံပွဲများသို့ ဖိတ်ခေါ် ပြန်လျှင်လည်း ခင်ပွန်းသည်ရှိပါလျက်နှင့် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မသွားချင်၊ အစ်ကိုကြီးမှာလည်း စစ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ နိုင်ငံခြားသံရုံးများကို တစ်ဦးချင်း ဆက်ဆံခွင့်မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် သံရုံးများမှ ဖိတ်ခေါ်တိုင်း ကျွန်မ ဘယ် ဧည့်ခံပွဲကို မတက်ပေ။

ကျွန်မ၏ နာမည်ကြီးလှသော မွေးဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်အဖြစ် စင်တင်သောနေ့ မတိုင်ခင်ကမူ သူ့ထံသို့ စာရေးလိုက်ပါသည်။

ဆရာသခင် ကျေးဇူးရှင်ကြီးရေ...

တပည့်ဖြစ်သူရဲ့လက်ရာ 'မွေး'ကို ရုံတင်တော့မှာမို့ ကြည့်စေချင်ပါတယ်။ ဇနီးတော်၊ သားတော်၊ သမီးတော်တွေနဲ့ပဲအတူ သတ်သတ်ကြည့်လိုပါသလား၊ မယုတို့ အိမ်သားစုနဲ့ပဲ ကြည့်လိုပါသလား၊ အကြောင်းပြန်ပါ။

ချမ်းမြေ့ရွှင်လန်းပါစေ။

မိယု

သူ့ထံသို့ ကျွန်မသည် ခပ်ပြောင်ပြောင်ချော်ချော်ပင် စာရေးလိုက်ပါသည်။ 'မွေး'ကို စင်တင်သောနေ့ကမူ ကျွန်မတို့မိသားစုနှင့်အတူ သူ့မိသားစုလာ၍ ကြည့်ပါသည်။ ရုပ်ရှင်အပြီးတွင် သူ ကျွန်မအနားသို့ကပ်လာသည်။

“ကျော်ဆွေ အကောင်းဆုံးအမှုအရာလုပ်သွားတာပဲ မယု” ဟူ၍ မှတ်ချက် ချသွားပေသည်။

၁၉၆၂ခုနှစ်၊ မတ်လ။

မုန်တိုင်းမှာ ပြင်းထန်စွာကျရောက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မသည် 'သူ့ကိုမှချစ်မိ လေခြင်းကွယ်'ဝတ္ထုကို ရေးသား၍ မြဝတီသို့ ပို့ပါသည်။ မြဝတီကလည်း ပယ်သည်။ ရှုမဝသို့ပို့ပြန်တော့လည်း ရှုမဝကပယ်သည်။ ဦးကျော်သည်ပြန်စာ တွင် အပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ကို ထည့်ရေးလိုက်ပါသည်။

“မခင်ယုရဲ့ဝတ္ထုကို ကိုသန်းဆွေကိုလည်း ပြကြည့်ပြီးပါပြီ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ကကို မထည့်တာကောင်းပါတယ်ဆိုလို့ ပြန်ပို့လိုက်ပါတယ်” ဟု ရေးသားလိုက် ပါသည်။ ကျွန်မသည် ထိုအပယ်ခံရသော ဝတ္ထုလေးကို အကြိမ်ကြိမ်ဖတ်ရင်း ပြုံး၏။ ဤဝတ္ထုကို ခင်ပွန်းသည် ဦးပုံစံကြီး ဒုလ္လဘခံ ပဉ္စင်းတက်၍ တရား

စိတ်ကူးချီချီ

အားထုတ်နေစဉ် ရေးခြင်းဖြစ်၏။ ခင်ပွန်းသည်အလစ်တွင်ရေးလိုက်သော ဤ ဝတ္ထုကို ခင်ပွန်းသည်ကိုယ်တိုင်က ယုံမှတ်၍ လွှဲအပ်ထားသူ ကိုသန်းဆွေ ကိုယ်တိုင်က ပယ်သည်ဆိုတော့ ကျွန်မ ဘာများတတ်နိုင်ပါဦးမည်နည်း။

စိတ်ထဲကတော့ ဤဝတ္ထု၏ နာမည်လေးကိုပင် ချစ်သည်။ စကားလုံးများ ကိုရော၊ ဇာတ်လမ်းများကိုရော ဖတ်ကြည့်တိုင်း ပန်းပွင့်ဖတ်နုလေးကို ကိုင် တွယ်ကြည့်ရသလို နူးနူးညံ့ညံ့ရှိလှသည်ဟူ၍ ထင်ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်မက ပွင့်ဖတ်နုလေးနှင့်တူသည်ထင်သောဝတ္ထုကို သူတို့ အားလုံးက ဝမ်းနစ်နှင့်တူသည်ဟုထင်၍ ပယ်သောအခါ ကျွန်မသည် သနား စရာကောင်းသော ဤဝတ္ထုစာမူလေးကို အံ့ဆွဲထဲသို့ သိမ်းသွင်းလိုက်ရပါသည်။

နောက်တစ်နှစ် နွေဦးပေါက်တွင် ကိုသန်းဆွေ အိမ်သို့ ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်မတို့သည် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြ၏။ “သူ့ကိုမှ ချစ်မိလေခြင်း ကွယ်” ဝတ္ထုအကြောင်း ရောက်သွားပါသည်။

“မခင်ယုဝတ္ထုဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ပယ်ရဲတယ်လေ။ တချို့ကျတော့ သူတို့ဝတ္ထုပယ်ရင် စိတ်ဆိုးတယ်ဗျာ။ ရန်တွေ့ခံရတာ အမော။ ခက်တာက စာရေးတယ်ဆိုတာ စင်တင်ပေးတဲ့သူက ကလောင်သစ်တွေကို စင်တင်ပေးချင် တာပေါ့။ တင်ပေးသင့်သလောက် တင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဟုန်အရှိန် ဆိုတာကတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြီးစားရတယ်ဆိုတာကို သူတို့သဘောမပေါက် တော့ ခက်တယ် မခင်ယု”

“ဒီလိုပဲပေါ့ ကိုသန်းဆွေရယ်၊ သူတို့ကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို တွေးမကြည့် ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ‘ငါဟာ စာကို ရေးချင်တာလား၊ စာရေးဆရာအဖြစ် နာမည်ကြီးချင်တာလားဆိုတာ’ တကယ်စာရေးချင်တဲ့လူဟာ ဘယ်လိုပဲပယ်ပယ်၊ ရေးကိုရေးနေရမှ။ ဒါနဲ့လေ၊ မယု အစ်ကိုကြီးကို စာတစ်အုပ်ရေးဖို့ ပြောပြထား တယ်”

“ဘာစာအုပ်လဲဟင်”

ကျွန်မသည် ငိုငို၍သွားမိ၏။

“ကျွန်မ၏ချစ်သူများဆိုတဲ့ စာအုပ်”

တွေးငိုနေရင်းမှ ဖြည်းဖြည်းဖြေလိုက်၏။

“အဲဒီနာမည်လေး ကျွန်တော်ကြိုက်တယ်ဗျာ”

ကျွန်မကမူ သက်ပြင်းချလိုက်ပါသည်။

“ဘယ်တော့ရေးမှာလဲ”

“အဲဒီစာအုပ်ကလေး မရေခင်ကတည်းက အပယ်ခံနေရတာ” ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပန်းနည်းပြောလိုက်၏။

“မယုတစ်ယောက်က ပြောတော့မယ်”

“အဟုတ်ပြောတာ ကိုသန်းဆွေ၊ အစ်ကိုကြီးကလေး ဒီစာအုပ်အကြောင်း ပြောပြကတည်းက အချို့ရေးတာ ထုတ်ဝေလို့မဖြစ်ပါဘူးတဲ့”

သူသည် ကျွန်မမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒါပေမဲ့လေ မယုတော့ ရေးမှာပဲ။ တစ်ခုတော့ သူကပြောတယ်။ ရေးချင် လွန်းရင်လည်း ရေး၊ ကိုသန်းဆွေကို အရင်ဖတ်ခိုင်းဦးတဲ့”

“အင်း...ဖတ်ကြည့်မယ်လေ” သူက အားတက်သရော ပြောပါသည်။ ကျွန်မကတော့ သက်ပြင်းချမိ၏။

“ဒီစာအုပ်ကြီးက မယုသေမှပဲပြီးနေမလားမသိဘူး။ မယုက သေသွား ပါပြီတဲ့၊ ကိုသန်းဆွေကို ပေးခဲ့မယ်။ ကိုသန်းဆွေ ထုတ်ဖြစ်အောင်ထုတ်နော်”

“ဘယ်နှယ်ပြောရတာလဲ မယုရယ်၊ ကျွန်တော်လေ တစ်ခါတစ်ခါ မယု ကို ပိန်ချည့်ချည့်မြင်ရရင် ကျန်းမာရေးအတွက် သိပ်စိုးရိမ်မိတယ်။ ခုကော နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်လေ၊ ကိုသန်းဆွေတို့ကသာထင်တာကိုး။ မယု စာရေး လို့ ပိန်တာလို့။ မယုစိတ်ထဲမတော့ စာရေးနေရရင် စိတ်ချမ်းသာနေတာပဲ။ အဲဒီစာတွေကိုသာ အစ်ကိုကလောင်ကြီးနဲ့ ခြစ်ခြစ်ပစ်ရင် ရင်ထဲ နင့်နင့်သွားတယ်”

သူသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း “ခက်တာက လိုချင်တဲ့ ပစ်ကွင်းကို ဒက်ခနဲ ကျည်ဆန်နဲ့ မှန်အောင်ပစ်နိုင်တာဟာ စစ်သားတစ်ယောက်ရဲ့ အရည် အချင်း တစ်ခုပဲ။ စာရေးဆရာဆိုတာကတော့ ဖတ်သူနှလုံးသားကို ဒက်ခနဲနေ အောင် စာလုံးနဲ့ ပစ်ရတာကလား။ မယုရဲ့ စကားလုံးတွေက အဟုန်အရှိန် ပြင်းတော့ သူစိုးရိမ်တယ်ထင်ပါရဲ့” ဟု ပြောပါသည်။

“ဒီလိုရှိတယ်လေ၊ ဒစ်စရေလီပြောသလို ရာဇဝင်ဆိုတာ ရွှေစာလုံးကြီးနဲ့ သားရေဖုံးပြီး မှန်ပီရီထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ စာလုံးတွေထက် အဲဒီစာအုပ်ထဲမပါတဲ့ အကြောင်းတွေက တကယ်အရေးကြီးတယ်ဆိုသလိုပေါ့။ မယုရေးမှာတွေက တော့ ရွှေစာလုံးနဲ့သလောက်တဲ့ ကြီးမားခိုင်မာတဲ့ မှတ်တမ်းကြီးလည်း မဟုတ် ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့လေ ရာဇဝင်ဆိုတာ အရှိပဲဖြစ်စေချင်တယ်။ ရုပ်ရှင်ကော်ပြားကို

(Editing) အယ်ဒစ်တင်းလုပ်သလို အလယ်ကောင်က အခန်းကို ဖြတ်ပစ်ပြီး ဟိုဘက်ဒီဘက် ဆက်လိုက်တာမျိုးတော့ ဘယ်တရားမလဲ”

သူသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်းမှ ထ၍လမ်းလျှောက်၏။ ဧည့်ခန်း ပြတင်းမှာ သွားရပ်ကာ အပြင် ခြံထဲကို လှမ်းကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်နေသည်။ ပြီးမှ ကျွန်မကို လှည့်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်၏။

“ဆူးလေဘုရားလမ်း အိမ်မှာတုန်းက မယုကို ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့ (True Drama) ဆိုတာ သတိရသေးလား”

“ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး”

ကျွန်မက ဖြေလိုက်၏။

“အေးလေဗျာ၊ အဲဒီလိုပေါ့၊ ကျွန်တော်ဖြင့်လေ ခင်ဗျားဗိုလ်ကြီးကို အမှု ဆင်သလိုလို ဟိုတလောက သတင်းကြားမိသေး။ အဲဒီလိုကြားတော့လည်း ကျွန်တော်ပေးမိတဲ့ (Immortal wife) စာအုပ်ကိုပဲ သွားသွားသတိရနေတယ်။ တစ်ခါ ရွေးကောက်ပွဲနားနီးတုန်းကလည်း မယုတို့နှစ်ယောက် ကွဲနေတယ်ကြားလို့ ပြေးလာသေးတယ်။ မယုနဲ့မတွေ့ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီတုန်းက သူက ပေါက်မှာ၊ မယုစိတ်ထဲမတော့ သူ့ကို အမှုဆင်တယ်ကြားတိုင်း ‘သစ္စေနမေ သမောနတ္ထိ၊ ဒောမေ၊ သစ္စာပါရမီ’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးပဲ ခဏခဏရွတ်မိတယ်”

“လာဗျာ၊ ခြံထဲကို လျှောက်ရအောင်” ကျွန်မတို့ ခြံထဲကို ဆင်းသွားကြ၏။ ဘုရားကျောင်းဆောင်ဘက်သို့ ဆင်းသွားသော လမ်းတွင် ‘ဒန့်နွယ်လက်ဆက်’ ပင်ကြီးရှိသည်။ ထိုသစ်ပင်ကြီးတွင် ဇလက်ထော် လက်တံရှည်ကြီးများသည် ပင်စည်ကိုပတ်၍ ဖားဖားဝေကာ ဖြာကျ၍နေပေသည်။

“မှတ်မိသေးလား၊ ဒီဂွတ္တလစ်အိမ်ကို ဆောက်ပြီးစနစ်က ကိုသန်းဆွေ ပေးလိုက်တဲ့ ဇလက်ထော်ပင်လေ။ သူ့အပင်က ပွင့်လည်းမပွင့်ဘူး”

သူသည် ခပ်ထေ့ထေ့လေးပြုံးကာ...

“မယုကလည်း သန်းဆွေတို့ဘဝက ဒီလိုပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အချိန်တန်တော့ ကြည့်ပါလေ၊ မနိုင်အောင် အံ့နဲ့ကျင်းနဲ့ကို ပွင့်ပြပါလိမ့်မယ်”

“မမစိန် အိုးပါပေးလိုက်တဲ့ နှင်းဆီတွေကတော့ နှစ်တိုင်းပွင့်တယ်၊ စံပယ် တွေလည်း ပွင့်တယ်”

သူနှင့်ကျွန်မသည် ဘုရားကျောင်းဆောင် လှေကားရင်းတွင် ထိုင်ကြ၍

စာအုပ်များအကြောင်းကို စကားရောက်သွားပြန်သည်။ စင်စစ်မတော့ သူသည် တက္ကသိုလ်သို့မရောက်၊ ဘီအေမအောင်ပေမဲ့ စာဖတ်အလွန်များသည်။ ကျွန်မသည် အင်္ဂလိပ်စာကို ဘီအေအောင်ရုံလောက်သာ တတ်သည်ဆိုလျှင် မမှားပါ။ ကျွန်မဖတ်သော စာအုပ်မှာ သူဖတ်သောစာအုပ်၏ ဆယ်ပုံပုံတစ်ပုံပင် ရှိမည် မဟုတ်ပေ။

“ဒါနဲ့ ခုတလော စာရေးတာလည်း မတွေ့ဘူး” ဟူ၍ သူ့ကိုပြောလိုက်၏။ ကျွန်မသည် သူ့ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါးများကို အစဉ်စောင့်၍ ဖတ်သည်။

“မရေးဆို အဖတ်များသွားတဲ့အခါ ရေးတာမှာ လျော့သွားတယ်။ ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ရှုမဝတို့ ပဒေသာတို့မှာ စာတည်း ဝင်လုပ်တာ စောသွားတယ်ထင်တယ် မယုရယ်။ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတွေကို ရေးပြီးတိုင်း ကျွန်တော်က အယ်ဒီတာမျက်လုံးနဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပယ်မိနေတယ်”

သူသည် ပြောရင်း ရယ်ပါသည်။

“သူများတွေလို လက်ကျသွားတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ခုတလော ဆောင်းပါးတွေကလည်း ရေးတာကောင်းသားနဲ့၊ ပြီးတော့ ဆရာတင့်တယ်တစ်ယောက် မြဝတီမှာ သူ့ရဲ့ ‘လိုက်တော်မူသင့်ပါရဲ့’ကို မယု သဘောကျလိုက်တာ”

“အေးဗျာ၊ ကိုတင့်တယ်ရယ် အဆန်းပဲ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် စိတ္တဇဆေးရုံရောက်မှ သူရေးတဲ့စာတွေ ပိုကောင်းလာတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မယုလည်း ဒီလိုပဲထင်တယ်။ ဒါနဲ့ ဆရာတင့်တယ်ကို သွားကြည့်ရအောင်လား”

“သူ့ဖြင့် ခနော်ခနဲ့နဲ့၊ ပြီးတော့ လူရှေ့ကျ ဟန်လည်းမဆောင်နိုင်ဘူး။ သွားမတွေ့ပါနဲ့ဗျာ၊ မယု စိတ်ထိခိုက်မှာနော်”

ကျွန်မသည် သူက မသွားနှင့်ဆိုလျှင်လည်း သူ့စကားကို နာခံမိသည်။ ထိုနေ့က သူ ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်သွားတော့သည်။

စာရွက်ပေါ်တွင် တစ်ဆက်တည်းရေး၍သာ သူနှင့်မပြတ်တွေ့သလို ဖြစ်နေရသည်။ တကယ်တော့ သူနှင့်ကျွန်မ တစ်နှစ်မှာ တစ်ခါနှစ်ခါသာ ဆုံကြသည်။ ဆုံမိလျှင်မူ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြော၍မဆုံးနိုင်ပေ။ သူ့ကိုမတွေ့ရတာ ကြာလျှင် သူ့သတင်းကိုသာ နားထောင်နေမိ၏။ ကြေးမုံမှာ ခေတ္တဝင်လုပ်သလို တော်ကြာ မိုးကြိုးရောက်လိုက်၊ တော်ကြာ အသံလွှင့်ရုံမဂ္ဂဇင်းကိုပေးသလို၊ သတင်းရလိုက်နဲ့ မြဝတီမှ ထွက်ကတည်းက သူ့အတည်တကျ

နှစ်ရှည်လများ တစ်နေရာတည်းတွင် အလုပ်လုပ်သည်ဟူ၍ ကျွန်မ မကြားရပေ။
ရှုမဝတွင်တော့ ညနေတိုင်းလိုလို ရှိတတ်သည်။

တစ်နေ့တွင် အစ်ကိုကြီးသည် တနင်္ဂနွေနေ့ မြို့ထဲမှ လည်ပတ်ပြီးအပြန်
စာတစ်အုပ်ကို ပေးလာသည်။

“ရှော...အချို့ရဲ့ဆရာရေးတဲ့ ‘ခယောင်းတော’ ဒီလူပေးတာ စောင့်မနေနိုင်
လို့ ကိုယ်ဝယ်လာတယ် ဖတ်”

ကျွန်မသည် ကိုသန်းဆွရေးသော ‘ခယောင်းတော’ကို ဖတ်ကြည့်ပါသည်။
ခလုတ်ကန်သင်းတို့ဖြင့် ပေါများလှသော ဤလောကကို ‘ခယောင်းတော’ဟု
နာမည်ပေးထားသည်ကိုတော့ ကျွန်မ သဘောကျသည်။ ‘ခယောင်းတော’ဝတ္ထုတွင်
သူ့ပုံကို သူထုထားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်မမျက်လုံးတွင် သူ့ပုံကို ပီပီ
သသ မမြင်မိ။ ကျွန်မမြင်ရသော အပြင်တွင်တွေ့ရသည့် သူ့ပုံအစစ်တွင်မူ
‘ရွှင်ပြုံးခြင်း၊ ကြံ့ခိုင်ခြင်း၊ နှလုံးသားမှာ ကျယ်ပြန့်ခြင်းနှင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ အပူ
မကပ်လို၊ ဒုက္ခမရှာလိုသော’ သွင်ပြင်ဟန်များကို ကျွန်မ ပို၍ မြင်ရသောကြောင့်
ပင်တည်း။

မှန်၏၊ တချို့စာရေးဆရာတို့၏ မူမမှန်သော စာရိတ္တကြောင့် များသော
အားဖြင့် စာရေးဆရာများကို လူများက အထင်သေးခံခဲ့ကြရသည်။ အတွင်းသိ
အကြောင်းသိ ကျွန်မတို့အချင်းချင်းမူ စိတ်ပျက်သူကို စိတ်ပျက်သော်လည်း
လေးစားထိုက်သောသူကိုမူ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ လေးစားမိသည်။

စင်စစ် ကျွန်မပင်လျှင် စာရေးဆရာ အမည်မခံထိုက်ပါ။ လင့်လုပ်စာကို
အေးအေးဆေးဆေးထိုင်စား၍ စာရေးနေခြင်း၊ တစ်ဖက်က ကံအကြောင်းတရား
ကြောင့် ရုပ်ရှင်နယ်တွင် ဝတ္ထုများစွဲကာ ဝင်ငွေကောင်းခြင်းကြောင့် စာပေနယ်၌
ရပ်တည်ကျော်ကြားနေခြင်းမှာ ချီးမွမ်းဖွယ်လည်းမဟုတ်၊ အံ့ဩဖွယ်လည်း
မဟုတ်ပါပေ။

ကိုသန်းဆွဘဝက ပန်းမွေ့ရာ ရွှေကော်ဇော ဆိုသည်မှာလည်း ဝေး၍
ဖျာအဆင်သင့် ခင်းပေးမည့်သူပင် ရှိသည်မဟုတ်။ သူ့စာကိုပင်လျှင် သူကြိုးစား
သင်ရင်း တစ်ဖက်ကလည်း သူ့ထမင်းထုပ်ကို သူ့ရှာဖွေစားခဲ့သည်။

ဓနရှင်၊ ရာထူးရှင်၊ မြေရှင်ကြီးများ၏ သားသမီးတို့ကဲ့သို့ ကျောင်းကထွက်
လျှင်လည်း ရာထူးအဆင်သင့်၊ တိုက်အဆင်သင့်၊ မိန်းမအဆင်သင့် ကြိုလင့်နေ
ကြသည်မဟုတ်။ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်ဖန်တီးရာတွင် စာရေးခြင်းဟူသော အလုပ်

တစ်ခုတည်းနှင့် မားမားရပ်တည်၍နေနိုင်ခြင်းမှာ ကျွန်မမျက်လုံးထဲတွင် ကြည်ညိုလေးစားဖွယ်သော အရည်အချင်းကြီးပင်တည်း။

မယုံလျှင် စမ်းကြည့်ကြပါလေ။ သို့သော် တစ်ခု သတိပေးလိုသည်မှာ စမ်းကြည့်သောအခါ “သံရုံးအမွှေးမခံစတမ်း၊ ကုလားထိုင်ထိုးပေးလျှင် မယူစတမ်း”ဆိုသော စကားလုံး စည်းကမ်းကလေးကိုတော့ ထားပါရစေ။

ကိုသန်းဆွေမှာ သူ့အရက်ကိုကြိုက်၍ သူ့ဘာသာသောက်သည်မှတစ်ပါး၊ တခြား အားပျော့သောစာရိတ္တကို သူ့ရင်ထဲတွင် ကျွန်မ မတွေ့ပေ။ ဆယ်နှစ် ဆယ်မိုးစလုံး မျိုးနှင့်ချီ၍ ကျွန်မတို့တစ်မျိုးသားလုံး ပျက်စီးနေသော စာရိတ္တမှာ ‘ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားမကိုးလိုခြင်း’၊ ‘ကိုယ့်ဘဝကို ဖန်တီး၍ မယူတတ်ခြင်း’ပင် ဖြစ်သည်။ ဘယ်သူ့အပြစ်ဟူ၍တော့ ယခုအခါကျခါမှ ကျွန်မ မတင်ပြလိုတော့ပါပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုစာရိတ္တကို ပျော့ညံ့အောင်လုပ်သော လူမွေးသည့်စနစ် တီထွင်သည့် ‘လူမွေးသူ ဆရာကြီးများရော’၊ ‘အမွှေးခံသူများရော’ သဗ္ဗသင်္ခါရအနိစ္စဘဝကို ရောက်ကုန်သောကြောင့်တည်း။ အကယ်၍သာ လူမွေးစနစ်ကို ဆက်လက်အသက်သွင်းနေကြဦးမည်ဆိုလျှင် ဤတိုင်းပြည်၏ အနာဂတ်မှာ ရင်လေးဖွယ်ပင်တည်း။

ဆရာဦးထင်ဖတ်၏ စာတစ်ပိုဒ်ထဲတွင် ဂေါ်ကီသည် ဆင်းရဲခြင်းတရားကို သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် တကယ့်ကို တွေ့ထိခံစားခဲ့သူတည်းဟု ဆိုခဲ့၏။

ကျွန်မတို့တွင်လည်း ဆင်းရဲခြင်းဆိုသည်ကို ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုတည်းတွင်မက အာရုံခြောက်ပါးစလုံးနှင့် တကယ့်ကို ထိထိမိမိ တွေ့ခဲ့ရသူများဖြစ်သောကြောင့် ကိုသန်းဆွေ စာသင်ချိန်မှသည် မိန်းမယူ၊ ယခုလို စာရေးဆရာဘဝနှင့် ရပ်တည်နေသည့်တိုင်အောင် သူ့ဖြတ်သန်းလာခဲ့သော ‘မဂ္ဂယောဂ်’သည် မည်မျှ ခလုတ်ကန်သင်း ဆူးငြောင့် စေးပျစ်၊ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ ထူပြောမည်ကိုလည်း ကောင်း၊ ဖြတ်သန်းလာသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင်လည်း ဒဏ်ရာဒဏ် ချက်တို့နှင့် တကွ မည်မျှ အရေထူ ဇွဲရှိမည်ကိုလည်းကောင်း ကျွန်မတို့ သိရှိနားလည်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ‘မဂ္ဂယောဂ်’တွင် သူထုထားသောပုံသည် သူ၏အပြင်၌ရှိသော တကယ့်ခန္ဓာကိုယ်၏ သွင်ပြင်ကိုမမီဟု ကျွန်မ ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်မခင်ပွန်းသည်သည် ကျွန်မအား ပထမဆုံး တွေ့ရှိစက ဂျင်းဗာတင် ရေးသော Out of the night ဝတ္ထုထဲမှ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ရေးပေးခဲ့ပါသည်။ (မူရင်းအင်္ဂလိပ်စာကိုယ်ကိုပါ ပူးတွဲတင်ပြခြင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါရန်)

"Out of the night that covers me.
 Dark as a pit from pole to pole.
 I thank whatever God it may be,
 For my unconquerable soul."

မြန်မာဘာသာအရမူ...

“အမှောင်ထုသည် မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းမှသည် တောင်ဝင်ရိုးစွန်းအထိ ပိတ်မှောင် ဖုံးကာလျက်ရှိ၏။ ငါ၏ဦးခေါင်းတို့သည် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တို့ဖြင့် သွေးချင်းချင်းနီလျက်ရှိ၏။ သို့သော် ငါ၏စိတ်ဝယ်မပြို။ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးသောစိတ်ဓာတ်အား ငါ့ခန္ဓာကိုယ်တွင်းသို့ သွင်းပေးအပ်သော သမာဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်များအား ငါ ကျေးဇူးတင်ပါ၏”

ထိုကဗျာကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ခဏခဏရွတ်ဖတ်သည်ဟူ၍ ကျွန်မ ခင်ပွန်းသည်က ပြောပြပါသည်။

ယခုလည်း လူတကာက အလွမ်းစာရေးဆရာဟု သမုတ်အပ်သော ကိုသန်းဆွေ၏ နှလုံးသားတွင်မူ ကျွန်မသည် (Unconquerable soul)ဆိုသော ‘အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးစိတ်ဓာတ်’ကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပင်တည်း။

၁၉၆၄ခုနှစ်သို့ပင်ရောက်လာ၍ ကျွန်မ၏ ‘ပန်းပန်လျက်ပါ’ဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်အဖြစ်နှင့် ပြရသည်မှာ (၂၉)ပတ်ထဲသို့ ရောက်ချိန်ဖြစ်၏။

အစ်ကိုကြီးသည် သူတို့မိသားစုအား ရုပ်ရှင်ကြည့်ရန် ဖိတ်ခေါ်လာခဲ့၏။ ရုပ်ရှင်မှာလည်း ၂၉ပတ်မြောက် နောက်ဆုံးအပတ်ဖြစ်သည်။

မမစိန်ရော သားတို့ သားသမီးတို့ပါ ပါလာသည်။ ကျွန်မသည် သူတို့ကို ပြေး၍ ဆီးကြိုရင်း...

“အစ်ကိုရေ၊ ကိုသန်းဆွေကြီးလေ အချို့နဲ့မတွေ့တာကြာလှပြီ။ အချို့တော့ ထင်တယ်၊ သူအရက်တွေသောက်နေလို့ မလာတာဘဲထင်တယ်”ဟု မမစိန်ရှေ့တွင် ပြောလိုက်ပါသည်။ မမစိန်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်ရင်း သူ့မျက်နှာတစ်လှည့် ကျွန်မမျက်နှာတစ်လှည့် ကြည့်ရင်း ပြုံးနေသည်။

“မှန်တယ်ဗျို့၊ အဲဒီအကြောင်းလည်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က နည်းနည်းပါးပါးနဲ့ ကောင်းကောင်းသောက်တာပါဗျာ” သူသည် တဟဲဟဲ ဆက်၍ ရယ်နေသည်။

“ပြီးတော့လည်း မယု သတင်းနားထောင်နေတယ်၊ ဘယ်မှာမှလည်း

သူ အတည်တကျမလုပ်ဘူး”

“မယုကလည်းဗျာ၊ လူကို ချောက်မချစမ်းပါနဲ့၊ ဆိုရှယ်လစ်လောကကြီး ဘယ်နှယ်အလုပ်မလုပ်ဘဲ ထမင်းစားရမလဲ။ ကျွန်တော့်သားတွေနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မယုကလည်း သိသားနဲ့၊ (Officer)အမှုထမ်းကြီး တွေလို ရုံးထိုင်ပြီး ‘ခွင်’တွေ ‘ဘောင်’တွေကြားမှာ အလုပ်လုပ်ရမှာသိပ်ပျင်းတာပဲ။ ပြီးတော့လည်းလေ၊ ကျွန်တော်တို့ စာပေသမားအချင်းချင်း အတူတူတွဲလုပ် တဲ့အခါ၊ လခစားဘဝရောက်လာရင် အတွင်းလှည့်လှည့်စားချင်တာတွေ တွေ့ရ တော့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူကမှအလုပ်မဖြုတ်ဘဲ ကျွန်တော်ကချည်း ထွက် ထွက်လာတာ”

“မယု...ကိုသန်းဆွေရဲ့သတင်း နားထောင်လျက်ပါပဲ။ မမစိန်သဘော ကောင်းတိုင်း လူပျိုလိုမနေနဲ့။ သားတွေက ရလာပြီ” ကျွန်မသည် မမစိန်ဘက် လှည့်ကာ ‘ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း’မှာ မယုလေ မိန်းမတို့အကြောင်းရေးတာ မမစိန်ကို ရည်စူးရေးတာ။ သူလေ မမစိန်နဲ့ရပေလို့၊ အလိုကြီးတဲ့မိန်းမနဲ့သာရရင်ခက်မှာ” ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အချီအချပြောနေသလောက် မမစိန်ကမူ ခပ်နဲ့နဲ့လေးပင် ပြုံး၍ နားထောင်နေပါသည်။

“မယုကလည်း ပူတတ်ရန်ကောဗျာ၊ ဒါနဲ့များ သူတရားတွေ အားထုတ်နေ သတဲ့”

“တရားထိုင်ရတာ အဲဒီအပူတွေ များလွန်းလို့ အေးအောင်ထိုင်ရတာ၊ နို့မို့ရင် ရူးမှာပေါ့”

“တကတည်း တစ်ကမ္ဘာလုံး သူထမင်းစားနေရတာကျနေတာပဲ” သူ့စကား ဆုံးလျှင် အစ်ကိုကြီးကပါ သူနှင့်ရော၍ ရယ်ပါသည်။

“ဆရာတက်တိုးကလည်း ကျွန်တော့်ကိုပြောတယ်ဗျာ၊ သူနဲ့အတူ အလုပ် လုပ်ဖို့။ မင်းမှာ သားတွေနဲ့တဲ့။ ကျွန်တော်က မလုပ်ချင်ဘူး”

“ဆရာကလည်း ကိုယ့်တပည့်ဆိုတော့ သံယောဇဉ်ရှိတာကိုး၊ ပြောမှာပေါ့”

“ကျွန်တော် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီတွေနဲ့ဆက်ပြီး ဇာတ်ညွှန်းတွေ ရေးနေပါတယ်”

“ကဲ...ကဲ ကော်ဖီသောက်ကြ၊ သွားကြစို့” အစ်ကိုကြီးက ကော်ဖီတိုက် ပါတော့သည်။

၁၉၆၄ခု၊ ဧပြီလ ၁၄ရက်။

စိတ်ကူးချီချီ

mgyoe.com

သူသည် ‘ခယောင်းတောမှ ရုတ်ခြည်းထ၍’ သွားပါသည်။

ကဲ...ဘာများတတ်နိုင်ပါဦးမည်နည်း ဝတ္ထုသာဆိုလျှင် ဤနေရာမှာ စာရေးဆရာ လူသတ်သလေး ဘာလေးနှင့် ဝိုင်းဝေဖန်ကြ ဆဲကြမည့်ဖြစ်ခြင်း။

ယခုတော့ တကယ့်ကို ဆတ်တင့်ငုံ ကျွန်မတို့အားလုံး ပိုးစိုးပက်စက် ကျန်ရစ်ကြလေသည်။

လေးတန်းတွင် စာသင်ရစဉ်က မုဆိုးကြီး အမဲတစ်ကောင်ရ၍ ဝေသည့် အကြောင်းကို ဖတ်ရပါသည်။ ထိုဝတ္ထုတိုထဲတွင် မုဆိုးကြီးသည် အမဲကောင်၏ အသည်းနှလုံးကို သူ၏ အဆွေခင်ပွန်းအား ပေး၏။

ကျွန်မတို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်၏ အသည်းနှလုံးကား ကိုသန်းဆွေပင် တည်း။

၁၉၆၄ခု၊ ဧပြီလ၊ ၁၈ ရက်နေ့။

သုသာန်မြေကိုခွာရန် ကျွန်မသည် အပါးတွင်ရပ်နေသော ခင်ပွန်းသည် လက်အား အားပြု၍ ကိုင်လိုက်ရပါသည်။ ဒူးများက ပျော့ညွတ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

စောစောက ထူပြောလှသော လူထုပရိသတ်ကိုမတွေ့ရတော့ပြီ။ ကျွန်မ တို့အပါးတွင် သခင်တင်ဦး၊ ဦးရန်အောင်၊ ဆရာထင်လင်း၊ မောင်ခင်မောင်၊ မညိုတို့ လူစုကျဲကျဲကို တွေ့ရသည်။

သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် အလုပ်သမားတို့သည် အုတ်တစ်ရစ်စီ တစ်ရစ်စီ ပုံး လျက်ရှိ၏။

“အချို့ သွားကြစို့”

ကျွန်မသည် အစ်ကိုကြီးလက်ကို ဖိ၍ မြဲမြဲကိုင်ကာ အားပြုလိုက်ရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်ဖက်တွင် ယခင်က ကျွန်မကိုင်၍ လျှောက်လာရသော အဆွေခင်ပွန်း၏လက်မှာ မရှိတော့သောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

အိမ်ရောက်လျှင် စာဖတ်ခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေမိ၏။ ရင်ထဲ မှ ကဗျာများသည် ပွင့်အန် သွန်ကျလာကြသည်။ ခေါင်းမော်၍ ပြတင်းမှ ခြံပြင်သို့ မျှော်၍ကြည့်လိုက်မိသည်။

အို...လက်ထော်ပန်းများသည် ဖားဖားဝေသော အကိုင်းအလက်တို့မှ

ဝင်းပစ္စာ ပွင့်နေကြပြီတကား။

ပန်းတို့သည် သခင့်ကိုယ်စား ကျွန်မအပါးတွင် ကျန်ရစ်လေသလား။

မပိုင်သာချေ...

ဤ‘ကွန်း’မြေဝယ်

နေမညိုခင်၊ ကျွန်ုပ်အရှင်သည်

အလျင်တဆော၊ ‘ခယောင်းတော’မှ

ရုတ်ခြည်းထ၍၊ သွားသည့်နေ့က

သခင့်ကြင်ရာ၊ ချစ်သက်လျာမှု

သည်းစွာကြွေးဟစ်၊ သူ့အချစ်အား

ရင်လှစ်ဟင်းလင်း၊ ပြင်းပြင်းကွဲမျှ

ဗျာပါဒနှင့်

ပြ၍ပြ၍ ငိုသတည်း။

ငိုနိုင်လေသည်၊ သူ့အနေမူ

အိမ်သူကြင်သည်၊ ချစ်ဇနီးတည့်။

မပိုင်သာချေ...

မပြေမချော၊ ‘ခယောင်းတော’မှ

ရုတ်ခြည်းထ၍၊ သွားသည့်နေ့က

သခင့်ပုတ္တ၊ ဩရဿမူ

မွေးဖလမ်းကြောင်း၊ ကောင်းမြတ်စေသော

ရည်ရွယ်စော၍၊ မနောကြည်ဖြူ

ပေးလှူဒါန၊ ရေသွန်းချ၍

ခွန်းဟလှစ်ချွေ၊ အမျှဝေ၏။

ဝေနိုင်ပေသည်၊ သူ့အနေမူ

ဆွေသည်ကြင်ပွား၊ ချစ်သောသားတည့်။

မပိုင်သာချေ...

ကျွန်အနေမူ၊ မပြေလှစ်သာ

ရှေးကြမ္မာထင့်၊ ဝေးရာစွန်ဖျား

ထောင့်အကြားမှ၊ သခင်သွားရာ

ရူမောကာဖြင့်၊ လွမ်းပါလေသမျှ

ကျွမ်းသမျှအား

မပြဝံ့ ပြဝံ့တည်း။

ပန်းများပွင့်ရာ၊ ကျွန်ကွန်းသာတွင်
ဗျာပါနွမ်းလှိုက်၊ ထီးကျန်ခိုက်ဝယ်
သည်းဦးဝက်ထား၊ ရှင့်ရုပ်ပွားကို
သားသားထင်ထင်၊ ရှုဆင်ခြင်မှ
မကြင်သာသော၊ နှလုံးကြောမှ
ပြောမပြနိုင်၊ မျက်ရည်အိုင်သည်
ဖြိုင်ဖြိုင်မိုးသို့ သွန်းသတည်း။

အိုသခင်...သခင်သွားရာ
သံသာတစ်ဆစ်၊ ခရီးသစ်လည်း
ပြေပြစ်မည်လော၊ ချောမည်လောဟု
တွေးတောမနိုင်၊ ဒုက္ခအိုင်တည်း။

အကယ်၍သာ...

ရောက်လေရာတွင်၊ ကန္တာတစ်ကွေ့
ခေါင်ဆွေ့ဆွေ့ကို၊ တွေ့လေဘိမူ
စင်ဖြူပါသော၊ ကျွန်မနောမှ
သောသောဖြိုးဖြိုး၊ မျက်ရည်မိုးသည်
တိုး၍ဆင့်ပွား၊ အရှင့်ပါးဝယ်
မြသားရိပ်သွင်၊ သိတာစင်သို့
အစဉ်သွန်းဖျန်း၊ မိုးနှယ်ဆန်းသည်
သခင်ချမ်းမြေ့ပါစေသတည်း။ ။

(ကျေးဇူးရှင်သို့)

[ရွှေမဝမဂ္ဂစင်း၊ ဇွန်လ၊ ၁၉၆၄ခုနှစ်]

ဇီဝဂိုဏ်း

ပြီးခဲ့သော ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် ကျွန်မသည် ကိုသန်းဆွေအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ‘ခယောင်းတောမှရုတ်ခြည်းထဲ၍’ ဟူသော ဆောင်းပါးကို ရေးသားခဲ့ပါသည်။

ထိုဆောင်းပါးထွက်လာပြီးနောက် စာဖတ်ပရိသတ်ထံမှ စာများ လာရာ တွင် အများဆုံးလာသော စာများမှာ “ကျွန်မသည် ကိုသန်းဆွေအားမိ၍ (ဝါ) ကိုသန်းဆွေ စင်တင်ပေးလိုက်၍ စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လာသကဲ့သို့ သူတို့အားလည်း စင်တင်ပေးပါရန်” မေတ္တာရပ်ခံသောစာများ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစာများမလာခင်ကလည်း ကျွန်မထံသို့ စာမူများ၊ လက်ရေးနှင့် ရေးထားသော ဗလာစာအုပ်နှင့် ဝတ္ထုတိုရှည်များ အမြောက်အမြားရေးပို့ကြလေသည်။ ထိုစာမူများကို ကာယကံရှင်များထံသို့ ပြန်ပို့နိုင်သည့်အခါလည်း ပို့ခဲ့၏။ မဂ္ဂဇင်းများသို့ ပို့သည့်အခါလည်း ပို့ခဲ့ပေသည်။

ထိုစာမူများကြောင့် ယခုဆောင်းပါးကို ရေးခြင်းဖြစ်ပေသည်။ တစ်ဦးစီထံသို့ စာပြန်ခြင်းထက် ယခုကဲ့သို့ ဆောင်းပါးအနေနှင့် ရှုမဝမှရေးသားခြင်းကို ကျွန်မထံသို့ စာပေးသော စာဖတ်ပရိသတ်သည် လက်ခံကျေနပ်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ယုံကြည်ပါသည်။

စင်စစ် စာဖတ်ပရိသတ်ထံမှ စာများကို အကျဉ်းချုံး၍ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ပြရလျှင် “သူတို့လည်း စားရေဆရာဖြစ်လိုသည်၊ ကူညီပါ” ဟူ၍ ဆိုလိုခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

တစ်ခါကလည်း မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က သူ့ဝတ္ထုတွင် အမှာစာရေးခိုင်း၏။ ကျွန်မက ရေးပေးရန် ငြင်းဆိုမိသောအခါ “မခင်ယု ဝတ္ထုမှာတော့ သူများတွေ အမှာစာရေးခိုင်းပြီး သူများဝတ္ထုမှာတော့ ဘာကြောင့် အမှာစာရေးမပေးတာလဲ” ဟူ၍ အပြောခံခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ထင်ပါသည်။ အမှာစာရေးခြင်း၊ စာအုပ်များကို ဝေဖန်ခြင်း၊ စာမူတစ်ခုကို တော်မတော် ရာမရာ တည်းဖြတ်ပြင်ဆင်ခြင်းများမှာ အရည်အချင်းတစ်ခု၊ ပညာရပ်တစ်ခုဟူ၍ ကျွန်မယူဆပေသည်။ ကလောင်တစ်ချောင်းကိုင်၍ ကလောင်အမည်တစ်ခုကို ယူထားတိုင်းလည်း အထက်ပါ အလုပ်မျိုးကို လုပ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟူ၍ ကျွန်မထင်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မကိုယ်တိုင်တွင် ထိုအရည်အချင်းမျိုး မရှိသောကြောင့်တည်း။

ကိုသန်းဆွေမှာ စာရေးခြင်းဟူသော အတတ်ပညာတစ်ခုတည်းသာ ရှိသည်မဟုတ်။ စာမူတစ်ခုကို ပိုင်းခြားဝေဖန် ဆုံးဖြတ်တတ်သော အယ်ဒီတာ ဦးနှောက်လည်း ရှိသည်ကို စာဖတ်ပရိသတ်များ ဂရုပြုမိလိမ့်မည်။ ထိုကဲ့သို့ သူက တည်းဖြတ်ပြင်ဆင်ပြီးသောစာမူကို ထည့်ရန်လည်း သူကိုယ်တိုင် အလုပ်လုပ်နေသော မဂ္ဂဇင်းတိုက်ရှိသည်ကို စာဖတ်သူများ သတိပြုမိပေလိမ့်မည်။ (တစ်ခုကလည်း စာဖတ်သူများ ထင်သည်မှာ ခင်နှင်းယုသည် စင်ပေါ်ရောက်နေပြီဖြစ်၍ ခင်နှင်းယုထံမှတစ်ဆင့်ပို့သော စာမူများကိုလည်း ဘယ်မဂ္ဂဇင်းကမဆို လက်ခံလိမ့်မည်အထင်နှင့် စာမူများကို ကျွန်မထံ ပေးပို့ကြသည်။ ထိုအယူအဆသည်လည်း မှားယွင်းပါသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ရေးသော စာမူများကိုပင် မဂ္ဂဇင်းများက အခါခပ်သိမ်း လက်မခံသည်ကို ယခင်က ကျွန်မရေးသော ဆောင်းပါးများတွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။)

တချို့ကလည်း အယ်ဒီတာများကို အထင်ဆေးကြသည်။ ဘက်လိုက်သည် ထင်သည်။ ဘက်မလိုက်သူ၊ မျက်နှာလိုက်သူ ရှိကောင်းရှိမည် ဖြစ်သော်လည်း အယ်ဒီတာတိုင်းကိုတော့ အထင်မဆေးရန် ကျွန်မ တောင်းပန်လိုပေသည်။ ကျွန်မစိတ်ထင်မှု အယ်ဒီတာက ပယ်ရုံမက၍ ဆုတ်ပစ်ပစ်၊ လူကိုယ်တိုင်ပင် လိုက်၍ ရိုက်ရိုက်၊ မဆုတ်မနစ်သော လုံ့လဖြင့် ရေးချင်လျှင် ကြိုးစားရေးက ကောင်းလိမ့်မည်ဟူ၍ ထင်ပါသည်။ ပုံဆေးကားကျတော့ “စာရေးဆရာဖြစ် လိုသော် ဘယ်လိုလုပ်”ဟူ၍ ကျွန်မအနေနှင့်တော့ မပြောတတ်ပါ။ တခြား ပညာရှင်များက ပြောပြတတ်ပါမူ၊ နည်းနာညွှန်ပြတတ်ပါမူ ဆည်းပူးလိုက်နာ

စေချင်ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဟောပြောပွဲများတွင် မလွဲမရှောင်သာ၍ ကျွန်မ ဟောပြောရသောအခါလည်း စာပေအကြောင်း သို့မဟုတ် စာရေးဆရာဖြစ်လိုသော် ဆိုသော ခေါင်းစဉ်နှင့် အကြောင်းအရာများကို ကျွန်မ မပြောခဲ့၊ ကျွန်မစာကို ဘယ်လိုရေးသည်ကိုသာ ကျွန်မ ပြောပြခဲ့ပေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကမ္ဘာစာပေမပြောနှင့်၊ မြန်မာ့စာပေလောကတစ်ခုတည်းကိုကပင် အတောမသတ်အောင် ကျယ်ဝန်းလှပေသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကပင် သူတစ်ပါး ထွန်းညှိပေးခဲ့သော မီးပုံကို အားပြု၍ စမ်းတဝါးဝါးလျှောက်ကာ နေရဆဲဖြစ်သည်ကို ကျွန်မ၏ စာဖတ်ပရိသတ်များ သတိပြုစေချင်ပေသည်။

စာရေးဆရာအမြောက်အမြား ထွက်စေလိုသော စေတနာဖြင့် တစ်ခါက စာရေးဆရာကလပ်ကြီးမှူး၍ စာရေးနည်းသင်တန်းတစ်ခု ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်ကို သတိပြုမိကြပေလိမ့်မည်။ ထို သင်တန်းမှာ ဗဟုသုတတော့ အလွန်ရပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မ တစ်ခါက ရေးပြခဲ့သလိုပင် ဘာသာရပ်များကိုပိုချသော ပညာရှင်ဆရာများမှာ သင်တန်းဆင်းချိန်တွင် ညည်းညူကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သင်တန်းဆင်း ဆွေးနွေးပွဲတွင် ကျောင်းသားများမေးသော မေးခွန်းတွင် ဝတ္ထုပုံစံဆိုသည်မှာ ဘယ်လိုလဲ၊ အတိုကို ဘယ်လိုစ၍ အရှည်ကို ဘယ်လိုရေးရမလဲ အစရှိသော မေးခွန်းများဖြစ်၏။ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြေသော ဆရာ ဦးထင်ဖတ်ပင်လျှင် ဦးနှောက်ခြောက်ခဲ့ရ၏။ တချို့က ကျွန်တော်တို့စာမူ မဂ္ဂဇင်းထဲပါအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆိုသော မေးခွန်းကအစ မေးခဲ့ကြသည်။

တစ်ခါက ကျွန်မ ခရီးထွက်စဉ်တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လာရောက် မိတ်ဆက်ရင်း ကျွန်မကို ပြောပြခဲ့သည်။ “မမစာမူတွေ အပယ်ခံခဲ့ရဖူးသလား၊ ကျွန်မတော့ စပြီး စာရေးကတည်းက ဘယ်ဂ္ဂဇင်းတိုက်ကမှ မပယ်ခဲ့ဘူး။ အားလုံး လက်ခံပြီး ဖော်ပြခဲ့တယ်” ဟူ၍ ပြောပြပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ ထူးခြားသော ပါရမီရှင်များအတွက်မူ စာရေးဆရာဖြစ်ဖို့ အကြောင်းမှာ အခက်အခဲမရှိပေ။

ကျွန်မအဖို့မှာမူ အခက်အခဲပေါင်းများစွာကို ကျော်ဖြတ်လာရုံမက ယခုလည်း ပြင်ရင်း၊ ဆင်ရင်း၊ ရှာရင်း၊ ဖွေရင်း၊ နားထောင်ရင်း၊ လေ့လာရင်း၊ မှတ်သားရင်းနှင့်ပင် သေသာသေသွားမည်ထင်သည်။ အလုပ်ကတော့ ပြီးဆုံးမည်မထင်ပါ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် စာရေးဆရာဆိုသည်မှာ ဘီအေ၊ အမ်အေ၊

အမ်ဘိဘိအက်စ် အစရှိသော ပညာရပ်များကဲ့သို့ “ပြဋ္ဌာန်းသော ဒီစာအုပ်၊ ဒီစမ်းသပ်မှုများကို ဖတ်ရှုလေ့လာသင်ကြားပြီးဖြစ်၍ သင်တန်းပြီးဆုံးပြီ။ ရော... ဒီဂရီတစ်ခု” ဟူ၍ ပိုင်းခြားသတ်မှတ်ထားခြင်း မရှိသောကြောင့်တည်း။

အကယ်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကို “ငါ့စာပေ ကောင်းပါလျက်နဲ့ စင်တင်ပေးသော အယ်ဒီတာ သို့မဟုတ် ထုတ်ဝေသူမရှိ၍သာ လူထုလက်ထဲသို့မရောက်ဘူး” ဟူ၍ အထင်ရှိခဲ့ပါလျှင် ယခု စာပေဗိမာန်စာပေဆုအဖွဲ့တွင် လက်ရေးမူနှင့် စာမူများ လက်ခံနေပြီဖြစ်၍ မိမိရေးချင်သည်များကို ရေးသားပေးပို့စေချင်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ခေတ်ထက် အခွင့်အလမ်းသာနေပြီဖြစ်၍ ကြီးစားကြစေလိုပါသည်။

မဂ္ဂဇင်းတိုက်များကိုလည်း အားမလျှော့ဘဲ ရေးသား၍ ပို့စေချင်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ပို့လျှင် ပိုမိုကောင်းပေမည်။ မနှစ်က ကျွန်မ၏ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အား ပြန်လည်ပေးပို့ရာတွင် “မခင်ယုဝတ္ထုမှာ အစိုးရဝါဒကို ထိခိုက်ခြင်းမရှိပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ အယ်ဒီတာသုံးဦးစလုံး လေ့လာဖတ်ရှုရာ၌ ဝတ္ထုပုံစံမပီသဟူ၍ ထင်ပါသည်” ဟု မှတ်ချက်နှင့်တကွ ပါလာခဲ့ပါသည်။ ထိုမှတ်ချက်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အယ်ဒီတာများသည် သာမန်ကာလျှကာ လုပ်နေကြခြင်းမဟုတ်၊ တစ်ဦးတည်းသဘောနှင့် လုပ်နေကြခြင်းမဟုတ်၊ သေချာစွာ လေ့လာစိစစ်သည်ကို စာရေးလိုကြသူများ သတိပြုမိကြပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မလျှော့သောလုံ့လဖြင့် ဆက်၍သာရေးဖို့ ကျွန်မအနေဖြင့် တိုက်တွန်းချင်ပေသည်။ ကျွန်မအား အူကြောင်ကြောင်နိုင်သည် ဆိုလျှင်လည်း ခံရပါမည်။ နည်းလမ်းအတိအကျတော့ မပြောပြတတ်ပါ။

ကျွန်မသိသော ဥပမာတစ်ခုနှင့် နှိုင်းရပါလျှင် စာရေးခြင်းအတတ်ပညာမှာ ဝိပဿနာတရားအားထုတ်ခြင်းနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူ၏။ တရားအားထုတ်သူ ယောဂီသည် စိတ်နှလုံးစင်ကြယ်မှုအတွက် ရှစ်ပါးသီလခံယူပြီးနောက် မိမိခန္ဓာကိုယ်၌ ဖောင်းခြင်း ပိန်ခြင်းကို မှတ်ယူရပါသည်။ ထိုဟာကို မှတ်သားရင်းမှ အာရုံခြောက်ပါးတွင် ထိတွေ့ပေါ်လာသမျှ ဝေဒနာများကိုလည်း မှတ်သားရပါသည်။ ထိုသို့မှတ်ရင်းမှ ဘယ်အဆင့် ဘယ်ဉာဏ်သို့ရောက်သည်ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသိပါပေ။ တရားပြသော ဆရာတော်ကသာ မှတ်ပုံမှားလျှင် မှတ်ပုံမှားသည်၊ တစ်ခုခု၌ လုံ့လအပြုလွန်နေလျှင် လွန်နေပြီ စသည်များကို ပြုပြင်ပေးရင်းမှ သမာဓိအား အရှိန်ကောင်းလျှင် ကောင်းသလို အနှေးနှင့်အမြန် မဂ်ဉာဏ်အား မျက်မှောက်ပြုကြရ၏။ ထိုအခါသော်မှ မိမိကိုယ်ကိုမိမိမသိပေ။ ထိုမဂ်ဆိုသော

အရာတွင်သော်မှ လောကီမဂ်နှင့် လောကုတ္တရာမဂ်ဟူ၍ ခြားနားမှားယွင်းတတ် သေးသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် တချို့ သည် လောကီမဂ်ကိုပင် သောတာပန်ဆိုက်ပြီဟု မိမိကိုယ်မိမိ အထင်ရှိတတ်၏။ ဘဝင်စိတ်ကျနေဆဲ တစ်ခဏကိုပင် မဂ်ဆိုက်ပြီဟု ထင်သူတွေကလည်း ထင်တတ်၏။ ထိုသူတို့ကြောင့်ပင် ဝိပဿနာတရားအား တချို့ အထင်သေး ပြစ်တင်ခံရပေသည်။

စာရေးခြင်းမှာလည်း ဖတ်ရှုမှုဟူသည်မှာတော့ ဖတ်နိုင်သမျှ ဖတ်လျှင် အကောင်းဆုံးပင်တည်း။ အတွေ့အကြုံ လေ့လာမှုတွင်မူ ဝိပဿနာတရားတွင် အာရုံခြောက်ပါး၌ ဖြစ်ပျက်သမျှဝေဒနာကို ရှုရသကဲ့သို့ ကျွန်မတို့ စာရေးလိုသူတို့ သည် ကျွန်မတို့ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ထိတွေ့ဆက်ဆံနေဖို့မှာ အာရုံခြောက်ပါးစလုံး လိုပေသည်။ ထိုအာရုံခြောက်ပါးတွင် လာရောက်ထိတွေ့သောဝေဒနာမှ ကျွန်မ တို့ စာပေများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟု ကျွန်မအနေနှင့် ယူဆမိပေသည်။ (အမှန် ဟုတ်သည်ဟူ၍တော့ တစ်ထစ်ချ မဆိုလိုပါ)

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မကိုယ်တွေ့တွင်မူ ဝေဒနာဟူသော ခံစားမှု မရှိဘဲ ကျွန်မ ဘာဝတ္ထုကိုမှ ရေး၍မရသောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုခံစားမှုမှ ထွက်ပေါ်လာသောအကြောင်းအရာများကိုတင်ပြရာမှ စာပေ ဝေဖန်သူများ၊ မိမိအားထားသော ဆရာများက ဤစာပေမှာ ဘယ်အဆင့်ရောက် နေသည်၊ ဘယ်လိုနေသည်၊ ဘယ်နေရာ၌ ဘယ်လိုအမှတ်မှားနေပြီကို ဖော်ပြ သောအခါတွင် “ငါ့မှာ ဘာလိုနေပါသလဲ” ဆိုသည်ကို သိရှိရလေသည်။

ဝိပဿနာတွင် ဥပမာ အားထုတ်မှတ်သားနေစဉ်အတွင်း ပန်းတစ်ပွင့်ကို အာရုံ၌ပေါ်လာသည်ဆိုပါစို့။ မြင်တယ် မြင်တယ်ဟူ၍သာ မှတ်ရှု၍၊ ဖောင်းခြင်း ပိန်ခြင်းတွင်သာ အာရုံမပြတ်ထားရ၏။ ထိုပန်းကို ပျောက်သွားအောင် မှတ် သားရသည်။ ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ “ပန်းပွင့်ကို အာရုံပေါ်လာလျှင် မြင်တယ် မြင် တယ်၊ တယ်လှပါလား၊ ဒီပန်းပွင့်လေး ငါဘယ်တုန်းက တွေ့ဖူးပါလိမ့်၊ သူနဲ့ ငါတွေ့တုန်းကပေးသော ပန်းလေးပဲ” စသည်ဖြင့်သာ လျှောက်မှတ်နေလျှင် ပန်းအလှတွင် မက်မောသော တဏှာကြောင့် ဘာအာရုံမှမပျောက်၊ နောက်ဆုံး ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်ပင် မှတ်မရအောင် စိတ်ပျံ့၍ သွားတတ်ပေသည်။

(ထိုနေရာ၌ လောကီနှင့် လောကုတ္တရာယှဉ်၍ ဥပမာပြရသောကြောင့် ကျွန်မရေးပုံမရှင်းလင်းလျှင် ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ပင်ကိုတရားတော်ကိုတော့ အထင် မမှားစေလိုပါ)